

"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

BS"D • Vo. 3 | Issue 33 | No. 132 • MONSEY: Candle Lighting - 7:48 • Shabbos Ends - 9:20 (72 min past shkiah) • May 15, 2021 • 4 Sivan, 5781

רמ"ה תורה

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS **BAMIDBAR**

SHAVUOS

ENGLISH
DIVREI TORAH

ANFEI EREZ • TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM MIZMOR L'DOVID
PENINIM • PARSHA PSHETEL • MIGDAL OHR • RAV BRAZIL

חג שבועות שמח!

CHAG SHAVUOS SAMEACH!

THE RAMAPOST TEAM

Shraga Rajel Dani Zilberstein Sarah L. Frutkin

TAKE 10% OFF
AN EXTRA
WITH COUPON CODE AD10OFF

ASK ABOUT OUR DIGITAL + SOCIAL MEDIA MARKETING

Rabbi Daniel David Dahan, Sofer Stam
Tel: 646 387 5683. Email: Sofersogood4@gmail.com
Checking, writing, and sale of Sefer Torah, Tefillins,
Mezuzot, and Megillot. * SAME DAY SERVICE *

Contact us for your dream
custom closet

Free Estimates
347.760.3600
HippoClosets@gmail.com

ARE YOU PURCHASING OR REFINANCING?

CALL US FOR A QUOTE!

845.362.3863 • ORDERTITLE@GIBALTARNY.COM

TODD ROSENBLUM

rosenblumarchitecture.com

845.364.0337

914.522.6793

todd@adaparch.com

200 East Eckerson Road

Suite 230 E

New City, NY 10956

ARE YOU LOOKING FOR A
**STRAUSS
CLEANING**

At Strauss Cleaning we do a
thorough job making sure that
every inch is spotless. Call us now to
schedule your

**Free
Estimate**

Call now at 201-742-3136

We Specialize in
Commercial Jobs:
- Offices
- Schools
- Shuls
- Retail Stores
- Event Spaces

LR HOME INSPECTIONS

LENNY ROSENFELD

845.517.0300

inspections613@gmail.com

WWW.LRINSPECTIONS.COM

NY State License # 1330185

Serving Rockland, Westchester, NYC 5 Boroughs

MOSHE STAMM
LICENSED BROKER

SPECIALIZING IN GROUP HEALTH INSURANCE

p: 718.252.9555 ext. 2207

e: moshe@omnimh.com

w: www.omnimh.com

ROCKLAND TRANSFERS

CAR SERVICE

- ♦ Airport car service (departures and arrivals)
- ♦ City to City
- ♦ Per Hour Hire
- ♦ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up

- ♦ Reliable and Safe
- ♦ Fixed Rates
- ♦ No Added Fees
- ♦ Credit Cards Accepted

Easy
Booking
Online

Reserve Online

www.RocklandTransfers.com

Call / Text

(845) 288-8888

FREE AD SPACE

To inquire about placing your free ad here,
please email mitzvot@ramapost.com

CHEVRA L'BITACHON
OF ROCKLAND COUNTY

Chevra L'Bitachon is a community security
organization which trains and manages
members of the community to become guards
for their own shuls and mosdos as well as
other security related resources.

For more info, please contact us at info@clbrc.org
or call/whatsapp 845.704.1205
(add us to whatsapp to see our regular security related updates)

FIRST CLASS
LEASING

Sullivan County Labs
Certified Environmental Testing

How Well Do You Know Your Well?

COMMON TESTS:

- Bacteria
- Nitrates
- Metals
- Volatile Organic Compounds
- Petacides / Herbicides
- Etc.

845-SAFE-H2O

PICKUPS AVAILABLE IN MONSEY
AND SURROUNDING AREAS

www.sullivancounty labs.com

35+ Years

OF SERVING THE COMMUNITY

♦ WILLS & TRUSTS

♦ ELDER LAW

♦ PROBATE

♦ TRUST ADMINISTRATION

♦ HALACHIC WILLS

♦ TAX PLANNING

♦ MEDICAID PLANNING

♦ ESTATE PLANNING

♦ SPECIAL NEEDS PLANNING

♦ ASSET PROTECTION

Emanuel Haas, Esq.

Ari J. Zaltz, Esq.

Haas & Zaltz, LLP

845.425.3900

INFO@HAASZALTZ.COM | WWW.HAASZALTZ.COM

365 ROUTE 89 | SUITE 231 | AIRMONT, NY 10952

As an independent agency we shop several companies to find
you the right coverage and the right price.

Wise Men Insurance Services

support@wisemeninsurance.com

Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

DJ KAEJ

FOR ALL YOUR SIMCHA NEEDS!

347.618.5028

bookings@djkaej.com

**POMONA
ENTERPRISES CORP.**
Custom Home Builders
845-354-0018

WWW.POMONAENTERPRISES.COM

UNLIMITED ISRAEL
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK

P: 845-371-9800

TELETECH
SECURITY & COMMUNICATIONS

To inquire about placing your free ad here, please email mitzvot@ramapost.com

A COLLECTION OF TORAH THOUGHTS BY

Rabbi Chaim Z. Levitan

ענפי ארז

בס"ד

פרשת במדבר-שבועות

ד' סיון תשפ"א VOL. 1 / ISSUE 85

Numbers, חומש הפקודים, is the name Chazal give the fourth Sefer of the Chumash. The two countings in the Sefer – here in Parshas Bamidbar and later in Parshas Pinchas – are the reason for this title. These two computations don't seem to add up – pardon the pun – being that the first count had already been performed earlier in Sefer Shemos (Ki Sisa 30:11) by way of the requisite Machatzis Hashekel. Rashi already notes this and brings a heartwarming Chazal, מתוך חיבתן לפניו מונה, because of Hashem's love for them He counts them all the time. He counted when they left Mitzrayim, after the עגל to determine how many had remained, and now when He came to rest His Shechina upon them, He counted them again. Hashem counts us out of love, as Mefarshim try to convey this lofty idea with a sorry Mashal, כביכול to a miser counting his money – simply because he loves his money so much. We should note that in order to send us this message, the Torah uses so many Pesukim, so many עמודים in the Sefer Torah, where brevity is the standard preference; highlighting His fondness for Klal Yisroel and its every individual.

Similarly, the first Rashi in Shemos explains the counting of those who went down to Mitzrayim, once again quoting Chazal, להודיע חיבתם שנמשלו לכוכבים שמוציאם ומכניסם, במספר ובשמותם, to make known how precious they are to Him as they are compared to stars which He brings out and brings in by number and by their names, as stated (Yeshaya 40:26) See Radak (ibid) that the name given to each star refers to its specific mission and purpose; to control a small portion of the earth. (This is not as heavenly as it sounds – pardon the pun again – it can be understood with both feet on the ground as well.) There is a fascinating Chazal (BR'R 10:6) which teaches that every blade of grass is under the supervision of an "Mazel" which urges and commands it to grow – גדל! That "Mazel" originates in a star, since

Hashem knows the designated task of every star. This encourages us to look towards the heavens – שאו מרום עיניכם – and realize His Control of everything. Rashi brings this to highlight the חיבה to every יחיד as well; just as Hashem appreciates every star for its definite purpose, He also appreciates every individual and their subsequent Tefila.

We now turn to the Mishna (Avos 3:14) that teaches, חביב אדם שנברא בצלם וחיבה יתירה נודעת לו שנברא בצלם וכו' חביבים ישראל; שנקראו בניו למקום חיבה יתירה נודעת להם שנקראו בניו למקום חביב, and Yisroel are dear because they are called sons. The Mishna emphasizes this, because what is especially prominent in these "gifts" is the fact that Hashem made it KNOWN TO US – נודעת להם. Without that knowledge, a Yid can think that he is so distant from Kadosh Baruch Hu that whatever he does would not have an impact. We could live our entire life without being aware of how close we are to Hashem, without experiencing our relationship, without savoring that eternal bond.

Rabeinu Bachayeh, in his last piece in Sefer Vayikra teaches us how to connect Sefer Vayikra to Sefer Bamidbar, and it becomes crystal clear when paired with the opening piece of Rav Shamshon R. Hirsh in Bamidbar. The Pasuk states, אלה המצות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני. Rabeinu Bachayeh explains the Medrash on this Pasuk as saying that אלה indicates something which is eternal – לשון עמידה – as stated (Beraishis 2:4) אלה תולדות שמים וארץ – as stated (2:32) אלה פקודי בני ישראל לבית אבותם. Rav Hirsh illuminates the Inyan, and I quote, "The concluding chapter which deals with נדרי הקדש, allows room, within the framework of Halacha, for one who might feel the need to express his personal relationship to the sanctuary by a symbolic dedication of man's value etc. It opens with the command to take a census of the nation as an עדה, a community united by its common calling. All the

-1-

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissachar. B"v they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה: מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה
אברהם יהודה בן שרה רבקה ומתתיהו ישיעיהו בן חנה חניקה

רם התורה

A COLLECTION OF TORAH THOUGHTS BY

Rabbi Chaim Z. Levitan

ענפי ארז

דסד

independent members of the nation are to be counted, one by one. A census of this nature... at the same time, every individual is made aware that he personally counts as an important member of the community... The third book concludes with the dedicatory counting of the flocks which pass in groups under the staff of their owners. The fourth book now opens with the counting of the nation as "G-ds flock" for its Shepherd... The census is conducted in the wilderness. This proves that... is neither economic nor political – because economics and politics have no relevance to life in the wilderness... is to be made in the service of the Torah which was given on Sinai etc." The חובה, the love of Hashem for us, as a whole and as individuals, is immutable and will never change despite our behavior.

This idea is masterfully taught, with perhaps the greatest words of Chizuk possible, by the Ozrover (Baer Moshe end of Bechukosai). The end of Vayikra teaches the laws of תמורה, that one may not exchange an animal that was designated for a Korban for another animal to be bought in its stead. Says the Ozrover – Mamash Ah Gevalt – this follows the Parsha of the Tochacha, of horrific punishments for a litany of sins where one might think that Hashem is ready to trade us in for another nation, given our track record. So Kadosh Baruch Hu teaches that once there is Kedusha vested – even in an animal – it can NEVER BE EXCHANGED. The Gemara (Gittin 57b) teaches us that Hashem was נשבע לנו שאין מעביר אותנו באומה אחרת, swore that He will never trade us in for another nation. Throughout our history, we have long been plagued by that thought – after EVERY חורבן that we lived through – we thought כביכול Hashem had lost hope in our ever achieving our purpose. The Mitzvah of Temura is here to reinforce our belief in ourselves and reject that corrupt line of thought. Following this thread, במדבר with the counting done מתוך חובה after the devastating Tochacha, dispels any notion of being out of Hashem's grace – Hashem still loves us.

This idea would also explain the Haftora of Parshas Bamidbar; some background is called for. The Gemara (Pesachim 87a) tells that the Navi Hoshea suggested that Hashem finally get rid of Klal Yisroel who regularly disregarded all the Nevi'im which were sent. Hashem sends him on a bizarre mission; to marry a woman of ill-repute, have children with her and then divorce her. After Hoshea says that he would never be able to desert children, Hashem says NOW you understand why I can't cast away and abandon Klal Yisroel. The Haftora continues with the estranged Yisroel returning with Teshuva and renewing their vows with Hashem of וארשתיוך , לי לעולם . That נודעת לנו , will never be exchanged.

How desperately are we looking for a tangible sign of that חובה right now. We are still reeling from Meron, which came on the heels of a year and a half of COVID, and now the צרה of Yishmael rising and putting Yisroel under fire to the likes of which we have never experienced. We still need to pay attention to, and heed Hashem's messages to us, to Daven and Daven again to spare Yiddishe Neshamos in the coming days and לנצח. The Gaon says that אתה בחרתנו refers to Pesach and אהבת אותנו refers to Shavuos. The greatest sign of Hashem's love for us was His Giving us the Torah. Let us appreciate that love and that gift.

We should all be Zocheh in the Zechus of our learning on Shavuos that the Yeshua for all of us – one by one – should come במהרה.

Among those who are מצפים לישועה.

אמין דאפקידה
חיים טובים ואיתן

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissachor. B"v they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

טיב הקהילה

בס"ד
'נ"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מודנוהרה צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Bamidbar-Shavuot

5781

No.

566.465

טיב המערכת

זמן מתן תורתנו – The time of the giving of our Torah

A simple man got up early every day and left for his difficult job. In the evening he would return home tired and exhausted, left with the last of his strength to eat supper and then he would immediately fall into his bed and fall asleep. The same thing repeated for several years until one day the pendulum swung the other way, he won the lottery and became very wealthy. Of course, he no longer needed to wake up early and there was definitely no rush to work twice as hard. From then on, he changed into a respected man who sat among the elite of the kingdom. He would remember the day he won the lottery quite well and every year on that date he would hold a large party for his friends and family and he made it a holiday, for on that day his luck changed for the better. In the format of the Tefillos of Shalosh Regalim, we bring in the holiday of Shavuot with the expression 'zman matan Toraseinu' – 'the time of the giving of our Torah'. *Matan* – meaning a gift, for on this day we received a great gift, the Torah, and we became a nation. HaKadosh Baruch Hu established this day as a Yom Tov – one of the Shalosh Regalim, and every year when this day arrives, we again receive the Torah, each according to his level. Therefore, we must prepare for this with Sefiras HaOmer to greet the great day of receiving the Torah, for had we not received the Torah, we would have literally been like animals, as it states (Koheles 3:19), 'מותר האדם מן הבהמה אין' – 'man has no superiority over the beast'. What makes us unique and different from all the other creatures is the holy Torah. Therefore, we received these days as a gift to prepare for the receiving of the Torah.

It is well known that just as the days of Rosh Hashanah and Yom Kippur are judgment days for mundane matters, so is the holiday of Shavuot the judgment day for spiritual matters. On this day the Torah is distributed anew every year, and how much success in the study of Torah is set for us for the coming year. Since this is so, this day then becomes the judgment day for mundane matters and also for spiritual matters since the mundane is dependent on the spiritual. As we have learned in the previous parsha 'אם בחקתי' – 'If you will go in my statutes – then I will provide your rains in their time' (Vayikra 26:3-4). Therefore, we must remember that our entire spiritual future is dependent on this day, and we must take advantage of this day with the learning of Torah and also Tefillos.

- Tiv HaMoadim - Shavuot

טיב ההשגחה

After talking with some of the families that were affected by the tragedy in Meron, they encouraged me to write *hashgacha* stories of the survivors. They added that not everyone can be a *karban tzibbur* [communal offering] and they wanted some encouragement.

The family prepared to leave together by bus, but some were late, and the trip was delayed. On the way, someone remembered that the wagon was left in the street and he wanted the driver to go back. It was only then that we left for Meron, and we accepted every delay with love knowing that it came from Yisbarach, and we left when we would have already been in Meron... a half-hour out of Meron we got the news about the incident. We did a simple calculation, and it seems had we left on time, we would have been right there on the slippery steps, but *hashgacha* decided otherwise.

– Moreinu HaRav

My wife asked that I not go to Meron so late at night after the burning in our place like I do every year. She reasoned that the next day was Erev Shabbos, and if I do not sleep, how can I go into Shabbos like that? I wanted to reply that everything would be all right but what could I do? Just a moment before I saw the story in Tiv HaHashgacha about the man who listened to his wife about going to Meron on Lag B'Omer and he did not lose out. He let his wife go, and he stayed home with the kids and learned Zohar. After reading the story, how could I go? So I decided not to go that night. I remembered that a friend in Kollel asked another friend if he wanted to go to Meron with him back and forth since he works for the bus company and they wanted him to go Thursday morning and come back empty. They encouraged him to take a friend to keep him alert. I called my Rav to ask about going before the *yahrzeit*, especially since there was no time to go to the *kever*, just to the bottom of the mountain. The Rav assured me that many Rabbanim just daven at the bottom of the mountain, and then go on their way. He told me it would even be better to go early. I went and I was already back home by 5:00. I lit the community bonfire, and the children sang and danced, and we made a *seudah* in honor of Rashbi and only much later we heard the news of what happened in Meron.

A simple calculation revealed that if I had gone at the right time and not listened to my wife, I would have been right in the middle of it and who knows what might have happened.

כ.ה. -

Rabbosai, everything is with *hashgacha*.

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם: מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן: (א:ב-ג)

Take a census of the entire assembly of the Children of Israel according to their families, according to their fathers' house, by the number of the names, every male according to their head count. From twenty years of age and up, everyone who goes out to the army in Israel, you shall count them according to their armies, you and Aharon. (1:2-3)

This counting was of 'everyone who goes out to the army'. The 'army' mentioned here is not a 'soldier of war', rather, the real meaning is this: Many people gather together and operate under the same regime or order, doing as instructed by the leader standing over them. When we speak of 'tzavah Hashem' – 'the army of Hashem' – we can say that the Torah is referring to those going out for 'avodas HaKadosh Baruch Hu', and they impose on them the tasks needed for the sake of Hashem Yisbarach, similar to what we find further on (8:24) 'לצבא צבא בעבודת אהל מועד' – 'he shall join the army in the service of the Ohel Moed'.

In light of what was said, we learn that a person is not categorized as an 'oved Hashem' until he is twenty years old, as one is only counted with those going out to the army standing to serve in sanctity when he is twenty. The reason given is that just as the service in 'general' is not done by anyone under twenty years old, so it is with the service in 'particular'. But we know that when a boy reaches thirteen, he is categorized as an adult and is obligated in all the mitzvos, and if this is so, then we must understand the difference between the general service and a particular service. Why is there a distinction between the private *avodah* which is incumbent on the person in regard to him and his Creator, and the communal *avodah* for Hashem Yisbarach that is imposed on him? Why is he obligated for the particular right away, but we do not let him do the general even if he wants to?

The answer to this is that until he reaches the age of twenty, he is not experienced enough, even though he might have the mental capacity, and he knows what he is doing and to Whom he is doing it for, he is still not given the right. He still needs an adult standing over him to show him how to battle the *yetzer* that wants to conquer him. If he chooses a path that is easy on his own, he might be turned away from the right path even if his intent is proper, since he still does not have the experience with dealing with the angel standing before him. But if an adult is standing by his side, he can correct his way and serve his Creator properly. Therefore, it is appropriate that from the age of thirteen he should be trained to go in the path of his parents and teachers before him.

This is not so in *avodah* in general! General *avodah* is imposed on one based on 'levais avosav ulemishpachto' – 'to their fathers' house and their families'. That is, he understands and he can see a new link in the chain of the generations, although we are still in doubt if he is strong enough to go in their ways against the strange winds that the *yetzer* blows his way. The *avodah* that helps the general public, must be imposed on one that they are sure will not make them stumble. What emerges is that the Torah testifies that as long as the person has not reached the age of twenty, he is not experienced enough, and the testimony is that the young sheep must nullify their views before their parents and trainers. They are not allowed to rely on their own wisdom and weak common sense. Rather, with every situation that presents itself before them, they must go and ask advice from their parents or trainers. They must do what they say without veering right or left. Even if in their minds they think their parents and teachers are mistaken *chalilah*, they must negate their views to those who are older than they are.

Even if they tell them something which to them seems to be left and it is right, he must trust them and do as they say, and then Hashem will make their ways successful.

In truth, this is not an easy task for a boy to negate his view for that of his parents or teachers, and not because of arrogance, but rather, for the reason that they are sure that they are right. Rav Yoel Moshe of Satmar pointed this out jokingly, "That the sons think they are smarter than their fathers is possible to fathom, but that they think they are older than their fathers is too hard to fathom." That is, they think they know more about life than their fathers and they think they have more life experience.

However, they must internalize this understanding for the truth of the matter is that even if it seems to them that they are right, it is only because they are smallminded. If they are aware of this, then it gives them the strength to suppress their view and take the advice of those standing above them.

The proof to our words that during youth the mind of the person is not complete, is that even the Heavenly Court thinks like this. We see in the Gemara (Shabbos 89b) that a person is not punished until the age of twenty. It is for this reason, as long as the person has not reached half his years of understanding, it is not possible for him to know. It is also hard for him to align his views to those smarter than him, since he is smallminded, he thinks he is smarter than everyone else, therefore, even if he goes against the law, it is not possible to punish him. Still, the young man can learn from this that his intellect is not complete, therefore, he must accept proper guidance from his parents and his rabbis.

It is only when he reaches twenty years of age, then his intellect has matured, and even though his intellect is not complete, still, at least he realizes that he has much to learn and he knows to negate his view to those more experienced than he is. The result of this will be that he can be sure that he will straighten his ways according to the path of the true Torah. Do not be embarrassed by this realization as this is the beginning and the main wisdom in that a person realizes that he has more to know, and this will bring him success.

Even after a person is old and he has attained knowledge and understanding, it is incumbent on them to know that even then the wisdom of those older than him is preferred. There is a proof to this as well in the Torah. We see that Yitzchak Avinu made no effort for his *shidduch*. Avraham appointed Eliezer to seek out a match for Yitzchak, even though Yitzchak was already forty years old at that time, and his intellect was mature enough to know what he wanted. Still, he negated his view to the view of his father who thought it better that Eliezer go. We see that after this he brought her into the tent of his mother Sarah and he loved her, and he had no remorse as a result of negating his view to the view of Avraham. In contrast to this, we see how Yaakov Avinu exerted himself for his *shidduch*, and he chose Rachel by himself, and because of this he had much anguish, for Lavan tricked him and gave him Leah in her stead, and he had to work another seven years for Rachel. Even though this was for the best, for he also merited to have Leah and most of the *shevatim* through her, still, there is a sign that whoever heeds the advice of elders does not lose out.

Chag HaShavuot Is Called the “Time of the Giving of Our Torah” It Is the Day that HKB”H Gave the Torah to the Original Jewish Neshamos

Shabbas parshas Bamidbar approaches us auspiciously. Hence, it is worthwhile exploring the following statement in the Shulchan Aruch (O.C. 428, 4): “ולעולם קורין פרשת במדבר—**we always read parshas Bamidbar prior to Atzeres.** The source and rationale for this practice are found in Tosafos (Megillah 31b). They explain that by reading parshas Bamidbar on the Shabbas prior to Chag HaShavuot, we interrupt between the curses recited in parshas Bechukosai and this joyous festival.

Let us embellish this thought by providing another rationale for this practice. We find a wonderful allusion in this parsha as to why HKB”H opted to give the Torah to Yisrael and not to the other nations of the world. In the Midrash Yalkut Shimon (Bamidbar 684), the sages address the juxtaposition of the conclusion of sefer Vayikra—in parshas Bechukosai—and the opening pesukim of sefer Bamidbar. Parshas Bechukosai concludes (Vayikra 27, 34): “אלה המצוות אשר צוה ה' את משה אל: **“these are the mitzvos that Hashem commanded Moshe to convey to Bnei Yisrael at Har Sinai.** Parshas Bamidbar begins (Bamidbar 1, 1): “וידבר ה' אל משה: **“Hashem spoke to Moshe in the midbar of Sinai, in the Ohel Mo'ed, on the first of the second month, in the second year after their exodus from the land of Mitzrayim, saying, “Take a census of the entire assembly of Bnei Yisrael, according to their families, according to their father's house.”** Here is the pertinent passage from the Midrash:

“בשעה שקיבלו ישראל את התורה נתקנאו אומות העולם בהן, מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב”ה, אמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם, שנאמר (תהלים צו-ז) הבו לה' משפחות עמים, כשם שבני מביאין (במדבר א-יח) ויתלדו על משפחותם, לכך מנאם בראש הספר הזה אחר המצוות (ויקרא כז-לד), אלה המצוות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני, ואחר כך, וידבר ה' במדבר סיני שאו את ראש כל עדת בני ישראל, שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן.”

The nations of the world were envious of Yisrael when they received the Torah. They protested: “Why are they more deserving than any of the other nations?” HKB”H silenced them. He said to them: “Bring Me your genealogical record . . . as My children do . . .” Therefore, He counted them at the beginning of this sefer, after recording the mitzvos . . . Because they only merited taking the Torah because of their genealogy.

The commentaries, each in his own unique way, struggle to explain the connection between the “sefer yuchsin” (genealogical record, family-tree, pedigree) and the giving of the Torah to Yisrael. Furthermore, at first glance, this passage seems to contradict an explicit teaching in the Mishnah (Avos 2, 12): “**והתקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך—prepare yourself to study Torah, since it does not come to you as an inheritance.** We see that the acquisition of the Torah is not inherited automatically, it requires effort and must be earned. We will endeavor to reconcile these apparent discrepancies.

Is Chag HaShavuot Truly the "Time of the Giving of Our Torah"?

We will begin to shed some light on the subject by introducing a tremendous question posed by the Magen Avraham (O.C. 494) in the name of the Rama of Pano in his Asarah Ma'amarot. The festival of Shavuot is referred to as **"Zman Matan Toraseinu"—the Time of the Giving of our Torah**. It is the 50th day of the Counting of the Omer and with our current calendars, it always falls out on the 6th of Sivan. This does not really agree with the following teachings in the Gemara (Shabbas). First of all (ibid. 87b), we learn that the first day of Pesach, the day of the exodus from Mitzrayim, was a Thursday. Additionally (ibid. 86b), we learn that everyone agrees that: **"בשבת ניתנה תורה לישראל"—the Torah was given to Yisrael on Shabbas**.

According to these teachings, Sefiras HaOmer began on a Friday, the day after the first day of Pesach. This would mean that the completion of the forty-nine days of the Omer was on a Thursday. Thus, the 50th day would have been a Friday. Yet, we learned that everyone agrees that the Torah was given to Yisrael on Shabbas; that would have been the 51st day. So, how can we call Chag HaShavuot, which is the 50th day, **"Zman Matan Toraseinu"**? According to this calculation, the Torah was actually given on the 7th of Sivan.

Clearly, this apparent difficulty has been reconciled in many different ways. In this essay, however, we intend to delight in the sacred words of the Kedushas Levi (Shavuot). He relies on the teaching in the Gemara (ibid. 88a) that on Wednesday, HKB"H instructed Moshe (Shemos 19, 10): **"וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם, והיו נכונים ליום השלישי, כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם—על הר סיני"**—**prepare them today and tomorrow, and they shall wash their clothing. Let them be ready for the third day, for on the third day, Hashem shall descend before the eyes of all the people on Har Sinai**. Thus, the Torah should, indeed, have been given on Friday, the third day of preparation. This did not happen, because Moshe Rabeinu saw fit to add an extra day on his own. In fact, we learn that HKB"H agreed with him; thus, the Torah was actually given to Yisrael on Shabbas.

The Kedushas Levi acknowledges that Moshe Rabeinu added a day of his own accord and that, in fact, the Torah was given on

the 51st day, the 7th of Sivan. Nevertheless, Hashem's directive: **"Let them be ready for the third day, for on the third day, Hashem shall descend before the eyes of all the people on Har Sinai"**—is in effect forevermore. In other words, HKB"H planned to give Yisrael the Torah on the 50th day; also, Yisrael were prepared to receive the Torah on that day; they had been cleansed of all previous corruption and contamination. Therefore, the brilliant light of Matan Torah is revealed on this day annually, for all eternity. Hence, the appellation **"Zman Matan Toraseinu"—the Time of the Giving of Our Torah**—justifiably applies to Chag HaShavuot.

Notwithstanding, the explanation of the Kedushas Levi requires further elaboration. Albeit, HKB"H intended to give Yisrael the Torah on the 6th of Sivan, and Yisrael were ready and worthy of receiving the Torah on that day; in reality, however, Moshe added a day of his own accord, and HKB"H acquiesced. Thus, Yisrael received the Torah on the 7th of Sivan and not on the 6th. So, why did HKB"H see fit to reveal the incredible light of Matan Torah annually specifically on the 6th of Sivan—the day He originally designated for giving Yisrael the Torah?

Everything Is Complete and Perfect in the World Called "Kol Yisrael"

As a loyal servant in the presence of his master, I will attempt to clarify the words of the great tzaddik, the Kedushas Levi. We will refer to a fundamental principle we learn from the teachings of the holy Maggid of Kozhnitz, zy"a, in Avodas Yisrael (Ha'azinu). His sacred words address the following passuk (Devarim 32, 1): **"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי"**—**פי**. Here is his interpretation:

"Hearken, O heavens, and I will speak; and may the earth hear the words of my mouth." When a tzaddik wishes to return the people of his generation to good standing and is constantly speaking words of "mussar" to them; yet, his words fail to penetrate their hearts, because their hearts are made of stone, due their numerous transgressions; and they have become attached to the klipah, chas v'shalom, G-d help us; it is advisable that he speak "mussar" to the root of their neshamos, where the klipah has no hold. This is the meaning of **"Hearken, O heavens, and I will speak"**—that is, to the root of the

neshamos, which are called “heavens”; as a result, “the earth will hear the words of my mouth”—referring to man’s material being.

Let us elaborate. Our sacred sefarim teach us that the root of man’s neshamah does not descend to earth; it remains up in the heavens. Only a tiny portion of the neshamah’s light descends to enter man’s physical body and being. It is only when man successfully sanctifies the tiny portion of his neshamah residing with his body—via Torah-study and the service of Hashem—that the two parts of the neshamah reconnect. At that point, the root of the neshamah above illuminates the tiny portion below with a brilliant, intense light. This enables man to overcome his yetzer and attain even higher levels of Torah knowledge and service of Hashem.

This explains the insight of the Avodas Yisrael very nicely. As we have learned, the heavenly root of every Jewish neshamah is totally unaffected by the sins committed below. Therefore, when a tzaddik is unable to admonish the earthly portion of the neshamah due to the enormity of the damage and imperviousness of the heart resulting from the sins, iniquities and transgressions: **It is advisable that he speak “mussar” to the root of their neshamos, where the klipah has no hold.**

In other words, the tzaddik must address the root of that person’s neshamah up above that has been totally unaffected by that person’s sins. It will then influence and illuminate the small branch of the neshamah below clothed in a physical body. This is precisely what Moshe Rabeinu—who possessed this power—was doing with his pronouncement: “האזינו השמים ואדברה”. He was instructing the untainted part of the neshamah in the heavens to listen and heed what he was about to say. As a consequence: «ותשמע הארץ אמרי פי»—the part of the neshamah down on earth also heard and obeyed his words.

In my humble opinion, it appears that this is precisely the lesson conveyed by the Noam Elimelech (Devarim) in his interpretation of the formula of the “l’shem yichud,” which is recited before the performance of various mitzvot: **בשם כל ישראל**—in the name of “Kol Yisrael.” Seeing as there is no perfect tzaddik on earth who has acted only virtuously and has not sinned (Koheles 7, 20), how is it possible to perform

any act of kedushah with our tainted limbs? The solution is to include oneself among the congregation of Yisrael; for there is a world known as “Kol Yisrael.” It is a complete and perfect world without any flaws; because Yisrael as a whole are tzaddikim, as it is written (Yeshayah 60, 21): **“And Your people are all tzaddikim.”** Hence, even if individuals occasionally sin, nevertheless, as a whole, they always retain their kedushah. They are devoid of a Satan and any serious defects, chalilah. Their image remains constantly etched above and is called “Adam Kadmon.” There, sin has no power or ill effect. So, if a person connects with this united entity, his tainted, blemished limb is rectified with a heavenly kedushah. He is then able to perform said mitzvah or deed.

In light of our current discussion, it appears that we can explain what the Noam Elimelech means as follows: All of Yisrael’s neshamos below are merely tiny offshoots that have descended from their root neshamos above. Therefore, all of Yisrael’s neshamos that remain untainted by sin and transgression are described as “Kol Yisrael.” So, by connecting with the root of his neshamah in the pure, unblemished universe of “Kol Yisrael” before performing a particular mitzvah, a Jew can fulfill that mitzvah perfectly.

Every Jew Has a Portion in Olam HaBa

Based on the insight of the Noam Elimelech, we can better comprehend the words of the Mishnah (Sanhedrin 90a) that are customarily recited before studying Pirkei Avos: **כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר**—all Yisrael has a share of Olam HaBa, as it says (ibid.): **“And your people are all tzaddikim; they shall inherit the land forever; they are the stem of My plantings, My handiwork, in which to take pride.”** The commentaries ask how is it possible to say: **“All Yisrael has a share of Olam HaBa”**? After all, there are total reshaim, who have forfeited their share of Olam HaBa due to the extent of their wickedness.

Nevertheless, based on what we have learned, we can posit that the Mishnah’s statement refers to the essence and root of the neshamah that always remains in the heavens above in the universe of “Kol Yisrael.” Thus, we can read the Mishnah as follows: In the world called “Kol Yisrael,” where the roots of Yisrael’s neshamos reside, every Jew has a portion in Olam

HaBa, since the damaging effects of one's sins do not reach there. This can be substantiated by the conclusion of the passuk: **"And your people are all tzaddikim; they shall inherit the land forever."** It is teaching us that every Jew is essentially a tzaddik and deserves to inherit a portion of Eretz Yisrael le'asid la'vo, due to the part of his neshamah above in the universe of **"Kol Yisrael."** For, even a rasha is only a rasha with respect to the small portion of his neshamah that has descended to earth. With respect to the main portion of his neshamah, which remains above in the universe of **"Kol Yisrael,"** he is still a virtual tzaddik.

That being the case, a person might say to himself: Why should I exert myself to sanctify the earthbound portion of my neshamah within my body? After all, the root of my neshamah in the heavens remains holy, untainted and intact. Therefore, HKB"H replies: **"They are the stem of My plantings, My handiwork, in which to take pride."** The reason the root of the neshamah is intact is because I created it pure and unblemished; it is beyond man's reach and he has no part of it. Instead, it is man's obligation to strive to rectify and sanctify the part of the neshamah below on earth that has been entrusted to him.

With this premise, we can begin to appreciate the words of the Avodas Yisrael. As we have learned, the root and majority of every Jew's neshamah in the heavens remains unblemished by his sins. Hence, when the tzaddik sees that his admonitions are falling on deaf ears—that they are unable to influence the earthbound portion of a person's neshamah—due to the imperviousness of their hearts caused by their extensive sins and iniquities: **It is advisable that he speak "mussar" to the root of their neshamah, where the klipah has no hold.**

In other words, a tzaddik possesses the power to speak words of rebuke to the untainted root of a person's neshamah. As a result, the root of the neshamah is able to influence its offshoot that is clothed by a human body down on earth. Moshe Rabeinu, the foremost navi, possessed this unique ability. In this capacity, he addressed the heavens: **"האזינו השמים ואדברה"—hearken, O heavens, and I will speak**—he was commanding the unblemished part of the neshamah in the heavens to listen and heed his words of rebuke; so that: **"ותשמע הארץ אמרי פי"**—the vulnerable part of the neshamah down on earth would also hear and respond to his words of rebuke.

Hashem Descended into the Universe of "Kol Yisrael"

Following this line of reasoning, we will now elaborate on the words of the Kedushas Levi. Recall that he asserts that the reality that HKB"H intended to give Yisrael the Torah on the third day of preparation endures forever. In fact, HKB"H kept His word and gave Yisrael the Torah on the third day. However, He did not give it to the branches of the neshamos attached to physical bodies down below on earth; He only gave it to the roots of the neshamos of Yisrael in the heavens above. For, had the roots of the neshamos not received the Torah first, their branches below on earth would not have been able and worthy to receive the Torah.

This explains HKB"H's statement magnificently: **"Let them be ready for the third day, for on the third day, Hashem shall descend before the eyes of all the people on Har Sinai."** Here HKB"H specifies that He will descend **"before the entire nation"**—implying that it will be in the presence of the root neshamos in the universe called **"Kol Yisrael."** As we learned from the Noam Elimelech, in that world, all the neshamos are united. For this reason, the voice of Hashem was not actually heard down on earth on that day, because on that day, the Torah was only given to the root neshamos of Yisrael in the heavens.

Moshe Rabeinu, however, wisely understood that it is imperative to also give the Torah directly to the offshoots of the neshamos of Yisrael down on earth. Therefore, of his own accord, he added a day of preparation. Thus, HKB"H actually gave the Torah to the branches of the neshamos of the people of Yisrael on the following day with the full fanfare of thunder and lightning. It turns out, therefore, that the two days of Matan Torah are intimately related. Initially, HKB"H gave the Torah on the 6th of Sivan, the third day of preparation, **"before the eyes of all the people"**—to the root neshamos of Yisrael above. After the additional day added by Moshe, on the 7th of Sivan, HKB"H gave the Torah to the branches of the neshamos of Yisrael below. This is the implication of the passuk (Shemos 19, 20): **"וירד ה' על הר סיני"—Hashem descended upon Har Sinai.**

We now have cause to rejoice. We have successfully shed some light on the profound words of the Kedushas Levi. HKB"H established the festival of Shavuos—"Zman Matan Toraseinu"—on the 50th day of Sefiras HaOmer, the 6th of Sivan, the third day of preparation. For, on that day, he gave the root neshamos of Yisrael the Torah—even though He did not actually give the Torah to Yisrael down on earth until the next day, the 7th of Sivan. This explains why we call Chag HaShavuos **"Zman Matan Toraseinu."** For, our main cause for celebration and joy is that the roots of our neshamos were privileged to receive the Torah in the heavens above.

Let us add a precious point related to a passuk in parshas Vaeschanan (Devarim 5, 19): **"את הדברים האלה דיבר ה' אל כל קהלכם: בזה מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסף"**—these words Hashem spoke to your entire congregation on the mountain, from the midst of the fire, the cloud and the fog—a powerful voice that was never-ending. Rashi interprets the end of this passuk as the Targum does: **"קל רב ולא פסק"**—a powerful voice that never ceases. Rashi concludes: **"כי קולו חזק וקיים"**—for, His voice is strong and lasts forever. The words of HKB"H are eternal, constant and do not stop even for a second. But what is the purpose of this magnificent voice if we cannot hear it down below? Based on our current discussion, the answer is simple. This inspirational voice of Matan Torah was heard by the root neshamos of Yisrael on the third day of preparation. It is constant and is never interrupted, because HKB"H continues to give the Torah to the root neshamos of Yisrael constantly.

In this manner, we can better appreciate the explanation of the Turei Zahav (O.C. 47, 5) concerning the formula of the berachah recited before studying Torah: **"נותן התורה"**. These words are formulated in the present tense—as opposed to **"נתן התורה"**, in the past tense. He writes that this indicates that the Almighty gives us His Torah constantly, every day. Therefore, when we study it, He presents us with new insights and interpretations continually. In keeping with this discussion, HKB"H gives us the Torah continually via the roots of our neshamos above. It descends from there to influence and imbue the branches of our neshamos below on earth.

So, on every Chag HaShavuos, on which the Torah was given to Yisrael, the events of Matan Torah are repeated. As we learn from our sacred sefarim, on every festival and holiday, the miracle that occurred back then occurs again now. Now, on the original Chag HaShavuos, on the 6th of Sivan, HKB"H did not give the Torah to Yisrael down below; He only gave it to their neshamos above. The same thing transpires on every Chag HaShavuos. Even though we do not actually see or hear Matan Torah, nevertheless HKB"H gives the Torah to the roots of our neshamos above. Hence, we call it **"Zman Matan Toraseinu."**

Count the Head of Every Member of Yisrael

Continuing on our sacred journey, we will now interpret that which is written at the beginning of our parsha (Bamidbar 1, 2): **"שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשמחותם לבית אבותם"**—take a census of the entire assembly of Bnei Yisrael. We have learned in the Gemara (Berachos 16b): **"אין קורין אבות אלא לשלשה"**—only three are referred to as Avos. To explain this, we will refer to what the Megaleh Amukos (Lech Lecha) wrote regarding HKB"H's promise to Avraham Avinu (Bereishis 12, 2): **"ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה"**—and I will make of you a great nation; I will bless you, and I will make your name great, and you will be a berachah. In his second explanation, Rashi comments: **"And I will make of you a great nation": This refers to that which they say in Shemoneh Esreh, "G-d of Avraham"; "and I will bless you"—this refers to that which they say, "God of Yitzchak"; "and I will make your name great"—this refers to that which they say "G-d of Yaakov."**

According to the Megaleh Amukos, with these words, HKB"H promised that the three holy Avos would be the root for all Jewish lives ("nefesh"), spirits ("ruach") and souls ("neshamah"). He specifies that Avraham is the root of all the lives; Yitzchak is the root of all the spirits; and Yaakov is the root of all the neshamos. Thus, every individual Jew is comprised of all three Avos.

We can suggest based on this premise that this was the purpose of the directive HKB"H gave Moshe Rabeinu: **"Take a**

census (literally: ‘elevate the head’) of the entire assembly of Bnei Yisrael, according to their families, according to their fathers’ house . . .” HKB”H wanted him to elevate the root of the neshamos of Yisrael, which represents their “head,” so that they would merit receiving the Torah at their roots above. Then, the roots would transmit the Torah to their branches below located within physical bodies. The passuk then goes on to explain in whose merit the “head” of Yisrael received the Torah: **“According to their families, according to their fathers’ house”**—namely, in the merit of the three holy Avos who are the root of the neshamos of Yisrael.

It is with great pleasure that we will now explain the elucidation in the Midrash related to this passuk: **The nations of the world were envious of Yisrael when they received**

the Torah. They protested: “Why are they more deserving than any of the other nations?” HKB”H silenced them. He said to them: “Bring Me your genealogical record . . . as My children do . . .” Yisrael have a distinguished lineage; they are the descendants of the three holy Avos—the root of their neshamos. As such, they deserve to receive the Torah initially at their roots above. Hence, they are able, subsequently, to receive the Torah below. The nations of the world, however, who do not possess this distinguished lineage, are not worthy or capable of attaining the holy Torah. To prove its point, the Midrash cites our passuk: **“Elevate the head of the entire assembly of Bnei Yisrael”**—elevate the root of the neshamos of Yisrael--**“according to their families, according to their fathers’ house”**—in the merit of the holy Avos.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb - לעילוי נשמת
their dear mother
Lea bat Virgini ע"ה

Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderfull parents, children and grandchildren
לעילוי נשמת His Father ר' יצחק יהודה בן ר' אברהם ע"ה

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate
this publication, please
call the Areivim office:
845-371-2760 or email
info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com
and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel
Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

At the end of Parshas Bamidbar, the Levi'im are inserted in place of Klal Yisroel to carry the Mishkan and its Keilim. The goal is to protect Klal Yisroel from dying if they got too close to the Keilim and did not treat them with the respect that is required. Instead, the Levi'im were placed at risk and reminded of the price they pay every time Klal Yisroel is counted. What type of character does it take to accept such a position?

Special people see their purpose on this world as being more than just living it. They realize that they have a mission. The mission isn't optional. If they fail, they have

to do a better job, not quit. That attitude is only possible if they consider their Neshama to be "who I am" and their body, with all the fun it wants to have, as secondary to their Neshama.

In our daily lives, we don't have to place our lives at risk to serve Hashem. But we still have to adopt the attitude that we have a mission which isn't optional. We can't give up on our daily shiur, children, or Shalom Bayis, regardless of the cost. Regardless of the price we pay for these important items, we have to wake up in the morning and do a better job. Our mission, much like the Levi'im's responsibilities, are not optional.

What Should I Do With My Intuition?

By Rabbi Shmuel Gluck

People draw their daily conclusions regarding what they should and should not do by different methods. Sometimes, they can't even explain to themselves why they came to the conclusions that they did. They just "know" it was right. Many times, others disagree with them. Nevertheless, they insist that they are right. There are several terms that can describe how they came to their conclusions. The four that come to mind are decision, instinct, intuition, and personal agenda.

Whether or not people should act on their conclusions should depend on which of the four above-mentioned motivators is guiding them. The challenge is recognizing which one, at this moment, is the one "pulling" them to act. It's important because some are effective, others are not, and some can be destructive, depending when they are used.

Many people never consider what is actually guiding them. They may be certain that they are acting with precise decision-making skills. Yet, because that is not the case, their lives are full of disappointments, and they are

constantly resentful that "things" never work out.

I would like to discuss each of these four motivators with the goal of making it easier to recognize which one is behind the person's actions. Many people believe they are thinking logically, only acting with deliberate thought. Others believe that their instincts guide them and that their instincts can't be wrong. Often, both of these people are mistaken or worse, they may be deliberately fooling themselves to allow them to do whatever makes them feel good at that moment.

1) Most of us believe that our actions have all been qualified by a thought-out decision. Making a thought-out decision requires 7 steps (I actually looked this up). They are: realize that a decision is required, gather information, consider alternatives, weigh the facts, choose one of the options, implement, and reevaluate. Following these steps is easier for some than for others. Some people are even able to follow the process without deliberate thought, as decision making comes natural to them.

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS BAMIDBAR 5781

Others find it so difficult to make a thought-out decision that they usually rely on alternative ways to figure things out. In truth, it's a skill which, with practice, can become natural to everyone.

Those that don't have the skill to make a thought-out decision often believe that they have checked off all seven steps when, in truth, they haven't. If they didn't check off the conditions required for a logical decision, the question then becomes, which of the other methods "decided" what the person should do next.

2) Instinct is "just what people do". It's similar to people driving home without thinking even though they needed to go to the store. Many people don't know how to act differently than what they did yesterday, repeating the same negative behaviors each day because it's how they were brought up to act. Some people eat when they're stressed without any decision, either. Some people instinctively act nicely when they can't afford to, or automatically respond aggressively when they should be returning a favor.

Besides being ineffective, there is too much at stake in our lives to act without thought. Living life without considering what, at this moment, is the morally right and most effective way to improve our life can get people into a lot of trouble.

3) Intuition, when used correctly, is a powerful tool built in our DNA. It's a gift to us by Hashem. Intuition, or a gut-feeling, is an understanding of how to act without using information or reasoning as a part of the process. There are two challenges using intuition to decide how to act.

The first challenge is not to rely on instinct when information is available. Using intuition instead of WAZE isn't smart no matter how good your sense of direction is. Neither is creating a mental health plan without getting a diagnosis. Or, making any decision solely based on having a good feeling about a person. Intuition should only be used after amassing as much information as is available. Then, when more information isn't available, and when a conclusion can't be made solely on that information, intuition should kick in.

4) The second challenge is that it is very difficult to discern

whether the feeling that something is right is indeed their intuition, which is an "honest broker", or if the feeling comes instead from their personal agenda, which is nothing more than their personal bias and preference hiding behind the pretense of intuition.

Telling the difference, in many people's lives, is the difference between success and failure. Some people tell me that they have terrible intuition. That's not necessarily true. They haven't been relying on intuition. It is usually their agenda that decides for them but they can't differentiate between the two.

Mothers have a more difficult time differentiating between the two because they grapple with caring about their children and, at the same time, some have insecurities, worrying about what makes them feel good about themselves. Convincing themselves that their decisions are intuition-based allows them to satisfy both urges. Men, on the other hand, are more willing to admit that they are being stubborn. Neither of the two is better than the other.

In closure, people were created with the ability to think for themselves and, at the same time, are at high risk to think emotionally, in a self-serving manner.

That would be difficult enough but, in addition, people don't always know which is the basis for their decisions.

Those who are disciplined and intellectually honest find that their decisions are effective, utilizing only true decision-making skills and, when they can't, information-based intuition. Less disciplined people feel suffocated when utilizing those skills, because, initially, effective planning often increases their burdens. Their insecurities cause them to rely on instincts and intuition which isn't supported by available facts.

Therefore, effective decisions are itself a sign that people are going about the process the right way. If the decisions are not making people happy, it is proof that their decisions are instinctive and/or agenda-based ones. If that's the case, give your advisor a call, or you can call me as well. Healthy decisions are easy for those committed to them.

*"Many people
never consider
what is actually
guiding them."*

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

A Study of Shabbos #32 **Remembering our Mission: Seven - Shmittah, Shabbos and Shelach** *By David Gurwitz*

It's hard to believe that seven years have passed and we are rapidly approaching the next *Shmittah* cycle. Where did the time go? I occasionally try and remember - and relive - what happened in this time period.

Some of the major ideas embodied in *Parshas Shelach, Shmittah, Shabbos* and the number seven provide surprising insights into enhancing and appreciating our powers of memory. Let's explore them.

First, this is an appropriate place to resume our focus on how to train our minds and to consider different aspects of thought in order to better appreciate *Shabbos* and the *chesed* of Hashem. This is prompted by our study of the last *posuk* in *Tehillim* 107: "*Mi chochom veyishmar eileh veyisbonenu chasdei Hashem - Whoever is wise, let him note these things and they will understand the kindnesses of Hashem.*"

There are seven words in this *posuk*, which should also remind us of the seven words starting the Torah and the seven words before we receive the *Aseres Hadibros* in *Parshas Yisro*. How does "seven" connect to memory?

What quickly comes to mind are phone numbers. There has been much internal research performed at Bell Laboratories confirming the limitations that we all have on

memory. It seems that we use a process called "chunking" in order to deal with the limitations of the brain. This discovery led directly to the institution of the seven-digit phone number format that we are all familiar with, using a dash to break the numbers into smaller "chunks." The internal research at Bell Laboratories found that in "*chunking*," it is best to start with no more than 3 digits, and then, if there needs to be a four-digit chunk, it should be the last in the sequence. As the area code became more prominent with direct dialing, the three-digit pattern fit nearly perfectly. Additionally, later studies showed that people would memorize common area codes and pull that from a seemingly separate part of memory when matching it up with a seven-digit phone number."

We discussed last week that the word *zachor*, meaning remember, can be broken into *zach rosh*, purity of the head. That is the essence of having a good memory. It is interesting that the rearranged letters of *zachor* form a word sounding in English like the word *recuse*, which means, in the case of judge, to excuse oneself from a case, to focus on not being affected, because of a possible conflict of interest or lack of impartiality.

We have previously written that to improve our sense of *shlichus*, we must "remember" our mission. How do we see this mystically?

The Hebrew letters of *zachor* are *zayin*, *chof* and *reish*. Look at the letters that come *after* these three letters in the *Alef-Bais*: *Ches* follows *zayin*, *lamid* follows *chof*, and *shin* follows *reish*, which, together, form the word *shelach*. Memory, *zachor*, is a precursor to *shlichus*, our mission.

In *Parshas Shelach*, we read of the *meraglim*. While we are not yet at the period of the year known as the Three Weeks, when we mourn the breaching and destruction of the *Bais Hamikdosh*, there is a deep connection between the Three Weeks and *Parshas Shelach*. How? In the year 3338, the first *Bais Hamikdosh* was destroyed. On the tenth of Av - actually the afternoon of the ninth - Nevuzaradun set fire to the *Bais Hamikdosh* and exiled us from our land. The number 338 just "happens" to be *begematria* "*shelach*," and we were later sent away because of the words and actions of the *meraglim* in this *parsha*.

This idea of remembering is also pointed out in the *posuk* regarding *tzitzis*, in this *parsha*, that we recite in *Shema*. The word *tzitzis* comes from the word *matzis*, to see. Rav Shamshon Raphael Hirsch *zt"l* provides us with his brilliant insight into the meaning of *tzitzis*. *Tzitzis* comes from *tzitz*, relating to *zeitz*, *shosh* and *sus* (horse), all referring to a movement pressing outwards from inside. Hence the related word *tzitz*, sprouting, blossoming, from the stem and branches of plants, a blossom, wings and curls on an animal, and curls. *Tzitzis* means looking for action. It serves - or should serve - as the memory guide for action.

How does *Shmittah* fit into this? Rav Kook finds in *Shmittah* and *Yovel* a completeness of life's spiritual qualities: "*If the time is too soon, the fruit is not ripened. If the time is too late, it is overripe and rotted. Without the fullness of 'seven,' there is an emptiness, an un-ripeness, still awaiting its time. Quality of life can be improved through the affording of*

a breathing space from the bustle of everyday affairs... What Shabbos achieves regarding the individual, Shmittah achieves with regard to the nation as a whole."

We say in *Ashrei*, "*Hashem gives them food in its proper time.*" Rav Kook continues: "*Shmittah and Yovel are not mere mechanisms of ensuring equality, freedom from poverty and slavery. More importantly, they are a means of attaining a fullness and wholeness, of attaining holiness completely. Seven completes a cycle fully and wholly.*"

This focus on seven as a completion number also supports what Rav Hirsch teaches that through the *mitzvah* of the *Shmittah* year, "*the people acknowledge that they are strangers and sojourners on their own land, dwelling on it only by the grace of the Owner. Then the arrogance that causes men, secure in their own land, to become callous and harsh in dealing with those who do not own property, melts away, yielding place to love and kindness toward the stranger and the poor. Even the wild animals, as G-d's creatures, are considered endowed with rights on G-d's earth, on which all are to dwell together*" (commentary to *Shemos* 23:10-11).

"*It is written, 'The land is Mine, for you are strangers and sojourners with Me' (Vayikra 25:23). With these words, say our sages, Hashem is conveying the following paradoxical message: 'When it is Mine, then it will be yours' (Sifra). When we acknowledge that the land belongs to the Compassionate One, then the Compassionate One gives us the right to live in the land and to serve as its custodians.*"

David

ויתילו על משפחתם

And they established their genealogy according to their families.

(1:18)

Each tribe carried out its own census. In this manner, one had to clearly establish from which tribe he hailed. Family purity was a strict requirement, so that the merit of their forefathers could stand in their stead during times of crisis. Chazal (Pesachim 49a) teach that one should seek the daughter of a *talmid chacham*, Torah scholar, as a wife. This serves to ensure the bloodlines, applying the analogy of *Invei ha'gefen, b'invei ha'gefen, davar na'eh u'miskabeil*; "A combination of the grapes of a vine with the grapes of another vine; which is something fine and acceptable." [Since both parties hail from a family of Torah scholars, they can both be compared with the grapes of a vine. Their union is, thus, like the wine produced from the grapes of two vines. Such wine is particularly flavourful, since it is a product of two vines, each enhancing and complementing the other's product.] We see from here the role that *yichus*, lineage/pedigree, plays in a marriage. As an added caveat, *yichus* is compared to "zeros"; it all depends where one places the "one." if it precedes the zeros, it elevates the value. If it follows the zeros, then it diminishes the value exponentially.

The following story is well-known. I repeat it due to its powerful lesson and as a segue into another story, whose lesson is also quite appropriate and significant. The *Baruch Taam*, *Horav Baruch Frankel Teumim, zl*, was an illustrious *Rav* and leader of Galician and Moravian Jewry. His son, *Horav Yehoshua Heshel, zl, m'Komarna*, travelled to Tarnograd, Ukraine, to meet the young man who had distinguished himself as the *illui*, genius, of Tarnograd, who later became known as *Horav Chaim Sanzer*, the *Divrei Chaim*. After speaking in learning with the young man, *Rav Yehoshua Heshel* was so impressed that he could not wait to return home to encourage his parents to take this young man as a husband for his sister. When word went out that the *Baruch Taam* was taking a son-in-law from Tarnograd, the students in his *yeshivah* became visibly upset. After all, it was not as if the *Baruch Taam's yeshivah* did not include young men who were brilliant scholars. Why go elsewhere when an "identical" scholar could be found in one's own *yeshivah*? The students even sent "spies" to check out the *illui* of Tarnograd. They discovered that, indeed, he was a Talmudic scholar without peer, righteous and ethical to match. He did, however, have one physical impediment: he limped badly, as one leg was shorter than the other.

"How could our illustrious *Rav* take a son-in-law who is not physically perfect?" was the foolish question that the jealous young men were asking. [Such a comment in and of itself explains why they were passed over.] "Why did *Rav Yehoshua Heshel* not inform his father and sister of this "development"? [After meeting the young man, he was so utterly impressed that he felt his physical impediment did not matter.]

The *Baruch Taam* asked his son the same question: "Why did you not inform me of his condition?" *Rav Yehoshua Heshel* explained that his father might not have agreed to the match. He felt that once he met *Rav Chaim*, he would be so overjoyed that his condition would go unnoticed. While this rationale assuaged the *Baruch Taam*, his daughter, Rachel Faige, who was a special young woman in her own right, demanded to have a say in the matter. She

wanted to meet the man whom everyone wanted and expected her to marry.

It was settled – *Rav Chaim* was coming for a visit to meet with the *Baruch Taam*, and (if that went well) afterwards he would meet his daughter. The *Baruch Taam* was very impressed with the young man's brilliance. He could not believe that such a young person was so erudite. Nonetheless, his daughter would have to reconcile herself to one condition. The future *chassan* and *kallah* met for a short while, and, after their meeting, the *kallah* fully agreed to the match. What did they talk about?

The traditional tale is that *Rav Chaim* asked her to look in the mirror. What she saw unnerved and frightened her, because she saw herself bent and limping in pain. Her face portrayed the extreme pain that she was experiencing with each step. *Rav Chaim* said, "You see now what was the original Heavenly decree. Knowing that I was your predestined *chassan*, I prayed before He Who rests upon High to transfer this impediment to me. I have experienced this pain for years, so that you would not endure the agony and shame. Now, if you want to forgo and ignore this, I absolve you from the *shidduch*." Rachel Faige understood that before her stood an unusual, saintly man. She acquiesced to the marriage and, as a result, merited to be the progenitress of the *Admorim* of Shiniev, Kishanev, Sanz, Gornitz and Bobov.

Not all *yichus* is positive. Even the most negative *yichus*, however, can be (by the right, positive-thinking person) ameliorated and used favourably. The *Bostoner Rebbe, zl*, related the story of a young *baalas teshuvah*, penitent, from America, who had spent *Shabbos* in Har Nof with the *Rebbe*, and returned a week later to ask for a *brachah*. In the course of the conversation, the *Rebbe* asked her how she had become such a determined *baalas teshuvah*. She replied, "It began with my grandfather. He once called me in and said, 'I want you to remember three things: remember that you are Jewish; remember *Shabbos*; remember me.'

"His statement left a powerful impression on me, but, since our home was far from religious, I was rather at a loss. [It is unclear if the grandfather was maternal or paternal.] I started out by lighting candles Friday night. Every Friday night, I faithfully lit the *Shabbos* candles... week in and week out. And every Friday night (like clockwork), when my father saw the candles, he proceeded to quickly extinguish them. So, I became observant because of my grandfather... and my father."

She spoke these words with complete seriousness, as if almost matter of fact. At best, this seemed baffling. How did her father assist in her becoming observant?

"Your father?" the *Rebbe* asked. "He is the one who put out your candles every week. Why would you attribute your successful journey to religion also to your father?"

"Yes," she said, "it was my father who made me realise that if he could so obstinately continue in his persistence to extinguish my *Shabbos* candles, I could just as stubbornly continue to keep them burning. So, I became religious because of both my grandfather and my father."

We are able to learn a great deal from the positive influences which we encounter, and from the negative ones as well. When we withstand the negative, we transform them and

strengthen ourselves in the process. Obviously, we could discuss this anecdote in much more detail, but I will leave that up to the reader.

איש על דגלו באמת לבית אבות

Every man shall encamp by his banner with the sign of his father's house. (2:2)

Chazal teach that the arrangement of the Jews' encampment in the Wilderness paralleled the configuration of the Heavenly entourage that accompanied the *Shechinah* when it descended upon *Har Sinai* prior to the Giving of the Torah. Myriads of Heavenly Angels descended with Hashem, all grouped in composition under *Degalim*, banners. When *Klal Yisrael* saw this pattern, they, too, sought a sequence of *Degalim* for their encampment. It did not stop there. Chazal (*Bamidbar Rabbah* 2:4) state that when *umos ha'olam*, the nations of the world, saw *Klal Yisrael* encamped under the *Degalim*, they approached the Jewish People and attempted to initiate a relationship with them. They said, "We too will grant you distinction, giving you positions of importance, power and monarchy. The Jewish response was straightforward, "You cannot give us anything that will in any way match the greatness of the *Degalim* which Hashem bestowed upon us." In summation, the gentiles attempted to disenfranchise us from Hashem, by enticing us with *kavod*, honour, prestige. Our response is quite simple: Whatever you tempt us with pales in comparison with the distinction Hashem accorded us with the *Degalim*.

What was notable about the *Degalim* that granted such extraordinary prestige to *Klal Yisrael*? What was it about the *Degalim* that made them feel so special? Chazal (*Bamidbar Rabbah* 2:6) teach that the *Degalim* were a sign that *Klal Yisrael* represented the legion of Hashem. It elevated their image. They were Hashem's children, His hosts, His guard. The *Shechinah* reposed in the middle of the Camp, with all of the *Shevatim*, Tribes, encamped around it – each in its own pre-arranged place based upon its purpose and mission vis-à-vis the nation of Hashem. Yissachar symbolised and focused on Torah, Yehudah focused on the monarchy, while Reuven represented the attribute of *teshuvah*, repentance. Each of the tribes focused on its own Heavenly-designated mission; each was part of the large conglomerate of *Klal Yisrael*, who *together* were *mekadesh*, sanctified, the Name of Hashem.

What is the adhesive that bonds us together? The *Meshech Chochmah* (commentary to *Parashas Emor*) explains that the unified connection of *Klal Yisrael* that links us together as one people is unlike the relationship that the nations of the world have with one another. People of one country are linked to one another by virtue of the fact that they were born and raised in the same country and that they are culturally like-minded (for the most part). *Klal Yisrael* is bound together, its *hiskashrus* is its *eternal* bond with Hashem. This enduring relationship is ceaseless and constant, and it is what perpetuates us as a people.

Yaakov *Avinu* descended to Egypt with *shivim nefesh*, seventy souls (*Bereishis* 46:26). *Nefesh* is singular, because Yaakov's entire family was viewed as one unified soul. Eisav's family consisted of six *nefashos*, souls, in the plural (*Bereishis* 36:6), because they were all distant from one another, each with his own god, own religious philosophy, own way of life, own value system and goals. *Klal Yisrael* is focused collectively on Hashem – one G-d, one *hashkafah*, one *matarah*, purpose and meaning in life.

This, explains *Horav Eliyahu Svei, zl*, is why we require the services of our *gedolei Yisrael*, Torah giants, who lead and guide us. Chazal (*Bamidbar Rabbah* 2:8) teach that when Hashem instituted the designated places for each tribe's encampment around the *Mishkan*, Moshe Rabbeinu was concerned lest the tribes dissent and challenge their assigned places. Hashem reassured him that each tribe "knew" its allotted place. They would follow the same configuration that was designated by the Patriarch Yaakov for his

funeral. He had demonstrated to them how and where each one should stand around his bier. This taught them volumes concerning each one's ordained place. This is where he belonged; this is where he should encamp.

The *Rosh Yeshivah* gleams from here that in order to place everyone in his designated place, to show him clearly what is his mission, his purpose, how valuable and crucial he is to the success of an endeavour, how important his involvement is in its every aspect, one needs a father (figure). It was Yaakov *Avinu* who was *mei'acheid*, unified, *Klal Yisrael*, by showing each respective tribe where it should stand, where it belonged. This can only be performed by a father, because it is only to a father that one will listen and adhere.

This is the function of *manhigei Yisrael*, Torah leaders. They act as our "fathers." That is how they should feel toward us and how we should respond reciprocally to them.

ואלה תולדות אהרן ומושה ואלה שמות בני אהרן

These are the offspring of Aharon and Moshe. These are the names of the sons of Aharon. (3:1,2)

Rashi observes that while the *pasuk* states that the following are the offspring of Aharon *HaKohen* and Moshe *Rabbeinu*, it only lists the names of Aharon's sons. This, says *Rashi*, teaches that whoever teaches his friend's son Torah, it is considered by the Torah as if he caused his birth. Thus, Aharon's sons, who were Moshe's students, are also considered to be Moshe's sons. *Horav Meir Chodosh, zl (Or Chadash)*, quotes the *Sifri's* comments to the *pasuk*, *V'shinantem l'vanecha*, "You shall teach them diligently to your sons" (*Devarim* (6:7), *eilu talmidecha*; "These [sons] are your students."). The *Mashgiach* quotes the *Alter, zl, m'Slabodka*, who asked that if the purpose of the *pasuk* is to inform us of the importance of teaching our students diligently, it should have written, *v'shinantom l'talmidecha*. Why write sons and mean students? Just write students. The *Alter* explained that the Torah is imparting to us that a *rebbe* should *feel* as close to his students as he does to his son. The love that a father/*rebbe* has for his son should be commensurately shown to his student. The joy that a father bespeaks toward his son should, likewise, be manifest toward his student. Indeed, the *Mashgiach* was known to show extreme love for his students – as he did to his sons.

The *Mashgiach* extends this idea further. The *Talmud (Bereishis* 5b) relates that Rabbi Yochanan tragically buried his ten sons in his lifetime. When his tenth son died, Rabbi Yochanan kept a small bone from the deceased in order to use it to comfort families who had sustained similar tragedies. He sought to demonstrate that he, too, had suffered extreme tragedy and pain; he, like *Iyov*, had buried ten sons. Nonetheless, he did not defer to despair and melancholy. He strengthened himself and used his personal tragedy as a springboard and model to help and to comfort others: "I kept on going; so can you."

Rabbi Yochanan represented fortitude at its apex. To sustain one *potch*, Heavenly slap, after another, up until the point that he had lost all ten of his sons, was not just ten tragedies, but ten levels of tragedy – each one more intense than its predecessor. With great resolution, faith in the Almighty, he continued on. According to the *Mashgiach*, this passage in the *Talmud* appears inconsistent with a passage in *Bava Metzia* (84a) which relates that when *Reish Lakish*, Rabbi Yochanan's greatest student and study partner, died, Rabbi Yochanan was inconsolable. His pain was so intense that it was physically and emotionally unbearable; he would walk the streets, tear his clothing and cry out, "Where are you *Ben Lakish*?" (The name by which *Reish Lakish* was called.) He did this until he lost his mind. When the sages saw how badly *Reish Lakish's* death affected him, they prayed that his life come to an end.

Bearing all this in mind, the *Mashgiach* asks: Rabbi Yochanan buried ten sons – yet, he survived, and was able to help

others. When his student died, he became so crestfallen that he ultimately lost his ability to think coherently. How do we reconcile this disparity? The *Mashgiach* explains that we now understand the depth of *V'shinantom l'vanecha, eilu ha'talmidim*. The relationship between a *rebbe* and his *talmid* should be such that the *rebbe* feels that without his student, he is unable to live! This is not simply about maintaining a long distance relationship between *rebbe* and *talmid*. It is about life and death. Without one's student, life is not life; it is not worth living!

Horav Moshe Mordechai Epstein, *zl*, was *Rosh Yeshivas Chevron* in *Eretz Yisrael*. He guided the *yeshiva* through the turbulent storms of World War I, nurtured it during the post-war recovery years, and agreed with the *Alter, zl*, *m'Slabodka*, to move the *Yeshiva* to *Eretz Yisrael*. He spent long months on the road, traveling throughout the diaspora seeking funds for the *yeshiva*. He was able to handle it all – except the *Chevron Massacre* during which Arab marauders murdered twenty-four *yeshiva* students in the most heinous and cruel manner. The pain and anguish broke the *Rosh Yeshiva*. He became ill, and he never recovered. A *Rosh Yeshiva* without his *talmidim* has no life.

ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה

They shall place upon it a tachash – hide covering, and spread a cloth entirely of turquoise wool over it. (4:6)

The *Ramban* observes that in the case of the other *klei haMishkan*, vessels of the *Mishkan*, they were first covered with wool and then covered over with the *tachash* – hide. The *Aron HaKodesh* was singular in that it was first covered with the *tachash* – hide and then was covered with the *techeiles*, turquoise wool. *Chazal* describe *techeiles* as having a colour similar to that of the sea, similar to the sky which symbolises the purity of Heaven. Thus, (according to *Ramban*) it was placed above the *tachash* – to call attention to the purity and sanctity of the *Aron/Torah*.

Horav Moshe Feinstein, *zl*, offers another perspective on the *Aron's* distinction vis-à-vis its coverings. *Techeiles* and *tachash* represent distinct concepts. The blue colour of *techeiles* makes people think of Heaven, the place of Hashem's *Kisei HaKavod*, Throne of Glory. Thus, *techeiles* denotes faith in Hashem. *Tachash*, on the other hand, focuses on material/physical beauty (the *tachash* – hide was unusually beautiful) which encourages us to enhance our *mitzvah* observance by cloaking them in physical beauty. [Understandably, we perform *mitzvos* because they are the *tzivui Hashem*, command of G-d, but people will find *mitzvah* observance more attractive and desirable if the *mitzvah* involves an element of aesthetic beauty. We perform *mitzvos* due to our commitment rooted in faith in Hashem. This does not mean that we cannot enhance our performance.]

Thus, the uppermost cover of the *Aron*, which is visible to the eye, should be *techeiles*, which calls to mind unarguable, accomplished faith in Hashem. This sets the standard and tone for how we are to view *mitzvos*. Only then can we cover the other vessels – the other *mitzvos* – with *tachash* – hide, representing beauty and enhancement of *mitzvos* which make their performance more inviting.

Horav Zev Weinberg, *zl*, takes a basic approach to the variation of the covers between the *Aron* and other vessels. The *Aron* is the receptacle in which the *Torah* is housed. The *Torah* is our spiritual guide. As such, its inner beauty, the beauty of the *mitzvos*, the beauty of living as a Jew, is what should be emphasised – not externals. *Techeiles* personifies a beauty of sorts – a beauty of purity of action, of deed, of service to Hashem. The *Torah's* greatness lies in its inner aesthetics, not in its external beauty. When we feel the need to couch *Torah* in external elegance, we diminish its inner sublimity. *Torah's* radiance shines from within. Does one *daven* better, with greater and more intense fervour, in a magnificent, spacious and elegant appealing *shul*? How many of us grew up

davening in *shtieblach* that were situated in old, dark basements and storefronts? Those of us who have been *davening* in hot (in the summer) and cold (in the winter) tents (during the pandemic) have neither felt short-changed, nor our *davening* lacking. On the other hand, this does not mean that beauty is denigrated. The significance of the *Kohanim's* vessel's, the *Klei haMishkan* was not diminished by showing their beauty. *Torah*, however, requires the motif to project its majesty.

We have been in exile for too long. As a result of our persecution, poverty, always being on the run, we have neglected the aesthetics in our service to Hashem. The world has not wanted to see Jews who dress better than they do, have nicer homes and cars than they do, and have places of worship which are tributes to the finest, most talented architects. We have been instructed to keep our collective heads low and our mouths silent. Today, *baruch Hashem*, the Jewish community is thriving and, in some instances, has lost sight of its age-old parameters. While the pursuit of a pleasant, aesthetically-pleasing environment is wonderful and can, in some instances, enhance our service to Hashem, we should not allow ourselves to fall into the abyss of excessive emphasis on external grandeur. This will ultimately do harm to the inner dimension of our service.

A *shul* is a house of worship because of the prayers and supplications that are rendered there. Just because it looks like a *shul* does not make it a place of worship. Physical structure can expand one's spiritual consciousness, but if his focus is on the scenery, his prayers will lose their urgency and intensity. Thus, the colours of the *tachash* – hide overlapped the pure colour of *techeiles*. Modesty and purity have a greater impact on inspiring, heartfelt prayer than large, imposing, art-deco edifices.

Va'ani Tefillah

תורת חיים

Toras chaim

The Torah of life – the Living Torah.

Without *Torah* study, life is mere existence. The *Torah* infuses our existence with value and purpose, thus giving it meaning. The *Torah* gives us the ability to triumph over the challenges and obstacles the *yetzer hora*, evil inclination, constantly places in our way. The *Yerushalmi Chagigah* teaches that Hashem is willing to forgo the three cardinal sins of murder, adultery and idol worship – if a person repents. He does not, however, absolve the individual of the sin of *bitul Torah*, neglecting learning *Torah*, and, instead, wasting one's time on useless things. It is incredible that forgiveness can be effected for the three cardinal sins, while the sin of *bitul Torah* evades absolution. Why?

The *Chafetz Chaim* explains that when two countries are at war with one another, it is difficult to determine who is the victor, since one never knows when the one, that appears to have been defeated, will suddenly gain a second wind, revitalised strength, so that it will come from behind to win the war. The only clear proof that the war is over is when one side loses its weapons. Without arms to continue, the battle is a hopeless endeavour. Likewise, regardless of the sin that causes one to be distanced from Hashem, as long as he is attached to the *Torah*, his greatest weapon, he can still return and vanquish the *yetzer hora*. Once he has turned his back on the *Torah*, his connection to his source of strength and rejuvenation has been severed. This is unforgivable. It is sad when we do not take the sin of *bitul Torah* seriously.

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / e-mail: peninim@dvar.info

Following the Footsteps

איש על דגלו באחת לבית 2:2
אבתם יחנו בני ישראל מנגד
"סביב לאהל מועד יחנו"

"B'nei Yisroel shall encamp, each man by his banner according to the insignias of their fathers' household, at a distance surrounding the Ohel Moed they shall encamp." What is the importance of the Degalim, banners?

The Medrash says that the nations of the world tell Klal Yisroel that they should turn away from Hakodosh Boruch Hu, and they respond that they will not, for they received דגלים, in the Midbar from Hakodosh Boruch Hu. What was so great about the Degalim that Klal Yisroel responded with that? Regarding the Malachim we say, "וכלם וכולם" – "פוחתים את פיהם בקדושה ובטהרה" – Kedusha comes before Taharah. However, in regards to Klal Yisroel, Chazal tell us that Taharah brings one to Kedusha. When Klal Yisroel were Zoche to the Degalim they were Zoche to be on the same level of Kedusha as the Malachei Hashareis. By Yaakov Avinu the Posuk says, "ויפגע במקום" – and Rashi says that Yaakov was saying, "Is it possible that I passed by the place that my fathers were Mispalel, and I was not Mispalel there?" Yaakov wanted to go back to that place; he was Zoche to Kefitzas Haderech, and was immediately back at that place of Kedusha. This is a Remez that Yaakov Avinu prepared for us, all future generations, that even when we are in Golus, when Klal Yisroel gather in the Batei K'neisiyos and the Batei Medroshos they draw from there a Kedusha similar to that which was in the Bais Hamikdash. As the Gemara in Megilah 29a says, "ואהי להם למקדש מעט, אלו" – "בהכנס ובהמ"ד שבבל" – we can have a Mikdash Me'at, a small Mikdash in the Batei K'neisiyos and Batei Medroshos.

This was also a preparation for Klal Yisroel to receive the Degalim, although they were in the Midbar – to be able to reach great heights in Kedusha even when we are not Zoche to have a Mikdash and be as pure as we should be. Klal Yisroel achieved the status of Malachim immediately upon receipt of the Degalim, so that they were able to be like them and be Zoche to Kedusha even before they had complete Taharah. Shir Hashirim 6:10 "מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה" – Hakodosh Boruch Hu is Mashgiach on us even in Golus, beautiful like the moon, as Klal Yisroel are compared to the moon – pure as the sun – for in the future the moon will return to its full light and will be as bright as the sun. This is a

Remez that while we are in this Golus, Hakodosh Boruch Hu helps us to attain great levels of Kedusha if we seek it, just as we received the Degalim, until the time that He will help us to be Zoche to Geulah Shlaima. (מהרי"ד מבעלזא)

It says in the Yalkut 684 that at the time that Klal Yisroel accepted the Torah, the other nations of the world became jealous. They asked why Hakodosh Boruch Hu chose Klal Yisroel over them. Hakodosh Boruch Hu closed their mouths and said to them that they should bring their יוחסין ספר, their book of ancestry, the same way that Klal Yisroel did, as the Posuk says, "ויתלדו על משפחותם לבית אבותם." The Chasam Sofer quotes two Medrashim; one which says that Klal Yisroel had a desire for Degalim, and it was good for them, and they desired the שור from the Merkavah, and that was not good for them.

The Chasam Sofer asks why was their desire for the Degalim good, while their desire for the שור not good? Perhaps we can answer this question based on a Medrash Tanchuma 12 on the Posuk, "איש" – "על דגלו באותות לבית אבותם" – that at the time right before Yaakov Avinu was leaving this world, he told the Shevatim, "Position yourselves in the following manner: Yehudah, Yisochor, and Zevulun shall carry my bier on the eastern side; Reuven, Shimon and Gad should carry my bier on the southern side; Dan, Asher and Naftali should carry my bier on the northern side; Binyamin, Ephraim and Menashe should carry my bier on the western side.... If you carry my bier as I commanded you, in the future Hakodosh Boruch Hu will arrange you according to Degalim." There is a great Klal, rule, that the Chachomim learn, and they were words which frequently came from the Chasam Sofer – as it says in his Teshuvos – "אבן העזר אק"ל" – "החדש אסור מן" – "New is prohibited in the Torah at all times." It says in the Chovos Halvovos, that one should be careful not to veer from the path of the Avos. Don't think that there is something that they forgot, or did not know, but you do know, and thus you will act differently. Know very clearly that anything and everything that you will come up with, already came up before, and perhaps that it is you who is lacking in understanding. We learn from these words of Chovos Halvovos and the Chasam Sofer that one must follow in the path of the Avos, and we should not look to do new things, even if they seem good to us.

With this understanding, we can now explain why when Klal Yisroel desired the Degalim it was good, while the desire for the שור was not. The Degalim was something that Yaakov Avinu let us know was good, as he told them that Hakodosh Boruch Hu would give it to them if they followed his instructions. Thus, they were allowed to have that desire, and Hakodosh Boruch Hu fulfilled it. However, the שור was never told to Klal Yisroel that they should have a desire for it, and thus it ended up causing Klal Yisroel to sin. The nations of the world went to Hakodosh Boruch Hu and complained, why Klal Yisroel were Zoche to receive the Torah, and to receive Degalim, so that they were like Malachei Hashareis? Hakodosh Boruch Hu responded to bring the ספר יוחסין, to show that Klal Yisroel already knew, had a tradition from Yaakov Avinu, that they would have those Degalim – thus it was permitted and fulfilled. (ברך משה)

Klal Yisroel knew that the Degalim was that which was good for them. When they saw them, they had a desire for them, and their desire was fulfilled. How did they know? They knew because Yaakov told his children that if they followed his instructions, they would receive them – thus they clearly knew it was good for them. The Degalim represented Klal Yisroel having the opportunity to have Kedusha wherever they are – even in the throes of Golus. We must know that we always have the opportunity for Kedusha. There are times that it may be harder, but it is always there. We must work diligently on our Avodas Hashem, and Hakodosh Boruch Hu will ensure that we receive it. There is one potential that we must be very wary of, and make sure not to fall into the trap. One is not to decide on his own new things, what he feels will bring him closer to Hakodosh Boruch Hu, and what will bring him more Kedusha. One should not think that he is smarter than all those who came before him, and he has the simple solution on how to properly serve Hakodosh Boruch Hu. That is not the way of a Yid – rather a Yid works off his Sefer Yuchsin. It is all about taking lessons from the past, to follow in the footsteps of our ancestors, and then we can be assured that we are performing the proper Avodas Hashem. May we be Zoche to become Kodosh, and be Zoche to receive the Kedusha in its right place, with the coming of Moshiach and the rebuilding of the Bais Hamikdash, במהרה בימינו אמן!

Leave a legacy that lives on for eternity in the lives of others.

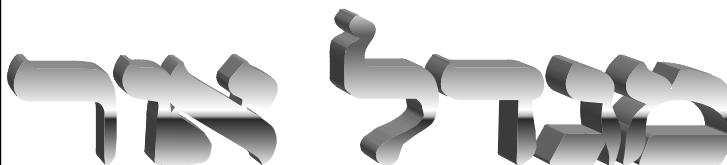
Print, e-mail, and share Migdal Ohr with others.

You'll be glad you did.

E-mail 'Subscribe' to

info@JewishSpeechWriter.com

©2021 – J. Gewirtz

A publication dedicated to Harbotzas Torah

This week's issue is dedicated in honor of our spectacular daughter
Veeta Gewirtz
upon her birthday, 8 Sivan.
You have grown into a remarkable woman and we are so proud of the way you make people smile and the world a more beautiful place.
Love, Mom and Dad

Zmanim for שבת

Wesley Hills, NY

7:48 - הדלקת נרות
8:06 - שקיעה
8:25 - זק"ש מ"א
9:15 - זק"ש גר"א
10:27 - סוף זמן תפילה
8:07 - שקיעה
8:56* - צאת הכוכבים
9:19 - צאת 72

Zmanim for שבת

7:51 - הדלקת נרות
8:09 - שקיעה
8:57* - צאת הכוכבים
12:52 - חצות
5:37 - נץ החמה
8:24 - זק"ש מ"א
9:14 - זק"ש גר"א
10:27 - סוף זמן תפילה
8:09 - שקיעה
After 8:58 - הדלקת נרות ב'
8:23 - זק"ש מ"א
9:14 - זק"ש גר"א
8:59* - צאת הכוכבים
9:22 - צאת 72

Times courtesy of MyZmanim.com and EzrasTorah.org

Now You Know!

Why is it that Pesach and Sukkos are each a week long and have so many mitzvos and much preparation, yet Shavuot, the pinnacle of human history, when the purpose for the world's existence was enacted, is one day?

Not only that, but there really isn't much to do as part of the celebration. Dairy foods are a custom, as is staying up all night to learn Torah. Failure to follow either of them would not invalidate one's observance of the chag.

They say "big things come in small packages." The truth is that Yetzias Mitzrayim with all its miracles necessitates the hullabaloo. Sukkos, commemorating our miraculous sojourn in the wilderness, having all our needs met, also seems to require a full-scale festival. But Shavuot is quiet.

The miracles we experienced then revolved around Hashem revealing Himself to us. We didn't see the laws of nature cast aside like playthings.

Rather, we saw the simple, clear truth, that Hashem is the center of the Universe and Torah is our path to get to Him. That doesn't need fanfare, just quiet contemplation and awareness.

Thought of the week:
Don't just stay alive. Find something worth living for.

"ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר ה' אל משה בהר סיני." (במדבר ג'א)

"These are the descendants of Aharon and Moshe, on the day Hashem spoke to Moshe at Mount Sinai." (Bamidbar 3:1)

Rashi quotes the Gemara that though the next posuk mentions only Aharon's children, the purpose is to teach us that whoever teaches someone else's child Torah is considered to have given birth to them. Indeed, we know that if a person has to do something for his father or his teacher, the teacher takes precedence since the father brought the person into this world but the Rebbe brings him into the World to Come.

The question, though, is why Moshe's birth children are not mentioned here also. True, they are mentioned as part of the Levite family of Amram, since Amram's only son who was not a Kohain was Moshe, but they are not mentioned as Moshe's children as a follow-up to this posuk.

The Chasam Sofer comments that while Moshe taught Torah to Aharon's children, though that was an obligation on their father, Aharon, so he is considered to have sired them, he did not teach Torah to his own children. Moshe bore the responsibility for teaching Torah to the Jewish People and he moved the Ohel Moed outside the camp. Whoever wanted to learn would come to him, but Moshe's own children did not come. This would explain why Aharon's children are mentioned as his sons but not his own. Only those who were brought into the spiritual world of Torah truly remained as Moshe's children, thus Nadav and Avihu were considered alive even after their deaths.

What we see from this is striking. What could be more of a parental connection than bloodlines? The answer is Torah. The relationship two people have which is built on Torah is deeper and stronger than one based on family ties. And it is more than that.

The lesson we learn is that it is the spiritual connection which binds people more than the physical one, because the world is not really physical. That's an illusion Hashem provides to enable us to be challenged and to choose right from wrong. Every physical item has a spark of spirituality at its essence and now we find out that it is that spark which has primacy. The day Hashem spoke to Moshe at Har Sinai, the day which we know as Shavuot, was the day we got our priorities straight and learned the truth about the world.

A journalist in Israel was writing an article about Baalei Teshuva, people who chose to come closer to Hashem and learn about their Jewish heritage. After a class, he stopped one of the men who was leaving and posed this question: "Who do you think will get more reward, you, or someone who has been religious his entire life?" He thought the man would refer to the dictum of Chazal that "in the place where penitents stand, even the completely righteous cannot."

Without hesitation the man replied, "Definitely, one who has always been observant will get more reward." He explained. "They will be rewarded because they think there is something better out there, yet they don't pursue it. I know that the world without Torah and without G-d is empty. For me, coming here is the only logical response, so why do I deserve reward?"

On Shavuot, we read the story of Rus HaMoaviah, the woman who chose to turn her back on her royal lineage and cling to an even more regal line, though it did not appear so at the time. Just as Rus recognized the truth of Hashem and Torah as being "real" when everything about her home and upbringing was revealed to be myths and falsehoods, we, by looking at the world through the prism of Torah, can differentiate and see the eternal nature of the Torah's reality and the transient impression of reality which the world around us gives off, in an effort to mislead us and make us miss out on the opportunity for greatness. May Rus's heir arrive soon!

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS BAMIDBAR

HOW TO GET FIRED AND STILL REMAIN AHEAD

The Medrash Tanchumah 6 says that Torah was given with a fire

מכאן שנו רבותינו בשלשה דברים נתנה התורה באש ובמים ובמדבר באש שנאמר (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד

What purpose did that serve for *Matan* Torah? Obviously, it was not merely a physical fire but rather a spiritual one like what *Moshe Rabbeinu* saw at the Burning Bush which did not consume. What is the inner meaning of the unique nature of a spiritual fire which does not consume in contrast to a physical one?

Rav Yitzchak Issac Chaver explains that physical fire grabs everything in its sight and destroys its matter thereby transforming it into fire. Spiritual fire by which Hashem revealed Himself in the Burning Bush, embraces all matter in its path but yet it doesn't destroy their existence in order to fuel its burning. As the Ori Veyishee writes (Shmos 54) the burning bush סנה was the first revelation of Torah from סיני (the bush was on Har Sinai) to demonstrate the unique nature of the Torah that the fire of Torah gives life and sustenance yet it doesn't destroy the other existences which it embraces.

The *sefer שמעתתא* (introduction 30) writes that heavenly fire will not become part of any physical object therefore it does not burn it. This is in contrast to physical fire which embodies all parts of matter, internal and external, and therefore it will destroy it א"כ. This revelation was novel for it showed that a spiritual fire is an existence that does not require "food" and fuel to continue to exist. An example of this is *Moshe Rabbeinu* who ascended *Har Sinai* for forty days and nights and he did not need any food to stay alive. This teaches that one who acquires Torah and his source of life is the עץ החיים, his existence doesn't need food to live but rather he has the fire of the Burning Bush inside which originates in a heavenly source.

To understand this in a deeper way we know that there is a relationship between the body and the soul. If the human starves himself and does not eat or drink anything for weeks, he will die. The cells in the body need energy to exist and

function properly. Physical food sustains and nurtures life by keeping the body together with the *neshamah*. The body was decreed to die and perish from the *chait* of the *Aitz Hadaas* and therefore it is in constant need to ingest food to fuel energy. Without food it will self-destruct in a process called autophagy since it will be forced to eat itself for sustenance.

Understanding this relationship between body and soul in a deeper spiritual level, the *yetzer harah* is the fire within man (Kiddushin 81 the *yetzer hara* is called fire נורא). The *gematriah* of יצר including the word is אש. The *seforim* tell us that from the fire and heated cravings of man he creates the fire of his *Gehenim*. The challenge of Man is to overpower and subdue the fire of the body with the fire of both the *neshama* אש אוכל אש, and with the fire of Torah which is Hashem's wisdom given to *Am Yisrael*.

The fire of the *yetzer harah* is the destructive agent of Man as the Beis Haleivi explains (Bereishis). Concerning the pleasures of this world, the passionate desire and drive to run after the pleasure and obtain it is far more intense than the small pleasure he experiences when he actually obtains it. (see Rashi Yoma 29 מעבירה קשו מעבירה that an unfulfilled desire for an illicit sexual union is more harmful to one's physical well-being than the sin itself). A person can be compared to a lit flame which every minute the flame on the wick decreases the supply of oil. In order to keep the flame alive, one must add oil. Likewise when one fires up his body to attain the pleasure and only receives in return a small amount of pleasure, it is likened to burning the body itself and not replenishing the oil. It is therefore that we find lustful people who age quicker and prematurely than the average, for they place too much fire and energy drain on the body.

In contrast, the individual who disciplines his body subjugating it to Hashem by cleaving to the *Aitz Hachayim*, does not fall under the regular decree of death which necessitates eating to fuel his body. This individual who harnesses and pulls the reins to slow down his bodily appetites, attains a spiritual apex and is sustained directly from his *neshama* which is connected to a

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

spiritual fire from above. He is able to receive fuel and energy for living from his *neshama* bypassing feeding the body. No one is on the *madraigah* of Moshe who didn't need any food at all for forty days. However, one must strive to do his utmost to strive for a life of spirituality led by the *yetzer tov*. The Maharsha writes (Eruvin 65) therefore we find *Talmidei Chachamim* that have weak bodies since the little food that they eat doesn't go to nourish their bodies.

The *beracha* of Yosef given by Moshe Rabbeinu is the only one where the word **סנה** is mentioned **סנה שוכני** (Devarim 33,16). Rashi explains that the *beracha* states that Yosef's land should be blessed with the same desire that Hashem appeared to Moshe at the Burning Bush. Why did Moshe use the comparison of a burning bush to *bentch* Yosef? We also find another Yosef - **סנה** connection in that he married **אסנת** the daughter of Dina conceived from Shechem. *Chazal* say that Yaakov chased her from his house and placed her under **סנה** therefore she was called **אסנת**. Furthermore, we find another link of Yosef to **סנה** because he was supposed to live 120 years *gematriah* **הסנה** but ten years were subtracted from his total because he heard ten times his father being called "your master", five from Yehudah and five from the translator and he did not protest.

The explanation to this connection is that Yosef lived his life parallel to the heavenly fire of the Burning Bush that Moshe Rabbeinu witnessed. His fire of *neshama* conquered the burning fire of his *Yetzer Harah* especially in the test of Potifar's wife's attempt to seduce him. When we put fire and water together the fire becomes extinguished. Yet the eternal inferno of Yosef's *neshamah* acquired from this particular test was able to push away and split an entire sea of water. As *Chazal* say when the sea saw the coffin of Yosef, it split its waters **הים ראה וינס**. A large physical inferno can evaporate water with its intense heat. However Yosef's fire was that of the **סנה** which doesn't destroy and evaporate. Rather its nature is to embrace, enlighten, and facilitates a heavenly vision of **זה אלי ואנוהו**. Including the three words, this spectacular vision of Hashem is *gematriah* **הסנה**.

The Torah was given through fire. It is called **אש דת** (Devarim 33,2). The Torah itself was written with black fire on white fire

(Medrash Tanchumah Bereishis). We can explain this *Chazal* according to what we said above. The Maharal Gur Aryeh (Devarim 33,2) and Tiferes Yisrael 20 writes that black fire conveys the clarity of the Torah since black is the boldest color. The Sfas Emes (Shevuos תרמ"א) writes that the black is written on white fire which is the purity of the heart. With the combination of both interpretations we can say the following *pshat*. One attains the state of purity of the heart when the spiritual fire (white) controls the fire of his *yeter harah* which craves *Olam Haze*. Once he has self - control and achieved purity of heart, he will attain the clarity of the black fire which engraves the words of Torah in one's heart in the most deepest way.

אש דת is *gematria* **שבת** with its three letters. The reason is because Shabbos brings down the spiritual fire which doesn't consume but rather embraces, warms and enlightens *Am Yisrael*. Therefore on Shabbos the Torah prohibits lighting a fire **לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת**. The Torah doesn't mention the *melachah* of fire merely to give an example of a *melachah*. The prohibition of not to kindle a fire on Shabbos presents a greater encompassing understanding and awareness of *kedushas* Shabbos. One must realize that the Shabbos is enveloped with the spiritual fire of the *neshamah* *Yesairah* in contrast to earthly physical fire. Shabbos is **מעין הבא** which is eternal, therefore the *neshamah yesairah* presents itself as a fire that whatever it touches stays intact and does not become destroyed. On *Motzei Shabbos* we are commanded to make *havdala* with a physical fire in order to realize that the state of Shabbos in which we were gifted with the spiritual fire of the *neshamah* is now departing and we must once again muster together our strength and resolve to fight the physical fire of the *yetzer harah*, **אש gematriah יצר**, and subjugate it to the light of Shabbos.

Gut Shabbos - Rav Brazil

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR \$360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

CHOOSE A DVAR TORAH TO SPONSOR
CONTACT US WITH A PARSHA AND OPTIONAL MESSAGE

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100
(MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

\$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)

*CONTACT INFO@

*AMOUNT DISTRIBUTED

חננים! ותיקון לכל החושך שיש בעולם! אהבת ישראל במסירות נפש!
 לכן שכל אחד יהיה חזק! ואני מוכן לחתום לכל אחד! שיבטל מה שהוא רוצה, רק שלא יבטל את החצי שעה הזו! כל יום! וקוראים לזה 'אהבת ישראל במסירות נפש'!
 ורק זה מה שינחם את המשפחות של האבלים, שידעו שבזכות הנפטרים עם ישראל קיבלו על עצמם אהבת ישראל במסירות נפש, זה מה שינחם אותם! גם למענם תקבלו על עצמכם! שאני אספר להם, כמה מאות אלפים זכו בזכות זה.
 חברים, אם אנחנו נתעורר מהבעיטה שקיבלנו, זה יהפוך להיות 'בעיטה אחשניה'! כי זה התיקון של כל הדורות! להתפלל על ישראל! זאת אהבת ישראל! זה לא חכמה להגיד דרשות על אהבת ישראל ושנאת חננים – מה אתה עושה?! תעשה חצי שעה ביום!
 בספר המידות כתוב 'צריך האדם להיות נכסף ומשתוקק לטוב הכללי, אע"פ שימשך לו לבד הפסד'. כולם פה יחזיקו באהבת ישראל במסירות נפש!

עכשיו, אם יהיו לנו מאה אלף שעות כאלו ביום שנתפלל שעם ישראל יחזרו בתשובה, אז הם יחזרו בתשובה, ותהיה באמת הגאולה ברחמים.
 לכן קוראים לזה אהבת ישראל במסירות נפש! כי אף אחד אין זמן ואין לו את החשק לעמוד ולהתפלל על עם ישראל, אבל זה מה שנקרא אהבת ישראל במסירות נפש!
 ומי שיתפלל על עם ישראל, הוא יראה איך שה' יתברך יתפלל עליו וכל הצדיקים יתפללו עליו, יראה את זה עין בעין!
 אז צריכים להתפלל גם על אמונה, שעם ישראל תהיה להם אמונה שלמה. התבודדות כמו שאמרנו, אח"כ שעם ישראל ילמדו את הספרים של התורה, בפרט את החוק של התורה, שילמדו! ואז מה יקרה? מה שרבי נתן מברסלב אמר, שכשעם ישראל יגידו תודה לה' יתברך, בטוב וברע, ממילא יתבטלו כל הצרות וכל הגלויות לגמרי וכבר תהיה גאולה שלמה.
 כי על ידי התודה לא יהיו חולים, לא יהיו חרדות, לא עיכוב הזיווגים, לא גירושין, וכו', לא חובות, יתבטלו כל הצרות!
 ועוד פעם, כמו שאמרנו: שילמדו אותם, יבינו אותם, ידעו אותם ויקיימו את מה שכתוב בהם ויפיצו אותם.
 להתפלל חמש דברים על כל ספר.
 גם צריכים להתפלל שכל הבחורים והגברים בעם ישראל ילמדו את הספר 'בריתי שלום', ויעשו כל יום חצי שעה התבודדות על שמירת עיניים ותיקון הברית ויזרקו את כל המכשירים הטמאים שלהם. ולהתפלל על בנות ישראל שתלכנה בצניעות. והעיקר זה הגברים שיזכו לשמור את העיניים.
 ואח"כ להתפלל שכל הגברים ילמדו את הספר 'בגן השלום', לרווקים זו סגולה לזיווג, כבר כמה סיפורים שמענו, על בחורים שלמדו 'בגן השלום' ומיד התחתנו, בלי סוף סיפורים. ולנשואים שיהיה להם שלום בית.
 בקיצור אין סוף לתפילות, חצי שעה זה כלום.
 שכל עם ישראל יזכו ללמוד טעם של שבת, ויזכו למתיקות של השבת, וכו'.
 ביום ראשון אמרתי את השיעור בערוץ בספרדית, שרואים אותו גויים, ואמרתי להם מה שאני אומר לכם, וביקשתי מהם שמי שקיבל על עצמו שיכתוב לנו.
 כמויות של גויים שכתבתו שהם מקבלים על עצמם לעשות חצי שעה על עם ישראל! וגם בערוץ בגרמנית גם כן קיבלו אנשים, ושמה גם כן רובם גויים. וגם בערוץ בצרפתית, כמויות של בני אדם! גם ברדיו אמרתי, ובעיתונים.
 אני בטוח שה' יזכה אותנו לגייס גם מאות אלפים שיעשו את החצי שעה, ולא הייתה כזו מתנה בעולם, וכזו עצה! אהבת ישראל במסירות נפש!
 כי תמיד מדברים על שנאת חננים וכו' – תעשה משהו! ה' הוריד פה עצה! אני אומר לכם, מאז שאני מכיר את עצמי לא קיבלתי כזו מתנה, שה' נתן לנו עצה לגאולה השלמה, שזה התיקון לשנאת

העלון

לכבוד נשמתו הטהורה והקדושה של הצדיק הקדוש אדוננו מורנו ורבנו נחמן בן פינא זיע"א.

וכן לעילוי נשמת הצדיק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה
וכן לעילוי נשמת חברינו היקרים ארז בן דליה ע"ה ובועז בן רומיה ע"ה. וכן לעילוי נשמת פערל בת ר' מאיר ע"ה. וכן לעילוי. נשמת משה שמחה בן שושנה ע"ה בתוך שאר כל נפטרי ישראל

ולהבדיל לרפואה שלמה של משה בן אידה שיחיה וכן לרפואה שלמה והצלחה של בת שבע בת ימימה שתחיה וכן לרפואה שלמה וחזרה בתשובה שלמה בלי ייסורים של כל בני ובנות ישראל בארץ ובעולם

וכן להצלחת כל התורמים והתורמות ברוחניות ובגשמיות.

להצלחה ושמירה וכל הישועות בחסד וברחמים בלי שום ייסורים של **עדי בת אסתר** וב"ב.

להצלחה ושמירה וכל הישועות בחסד וברחמים בלי שום ייסורים של **נתן בן אריאלה** וב"ב.

לתרומות: 0527161619
 לקבלת העלון במייל: elitzur424@gmail.com

לעילוי נשמת יפה בת גולסטאן ע"ה.

וכן לעילוי נשמת ימינה בת אסתר ע"ה
 לעילוי נשמת ניסים בן אלגרה ע"ה. לעילוי נשמת שרה בת יהודית אדית.
 לעילוי נשמת יוסף חיים בן אברהם ע"ה.

להזמנת הספרים, חוברות ודיסקים של מורנו הרב שלום ארוש שליט"א:
 0522240696

לשמיעת שידור זה בשידור חוזר ושיעורים נוספים
בקו האמונה [שלוחה 4]:
026444250

להרשמה לקבלת צינתוק בכל פעם שמתקיים שידור חי יש להקיש על המקש 9 בכניסה לקו

ייסורים! ואסור לעזוב את זה עד שיבוא משיח!

וזה לא בתוך השעה, זה חוץ מהשעה התבודדות. ובגלל זה אנחנו קוראים לזה 'אהבת ישראל במסירות נפש'!

אתה עושה את השעה שלך, גמרת את השעה עכשיו תעשה חצי שעה על עם ישראל! וזה אהבת ישראל במסירות נפש!

כי הרי אין לי זמן! וגם זה לא קל להתפלל בכל יום על עם ישראל, זה לא קל! עוד יום, בכל יום, להתחנן ולתחנן, זה לא קל. אבל מה? זה נקרא אהבת ישראל במסירות נפש! אם לא יהיה לך את זה אז במה אתה אוהב את עם ישראל?

מישהו אמר לי שאני אברך אותו שהוא קיבל על עצמו את החצי שעה, אמרתי לו: "אני אברך אותך? הקב"ה בעצמו יברך אותך!". אתה מברך את עם ישראל, מתפלל על עם ישראל, הקב"ה בעצמו עומד ומברך אותך, עומד ומתפלל עליך. רבי שמעון בר יוחאי בעצמו, וכל הצדיקים מאברהם אבינו עד היום, כולם יעמדו ויברכו אותך!

ואני יודע! אני יודע בבירור, שמי שיעשה חצי שעה על עם ישראל בכל יום, יהיה לו גן עדן בעולם הזה, וה' ימלא כל משאלות ליבו לטובה, כל מה שהוא צריך בלי לבקש! יחתן את הילדים שלו, ועשירות, והכל יהיה לו! מי שיעשה בכל יום חצי שעה! אהבת ישראל במסירות נפש!

אני אומר לעצמי: "שלום, יאללה! אהבת ישראל במסירות נפש!"

אז איך מתפללים ועל מה?

רבי ומורי רבי יהודה זאב ליבוביץ' היה תמיד אומר שכשמתפללים על מישהו שיחזור בתשובה צריכים להתפלל ולבקש שיחזור בתשובה בלי ייסורים.

אז מבקשים שעם ישראל יחזרו בתשובה שלמה ואמיתית בלי שום ייסורים.

להתחנן: "רבונו של עולם, תחזיר את כל עם ישראל בתשובה שלמה! בלי ייסורים!"

ולבקש על העניין של שנאת חנם: "רבונו של עולם, יש שנאת חנם בעולם, תחזיר את כל אלו שיש להם שנאת חנם בתשובה בלי ייסורים! שיקבלו דעת! שיקבלו אמונה! ותהיה להם אהבת חנם!"

יש מחלוקות בעם ישראל: "תחזיר בתשובה שלמה את כל בעלי המחלוקות! אין להם דעת! שיקבלו דעת ויקבלו את מידת השלום!"

וכל דבר צריכים לפתח, אני רק נותן נקודות.

"רבונו של עולם יש הרבה לשון הרע בעם ישראל, תחזיר בתשובה שלמה את כל בעלי הלשון הרע, שכולם ידעו שזה העוון הכי חמור בעולם, וזה עוון שהרס את העולם!"

וכל העניין של האמונה, אני אומר לקב"ה: "רבונו של עולם, הרי תכלית כל הבריאה שנוצרה לאמונה שלמה. תראה, נתת לי גן עדן בעולם הזה, אני באתי להתפלל שלכל עם ישראל יהיה את הגן עדן שנתתי לי בעולם הזה. ולכן אני מבקש ממך שכל עם ישראל יתקרבו לרבונו נחמן מברסלב ולתלמידיו האמיתיים! שיזכו ללמוד את האמונה ולחיות את האמונה השלמה!"

וכל העניין של ההתבודדות: "שכל עם ישראל יזכו ללמוד את הספר 'בשדי יער', שילמדו אותו, שיבינו אותו שידעו אותו, שיקיימו מה שכתוב בו, ושיפיצו אותו!", חמש דברים. וככה מבקשים על כל ספר שאתה מתפלל שעם ישראל יזכו ללמוד בו ככה מתפללים.

ואני אומר לכם, לא ירדה מתנה כזו לעולם כמו הדבר הזה! אם נזכה שעם ישראל ישמעו לי, סוף סוף תהיה לנו עצה מעשית לגאולה! כי לא נעזוב את זה עד שיבוא משיח! עד שיבוא הגואל!

רבי מאיר בעל הנס התפלל על השכנים שלו, שהיו רשעים, שיחזרו בתשובה, והם חזרו בתשובה!

אני התפללתי על כמה אנשים והם חזרו בתשובה! כל פעם שתפסתי מישהו והתפללתי עלי בסוף הוא חזר בתשובה, ודאי! מה השאלה? תפילה מחזירה בתשובה אנשים!

שהבנתי את מה שכתב אדוננו רבי נחמן מברסלב כותב, על רבי שמעון בר יוחאי, כתב רבנו שרבי שמעון הבטיח שעל ידו לא תשתכח תורה מישראל.

ואז הבנתי שכל מה שהיה אחרי רבי שמעון, כל התורה כולה שבאה לעולם אחרי רבי שמעון, גם הליקוטי מוהר"ן, זה בזכותו ובכוחו. וככה כל הצדיקים וכל מה שיש בעולם תורה זה בזכותו ובכוחו של רבי שמעון בר יוחאי.

לכן גם האמונה ברבי שמעון, לא רק שהיא לא זזה, היא עוד גדלה.

רק מה, כמו שאמרתי – קיבלנו בעיטה מהקב"ה! בעיטה!

ואם אדם לא מרגיש כאב, אז הוא מת! מת חיי! לא שהוא ישן, הוא מת! כי אם הוא היה רק ישן, אדם שמקבל בעיטה כשהוא ישן הוא מתעורר! כואב לו!

אם לא כואב לבנאדם, סימן שהוא מת! הבנאדם הזה מת! יש לו לב מת! יש לו לב אבן! והוא רשע עם כל הזקן והפיאות שלו, ועם כל מה שהוא אומר שהוא מאמין שהכל לטובה, הוא רשע!

כי קיבלנו בעיטה, כואבת מאוד, כואב לקב"ה, כואב לשכינה הקדושה! כואב למשפחות! עם ישראל שבורים! כמה אנשים אמרו לי שהם לא יכולים לאכול, עצובים. ואנשים נכנסו לחרדות.

זה זעזוע!

כמה שיחות יש לי עם אנשים להרגיע אותם, וכמה שאלות שואלים אותי. ואנשים שבורים ומבולבלים.

ואתה לא מרגיש שום כאב אחרי שקיבלנו כזו בעיטה? וגם באופן אישי, קיבלנו פה בעיטה! מה ה' יתברך רוצה מאיתנו? צריכים להתבונן מה הוא רוצה מאיתנו!

מה זה פה מקרה? חס ושלום.

יש הלכה ברמב"ם: "מצוות עשה מן התורה ולזעוק ולהריע על כל צרה שלא תבוא על הציבור, ודבר זה הוא מדרכי התשובה הוא, שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם וזהו שיגרום להם להסיר את הצרה מעליהם. אבל אם לא יזעקו ולא יריעו, אלא יאמרו דבר זה ממנהגי העולם...", או אפילו שיגידו שזה לטובה, "...זו דרך אכזריות הגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים ותוסיף לצרה צרות אחרות חס ושלום".

אז אני אמרתי – קיבלנו פה בעיטה. לא צביטה, למרות שגם מצביטה צריכים להתעורר, וגם לא סטירה, קיבלנו בעיטה! ואם לא נתעורר, ה' ישמור ויציל! הן לעצמנו, וגם המשפחות שהלכתי לנחם, כולם אומרים 'קשה, אנחנו לא יכולים להתנחם. ולמה? כי עם ישראל יחזרו לשגרה כאילו לא קרה כלום, ואנחנו נשארנו עם הכאב והחיסרון, וזהו, עם ישראל ממשיכים בחיים כאילו לא קרה כלום'.

כמו שכבר עברנו את זה עם הנגיף הזה, שחשבנו אולי זהו הגיע משהו שיעורר את כולם. אבל שום דבר, הכל חזר לקדמותו כאילו לא קרה שום דבר.

אז קיבלנו בעיטה ואנחנו צריכים להתעורר. למה באה הבעיטה הזו, כל רב אומר מה שאומר, אבל לי ברור ממש כשמש – בגלל שנאת חינוס!

שנאת חינוס גדלה בצורה נוראה, לא נעים לספר איזו שנאה יש בעם ישראל, בין חילונים לחרדים, בין חרדים, ואפילו בברסלב, איזו מחלוקות ואיזו שנאה! על מה ולמה?!

הכל גדל במליונים. וזה ברור שעל זה כועס עלינו הקב"ה. שמה? שאנחנו אין לנו אהבת ישראל.

אה, יש לך אהבת ישראל? מה אתה עושה בשביל עם ישראל?

ה' חנן אותי, והוריד לי דבר חזק מאוד. הדבר הכי גדול שה' הוריד לי מאז שאני זוכה להוריד אור לעולם הזה. הדבר הכי גדול שירד לי בחיים זה הדבר הזה – אהבת ישראל במסירות נפש!

זה הדבר הכי גדול שירד לי אי פעם.

אהבת ישראל במסירות נפש!

מיום שבת התחלנו, היום יום חמישי, כל יום חצי שעה מתפללים שעם ישראל יחזרו בתשובה שלמה בלי ייסורים!

חצי שעה ביום! כל יום! לא פעם בשבוע, כל יום! אתה אוהב את עם ישראל? אתה אוהב את הקב"ה?! תתפלל עליהם שיחזרו בתשובה!

עכשיו, אם אני אצליח לגייס 200 אלף אנשים שיעשו בכל יום חצי שעה, יהיו לנו 200 אלף שעות ביום, שעומדים ומתפללים יתחזיר את עם ישראל בתשובה שלמה בלי

המבור את עמו ישראל

יתכנו טעויות בשל מרוצת הכתיבה

נא לא לפרסם בכתבי עת חתומים על ידי חתומים / העליון מוקדש לזכרותו של מורנו הרב
שליטנו בן ימנה שייזיר ויגדיר ימינו בבריאנות איתנה עזר מאה ועשרים שנה

ורבי שמעון, הוא הבין שלרבי אבא הוא לא יכול להגיד לו סתם דיבורים, הוא צריך להראות לו בעיניים מה זכו החברים.

ואז מספר הזוהר, שפעם אחת ישבו ביחד רבי שמעון ורבי אבא, אמר רבי שמעון שם קדוש, ונפתחו השמיים, וראה רבי אבא את כל מה שקורה למעלה, שמלאכים מוליכים את החברים הללו שהסתלקו, לקחו אותם

לטיול, טיול שנתי (צ) בגן עדן, נהרות אפרסמון, ומראים להם גנזי המלך, אוצרות, והם מתענגים בתענוגי העולם הבא.

ואז נחה דעתו של רבי אבא, ומאותו היום היה אומר: "אנחנו לא נעזוב את רבי שמעון גם אם נמות פה!". אחרי שרבי אבא ראה מה זכו החברים!

כי יש כאלו שאמרו לי שהם מפחדים ללכת לשם וכו'.

הרי כל אלו שנסתלקו, כולם הסתלקו בדיוק ברגע שהם היו צריכים להסתלק מהעולם, לא לפני כן. ואם שמה הם לא היו מסתלקים אפילו במיתה שלהם הם היו הולכים. ואולי חס ושלום גם באיזו מיתה משונה, ובאיזה בזיון. פה הסתלקו אצל רבי שמעון, סמוך לפתח המערה, ובחצות לילה, בלילה הכי גבוה והכי מסוגל שיבוא משיח. ככה כתוב בספרים, שליל ל"ג בעומר זה הלילה הכי גבוה והכי מסוגל שיבוא משיח.

ודאי שרבי שמעון בחר הם אחד אחד, כמו בפינצטה.

האמונה שלנו בה' יתברך היא מושלמת, והיא אף פעם לא משתנה, וה' יתברך עושה רק טוב בעולם! ואין רע בעולם!

האמונה שלנו לא משתנה ולא זזה מילימטר.

והאמונה שלמה ברבי שמעון בר יוחאי לא זזה מילימטר. להפך! גדלה האמונה!

מסופר באידרא קדישא, שלפני שיצאו החברים מהאידרא, מתו רבי יוסי ורבי יעקב, רבי חזקיה, ורבי יסא. שלשה מהחבריה מתו.

שאר החברים ראו איך שהמלאכים נושאים את הצדיקים הללו, חברים שלהם, את נשמותיהם. ומעלים אותם גבוה מאוד אל השכינה הקדושה.

אמר רבי שמעון שם קדוש, ואז עמדו המלאכים במקומם ולא עלו יותר למעלה. רבי שמעון צווח ואמר 'שמא חס ושלום גזירה נגזרה עלינו!', מה קרה פה, מתו שלשה חברים! בבת אחת! שמא חס ושלום גזירה נגזרה עלינו. חשב רבי שמעון 'אולי בגלל שגיליתי סודות גבוהים כל כך והיה אסור לי לגלות אותם! ואם בגלל זה נענשנו, אם כן מה חשיבותי כאן?'.

ואז שמע רבי שמעון בת קול, שאמרה: 'זכאה אנת רבי שמעון, אשריך רבי שמעון, אשרי חלקך, ואשרי החברים שנמצאים איתך! שהרי נגלה לכם מה שלא נתגלה לכל צבא מעלה'.

טוב, הזוהר הקדוש ממשיך לספר: "עשרה נכנסו ורק שבע יצאו. ורבי שמעון היה שמח...". כי הוא כבר קיבל בת קול, רק הוא זה שקיבל את הבת קול הזו שהכל בסדר, "...ורבי אבא עציב...". רבי אבא היה עצוב! חשב לעצמו: 'מה הולך פה?! מה! באנו לרבי שמעון, אז מה? הוא יכול להחיות מתים, והוא לא הגן על החברים הללו שנסתלקו? מה הולך פה?! הגענו עד רבי שמעון! אנחנו נמצאים עם רבי שמעון, והוא לא הגן על שלשת החברים הללו, ולא רק זה, הרי הוא יכול להחיות מתים! למה לא החיה אותם רבי שמעון?!'.

וככה רבי אבא היה עצב על הסתלוקתם של שלשת החברים.

בדיחות הדעת

שוטר: "את יודעת באיזו מהירות נסעת?"
נהגת: "סליחה אדוני השוטר, אני מצטערת, פשוט יש לי קלאוסטרופוביה".
שוטר: "מה קלאוסטרופוביה???"
נהגת: "גברת, את מבולבלת לגמרי. קלאוסטרופוביה זה פחד ממקומות סגורים".
נהגת: "כן בדיוק, אני יודעת, הקניון יסגר בעוד 40 דקות!"

העלון מוקדש לרכאות

אמנדה בת ארלין

ולדיווג הגון שירה בת אביבה

להקדשת העלון: 02-5308000

השיחה והשיתוף של הצוות, יורידו בע"ה את האפשרות שידביקו לילד סטיגמה של "מפריע" או של ילד "לא מטופל" וגם יגרמו בע"ה לשיתוף פעולה פורה לטובת הילד לכשהוא יתחיל טיפול מסודר. תוך כדי שיתוף פעולה וידוע של הצוות החינוכי, חשוב עד מאוד לנסות ולאתר בכל דרך אפשרית, את הסיבה להתנהגות החריגה ואז להתפלל הרבה על הילד, לקבל יעוץ ועזרה מקצועית ולטפל בבעיה תוך כדי שיתוף פעולה מלא של הצוות החינוכי.

סיבות לבעיות התנהגותיות

מגוון בעיות רגשיות, הם אלו אשר גורמים לילדים להתנהג בצורה כזו, לדוגמא: חוסר ביטחון, הרגשת דחייה, תסכול, חוסר בתשומת לב, קשיי תקשורת, בעיות בבית, בעיות מול הצוות ועוד. הסיבות לרגשות אלו גם הן מרובות ומגוונות ולא תמיד הסיבה המשוערת היא הסיבה "השושית". מאחר והבעת הסיבה היא בדרך כלל מחצית הדרך לטיפול ולהצלחתו, עליו לחקור היטב ולהבין מה היא שורש הבעיה, לא תמיד נדע מהי הסיבה השורשית ולכן עליו להיוועץ במחקר, בגננת, ביועץ בית הספר או באיש חינוך, אבחון או טיפול. הצעד הראשון, הוא ההבנה וההכרה שישנה בעיה המצריכה בדיקה, והמשך ההתקדמות כמו שהסברנו.

בהצלחה!

הרב אבוחצירא - יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

סמכות הורית ומשמעת בגיל הרך פרק יג'

"שלום דודי, מה שלומך? איך היה היום בגן?" שואלת אימו של דודי את בנה בן הארבע וחצי, לאחר שחזר מיום הלימודים בגן. אך דודי אינו עונה. הוא מסתמך בשקט ומנסה להתחבא בתוך עצמו, תוך כדי שהוא נכנס הביתה. "דודי, הכל בסדר?" היא ממשיכה לשאול, אך דודי אינו עונה.

סליחה, ציור ומתנה קטנה

אמא של דודי, שהרגישה שקרה היום משהו בגן, התקשרה בערב לגננת להתעניין. הגננת סיפרה, שאכן הייתה היום תקרית מצערת עם דודי: "דודי רב עם חבר על האופניים וכשהחבר הפעיל כוח וסרב לתת לדודי את האופניים, דודי הכה אותו, ונשך אותו ביד" אמא של דודי התעצלה בפני הגננת על המקרה המצער והבטיחה לשוחח איתו ולהסביר לו כיצד ילד יהודי צריך להתנהג במקרים כאלו. היא גם בקשה את מס' הטלפון של החבר בכדי להתנצל בפני אימו ושדודי יבקש מהחבר סליחה, יצייר לו ציור ויקנה לו מתנה קטנה.

הקרב האחרון על חייו

הגננת שמחה מאוד על שיתוף הפעולה ושחה כבדרך אגב "אני רואה שאת מאוד משקיעה בחינוכו של דודי, אז אני מרשה לעצמי לספר לך שזה לא מקרה בודד וזו לא התקרית הראשונה שדודי מעורב בה. ברוב הפעמים שדודי מחליט שמגיע לו חפץ מסוים, או אם חבר "מתחיל איתו" זה בד"כ לא נגמר יפה. דודי מתרגז וצורח ומתנהג ממש כחיה פצועה וכאילו זה "הקרב האחרון על חייו" הכאות ונשיכות הם רק חלק מההגנה שלו ובהזדמנות זו הייתי שמחה לקבוע פגישה מסודרת ולשוחח על מצבו החברתי בגן..." אמא של דודי נבהלה מהשיחה וממש לא ידעה כיצד להגיב. מתחת לאף שלה גדל ילד שמכה ונושך ילדים בגן, בבית זה לא קורה, בדרך כלל הוא מתנהג יפה וכמעט ואין לו התפרצויות, אבל בגן? איך היא לא שמה לב? ולמה עד עכשיו לא שיתפו אותה, מה לעשות???

ילד רע?

הורים יקרים! על פניו נראה שצריך לבדוק ולשוחח

קשיי התנהגות-מה הם ואומרים?

קשיי התנהגות מוחצנים, אגרסיביות, התקפי זעם, הרסנות, פגיעה בחברים, מריבות ויכוחים הם בהחלט אירועים המפריעים למהלך החיים התקין בבית ובמיוחד בגן או בבית הספר. הבעיה החמורה ביותר היא, שילדים הנתפסים כבעיית הצוות החינוכי ובעיני חברים כילדים "מופרכים" ומפריעים" עשויים עד מהרה להפוך את התנהגותם לרפוס התנהגות קבוע ולבעיה הקשה יותר לטיפול. מבעיה קטנה, הניתנת לפתרון ע"י מספר מפגשי טיפול והדרכה, נהיית לנו ח"ו בעיה גדולה יותר. ברגע שהילד מקבל סטיגמה של ילד מופרך, הוא מתחיל להאמין למה שהוא חושב שחושבים עליו, הוא מפנים את הקביעה עליו ולאט לאט מתחזקת בתוכו התודעה שהוא כזה ואין מה לעשות. לעיתים, הבעיות הנלוות לבעיית האורגנית, מקשים מאוד את העבודה החינוכית עם הילד.

הזמן הוא קריטי

לכן, כל יום שעובר הוא קריטי. כאשר אתם רואים בבית או שומעים מהגן וביה"ס שהילד קצת "לא רגוע" שישנה איזו שהיא "בעיה" חשוב מאוד לשתף את הצוות החינוכי ולנסות לגבש איתם עמדה מה אפשר לעשות עם ההתנהגות של הילד.

יְהוּדִי יְהוּדִי!

שלא יעבור האסון הזה ושגרת החיים תשכיח זאת ממך!

ילדים, בחורים ומבוגרים
קפחו את חייהם - קדושי מירון!
עלינו לעשות כל יום מעשה למען הגאולה.

אמור 3 פעמים ביום בכוונה גדולה:
"ריבונו של עולם אנו ילדיך רחם עלינו
שלח לנו גאולה שלימה
ברחמים ולא בדין היום אמן"

ילדון חידודון

האם כתוב בתורה מה התאריך של חג השבועות, ומה הטעם?

תשובה פרשת אחרי מות קדושים: המילה צדק מופיעה ארבע פעמים (ויקרא י"ז). בפסוק נאמר שעלינו להחזיק "מאזני צדק, אבני צדק, איפת צדק והין צדק".

זוכה: נתן ינאי, אלעד.

al5308000@gmail.com | 02-5812252

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

ילדים מספרים תודה

אופניים עם בונוס

שלום, קוראים לי נחמן

ורציתי לספר לכם על הישועה שלי

במוצאי שבת, פרשת ויקרא יצאתי לחנות להטעין את ה"רב קו" ובמשך מספר דקות השארתי את אופני היקרות מחוץ לדלת החנות, מכיוון שחשבתי שהטעינה תהיה זריזה, אבל זה לא היה כך, הטעינה התעכבה.

יצאתי מהחנות מדי פעם כדי לוודא שהאופנים מחכות לי, אך אחרי כמה זמן כשיצאתי שוב מהחנות, גיליתי שהאופניים שלי לא במקומם. כן, הם נעלמו!

בלב פועם נזכרתי מייד במזמור הפלאי שפועל ישועות, ואמרתי מייד כמה פעמים מזמור לתודה והתפללתי לה' שאמצא את האופנים שלי...

בצער רב התקשרתי לאמא שלי ובכיתי- סיפרתי לה שהאופניים נעלמו, אימי אמרה לי לחזור הביתה והרגיעה אותי שהכל לטובה,

ושה' ריחם עלי ולקח לי את האופניים במקום לקחת לי משהו חשוב יותר, וברוך השם שאני בריא ולא קרה לי שום דבר.

בדרך הבית קיימתי את חוק התודה ובאמת הודתי לה' על הכל, וגם על האופניים הגנובות...

והנה הפלא לא איחר-

יום למחרת חברי התקשר אלי ואמר לי שכמה בחורים ראו את האופניים שלי אצל שני גנבים כי הבינו שהאופניים לא שלהם, וניסו לקחת את האופניים בכח.

חברי מיד זיהה את האופניים ואמר לבחוריו שהן שייכות לי, ומהר התקשר לאבא שלי לבוא ולקחת את האופנים הגנובות, ואכן אבי הכיר את האופנים שלי- והגנבים ברחו בפחד.

קבלתי את האופניים בחזרה בתוספת בונוס, הגנבים הספיקו להתקין צפצפה על האופניים.

אמרתי תודה וחזרו לי האופניים

מדור ילדים שעשועון מגוון

מתרונות יש לשלוח למייל
al5308000@gmail.com
או לפקס: 02-5812252
יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

הדרך לצדיק

במבוח הזה
תוכלו לעבור
רק דרך התמונות
שהאות
הראשונה שלהם
מרכיבה את
השם:
"דוד המלך"
עליו השלום

עלון "חוט של חסד" | 7

זוכה פרשת אחרי מות קדושים: משפחת מרטינ, רכסים.

שו"ת אקטואלי השאלות שלכם, התשובות של הרב

בהמשך למאמר ראש הישיבה, מתעוררת שאלה

שאלה:

שמעתי מכבוד הרב, שצריכים להתחזק בתפילות על עם ישראל במסירות נפש, ולהקדיש לכך חצי שעה בכל יום. חצי שעה זה הרבה זמן, אבל אני מוכן להתאמץ. ובכל זאת אני מרגיש שאין לי מה לומר חצי שעה. אשמח לקבל מהרב כיוונים והדרכות.

תשובה:

אשריך. הזוהר הקדוש אומר "אשרי מי שזוכה לדבר על אזניים שומעות". אשרי שדברי מתקבלים, ואני רואה את ההיענות הגדולה בשיעורים ובשידורים; ואשריך שיש לך לב לשמוע את הצורך העמוק והגדול של עם ישראל בתפילות וזעקות לה' יתברך.

ואכן, מה לא עושים בשביל עם ישראל? מה זה חצי שעה ביום?

תפילות פועלות. רבי מאיר התפלל על רשעים שיחזרו בתשובה והם חזרו בתשובה. תחשוב שאם יהיו כמוך עוד מאה אלף איש - אנחנו נעלה כולנו ביחד חמישים אלף שעות ביום שעם ישראל יחזרו בתשובה שלימה. זו תהיה "רעידת אדמה" בשמיים. רבי שמעון והצדיקים מזעזעים את כיסא הכבוד מלמעלה, ואנחנו בתפילותינו נזעזע את כיסא הכבוד מלמטה, עד שנראה בעינינו את הפירות, עד שנראה בעינינו את עם ישראל מתחזק כנגד כל הפיתויים והבלבולים של הדור, ועד שנראה בעינינו בשבוע ה' לציון ברחמים.

לשאלתך. כדאי מאוד להחזיק בדף קטן או לסדר בראש כמה נקודות יסודיות שעם ישראל יתחזקו בהן, ועל כל נקודה ונקודה אפשר להאריך מספר דקות בפרט על הצדדים המעשיים של קיום הנקודה.

לדוגמה: להתפלל על הנקודה הענקית שכל עם ישראל יאמינו באמונה שלימה שהכול לטובה ויאמרו על הכול תודה, שזה המפתח לגאולה השלימה ולביטול כל הצרות כמו שהבאתי בספרים ובחבורות בשם רבי נתן מברסלב והדברים מפורסמים.

אז באמת אפשר לומר את זה בכמה שניות: "ריבונו של עולם יהי רצון שכל עם ישראל יאמינו שהכול לטובה ויאמרו על הכול תודה".

אבל אם אתה מבין שמדובר בדעת גדולה והיא תלויה בלימוד ובשמיעת שיעורים ובהרבה תרגול מעשי בפועל ויש בה הרבה מאוד צדדים מעשיים - אז אתה יכול להפריד את זה להרבה חלקים ולהתפלל על זה בקלות לפחות חמש דקות בלי להאריך ובלי לחזור על עצמך.

תבקש מה' שכולם יזכו ללמוד את הספרים והחבורות של התורה (ומומלץ ממש לפרט את שמות הספרים והחבורות שעוררו אותך); ותבקש שהחבורות והספרים של התורה יגיעו לכולם; ושכל אחד יזכה **לקרוא וללמוד**; שכל אחד יזכה **להבין** את המסרים; ושכל אחד יזכה ממש **לדעת ולהתחבר** והדברים יתיישבו לו על הלב; ושכל אחד יזכה **לקיים ולהקדיש זמן** יכר ביום להודות

שידור חי

על ידי הרב שלום ארוש שליט"א
בכל יום שלישי, בשעה 20:00

שאלות ותשובות

ניתן לשלוח שאלות במייל
me5812210@gmail.com
או כמסרון לנייד:
052-6672221

לה'; וכאן אפשר לפרט: על צרות, על חסרונות, על מניעות, על עיכובים, על מחלות, ועל תאוות וכו' - שכולם יחיו את האמונה שהכול לטובה בכול מכול כול; ולסיים להתפלל שכל אחד יזכה **להפיץ** בעצמו ולדבר איש עם רעהו ואישה עם רעותה בכל הזדמנות מעניין התורה, על שהתורה תתפשט ותהיה נחלת הכלל ושיחה בפי הכול.

ועל המשקל הזה ובאופן הזה אכתוב עוד כמה נקודות שחשוב מאוד לשלב בתפילות על עם ישראל, ובעיקר על התשובה של עם ישראל.

ובמעט מחשבה תוכל לִפְתֹּחַ כל נקודה להרבה מאוד נקודות מעשיות קטנות. וכמוכן, אלה רק דוגמאות מעטות על קצה המזל.

ולפי כן חשוב לי להדגיש שגם אם אין לך ממש דיבורים חדשים ומפורטים, עצם זה שאתה חוזר כל החצי שעה על המילים: "אבא, תרחם על כל עם ישראל ותחזיר אותם בתשובה ברחמים" - זה טוב מאוד! זה נפלא ומצוין! ואשרי חלקו של מי שיעשה את זה בתמימות. אבל זה ברור שכאשר יש בתפילה התחדשות וזרימה של עניינים רבים - יש לתפילה יותר חיות, ויותר קל לדבר עם ה' כדבר איש עם רעהו כמו שמלמד רבי נחמן.

הנקודות הן: שכל עם ישראל יחזרו בתשובה בלי ייסורים, ואפשר לבקש כאן בפרטיות על שבת וכשרות וטהרת משפחה ולימוד תורה ושלא ינשרו בחורי ישיבה ובנות ישראל ושייפתחו ישיבות וכוללים ושיעורים ומסגרות לבטל תשובה וכו'.

בפרט צריכים להתפלל על תיקון הברית של עם ישראל, שכל הגברים ישמרו את הברית. וכאן אפשר להאריך שילמדו את הספר "בריתי שלום" ויעשו התבודדות יומית וחשבון נפש על תיקון הברית ויתרחקו מכל עבירה ומכל קשר פסול וישמרו את העניינים בשלימות ויתרחקו מהמכשירים הטכנולוגיים הטמאים, מהאינטרנט והטלפונים החכמים והרשתות החברתיות, שיהיו קדושים וטהורים.

ושכל בעות ישראל תלכנה בצניעות וילמדו את הספרים שמדריכים את בעות ישראל להיות נשים כשרות גם בלבוש וגם בדיבור וגם בכל העניינים.

ושכל עם ישראל יזכו להתקרב לדרך התפילה וההתבודדות ולעשות לפחות שעה התבודדות בכל יום וחשבון נפש, וגם כאן ניתן להאריך שילמדו את הספרים השייכים וילמדו ויבינו ויקיימו ויפיצו, וישברו את כל המניעות בכל יום מחדש ולא יעבור עליהם יום בלי שעה התבודדות.

חשוב לי שוב להביא את דברי קדשו של רבי יהודה זאב ליבוביץ' שהזהיר ואמר שחייבים לבקש מה' תשובה ברחמים וגאולה ברחמים, כי כאשר מבקשים על משהו שיעוררו אותו משמים אפשר חלילה לעורר אותו גם על ידי מכות ר"ל, אבל אנחנו רוצים שעם ישראל יתעוררו ברחמים על ידי ספרים ותפילות והפצות, על ידי דעת ושירים וריקודים, ושהגאולה תבוא ברחמים גדולים ועצומים בזכות תפילות ישראל במהרה בימינו אמן.

עלון 'חוט של חסד' | 5

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש
052-2240696

שלום הבית שלי הרב שלום ארוש שליט"א

אמרתי לה: את צריכה להבין שהתשובה מתחילה עם חיוך, ובשביל זה את צריכה לראות את הנקודות הטובות של עצמך ולדעת שאת טובה.

אני טובה? אמרה האשה - אני מלאה עוונות ופגמים ועצבות, ואני צועקת על הילדים והורסת אותם ומשגעת את בעלי.

במה אני טובה?

את טובה! אמרתי - את מלאה מצוות ומעשים טובים ומסירות נפש ורצונות וכסופים. תגידי בפה מלא: אני טובה.

האשה התחילה לגמגם. היא פשוט לא הצליחה להוציא את המלים האלו מהפה, כל כך היצר הרע הרגיל אותה להסתכל על החסרונות שלה, והכניס אותה לרדיפה עצמית עד שהיא הגיעה לדימוי עצמי שלילי נורא.

דיברתי עמה באריכות וחזקתי את נפשה עד שהצלחתי להוציא ממנה חיוך

ואת המילים: אני טובה. ואחר כך גם הדרכתי אותה כיצד לעשות התבודדות נכונה של נקודות טובות והודאה, והבעל והאשה הלכו לביתם מעודדים ושחמים.

את היא שאיך מרוצה מעצמך ורודפת את עצמך כל היום, ולכן את כבר לא מסוגלת אפילו להגיד פרק תהילים מרוב העצבות שיש לך. ה' יתברך רק רוצה שתתני חיוך ותשמחי בעצמך.

את שואלת על מה לעשות תשובה? תני חיוך! זו התשובה שאת צריכה לעשות.

כי לחזור בתשובה זה לחיך. למה? כי שמחה זו אמונה.

כשאדם מחיך זה ביטוי לאמונה שלו, שהוא יודע שאין עוד מלבדו, ושהוא בידיים הטובות של ה', וה' אוהב אותו ומשגיח עליו ומנהיג אותו, וגם כל הנפילות והכישלונות הם מאיתו יתברך ולטובה.

לכן מי שרוצה לחזור בתשובה צריך קודם כול להתחיל ולתת לבורא עולם להנהיג אותו.

אז מה אני צריכה לעשות? שאלה האשה.

צריכים לדעת, שלכל אדם יש יצר רע לרדוף את עצמו, ולהרגיש שאינו טוב, ובמיוחד יש את היצר הזה לנשים, שהיצר הרע מתלבש עליהן הרבה יותר בעניין זה, ולכן הן צריכות ללמוד איך להתחזק ולהתגבר על היצר הרע של הרדיפה העצמית.

לעיתים הרדיפה העצמית כל כך גוברת, עד שהאשה כבר אינה יכולה לזוז, מרוב העצבות והייאוש האוחזים בה.

כמו שהיה מעשה, שבאו אלי זוג להתנייע, והאשה התלוננה:

אני לא יכולה לעשות כלום, לא להגיד תהילים, לא להתפלל, מה ה' רוצה ממני? מדוע הוא אינו מניח לי לעבוד אותו? על מה אני צריכה לעשות תשובה?

אמרתי לה: ה' יתברך לא רוצה ממך כלום, אדרבה, הוא מאד מרוצה ממך ומתפאר בך!

הרה"ק ר' אברהם מרדכי אלטר מגור זצוק"ל "אמרי אמת" מגור, ו' סיון

לאורם נלך הילולא דצדיקיא

מרבית החסידים היו טרודים רוב ככל היום בפרנסתם, ואע"פ כן עורר והתקין שכולם ילמדו לכל הפחות שעה אחת ביום, אחרי תפילת מנחה, וציווה "שלא ייראה ולא יימצא באותה שעה בבתי החסידים שום הולך בטל, ואפילו הקובעים עיתים לתורה שעות הרבה בלילה, אל יוציאו את עצמם מן הכלל בשעה זו". היה מקפיד על זמנו, והיו לו שיעורים קבועים בכל יום בכל מקצועות התורה, בנגלה ובנסתר. ביניהם היו שיעורים שהקדיש להם לא יותר מחמישה או עשרה רגעים. החסידים סיפרו אגדות על דריונות. הרבי לא סירב אף פעם לבוא לבית מילה, אולם התנה במפורש שלא יפסיד זמן לריק. ברית מילה בהשתתפותו, יחד עם סעודת המצווה ואמירת דברי תורה, ארכה כחצי שעה. בשנת הת"ש, השנה הראשונה לחורבן יהדות פולין, ניצל בנס מעמק הבכא ועלה לארץ ישראל בלוויית בניו וכמה מבני משפחתו. מאז הועתק מרכז חסידות גור לירושלים עיר הקודש.

שיברו של הרבי היה מר. מתוך מאות אלפי חסידיו עותרו בחיים עשרות אלפים בלבד. למעלה ממחצית צאצאיו נספו ובכל זאת המשיך הרבי לחזק את חסידיו בדברי אמונה כי כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה הוא לטובה, ושצריכים להאמין שכמו שנתקיימו כל התוכחות שבתורה כך יתקיימו כל הנחמות. כשהגיעו פליטים יצולי שואה, הורה לבני ולחסידיו לטפל בהם בגשמיות ורוחניות.

יומיים לפני חג השבועות תש"ח אמר למקורביו "אני רוצה לעלות למעלה". חשבו שרוצה לעלות לדירתו, שהייתה בקומה העליונה. אולם הוא הוסיף: "צריכים אותי שם". ובחג השבועות שנת תש"ח, בעת מלחמת השחרור, החזיר רבי אברהם מרדכי את נשמתו הטהורה לבורא. זכותו תהא מן וציונה עליו.

ב' בטבת שנת תרכ"ו נולד בשטומ"ץ לגאון הקדוש רבי יהודה אריה לייב בעל "השפת אמת" בן - רבי אברהם מרדכי אלטר, נכד לבעל ה"חידושי הרי"ם" זצ"ל.

לרבי אברהם מרדכי נולדו חמישה בנים כאשר רבי מאיר הבכור נהרג על קידוש השם בשואה, ובנו השני רבי יצחק אלטר נפטר בח"י אביו ר"ל.

רבי אברהם היה דרזי מאוד, לא איבד רגע לבטלה, עוד מילדותו חינו אביו, בעל השפת אמת, להיות דרזי, והדריכו שלא להרבות במחשבות יתירות, רק לשמוח בחלקו וללמוד תורה בשקידה. "ותקח לך מדת הזרירות שמביא לידי חסידות... כי ברגע אחד בזרירות יעלה לך יותר מכל אלה החשבונות". כבר מילדותו היה רבי אברהם מרדכי מחבב במיוחד את ארץ הקודש. כשהיו מגיעים שלוחים מארץ ישראל לאביו, האדמו"ר בעל ה"שפת אמת", והיו רוצים לתת לו מזכרת מארץ ישראל, היה אומר לשליח: לך אצל בני ר' אברהם מרדכי ותן לו המתנה, כי הוא אוסף כל חפץ מארץ ישראל. חיבה זו היא שעמדה בבסיס יחסו לארץ ישראל ולמצוות העלייה אליה.

לאחר פטירת אביו ב' שבט תרס"ה, בגיל חמישים ושמונה שנים בלבד, מאורע שזעזע את כל חסידות גור, הפצירו בו החסידים למלא את מקום אביו. רבי אברהם סירב במשך כמה חודשים אך בהתעבות התרצה וקיבל עליו את עול הרבנות. היה מעורר את חסידיו שלא יבטלו זמנם, אלא ירבו בשקידת התורה. והיה רגיל לחזור על דברי הרבי הזקן מקוצק שהיה אומר: "רוצה אני שלא תחטאו לא מחמת האיסור, אלא מחמת שלא יהיה לכם פנאי לחטוא". מגודל חשיבות שמירת הזמן בעיניו ניתן ללמוד מהעובדה המדהימה כי היה לו שיעור קבוע עם נכדו בין 10:50 ל 11:00 ובשיעור זה הסיפקו לגמור מסכת שלמה תוך חודש ימים!

קו האמונה
02-6444250

נעשה
וזשמע
כאיש אחד בלב אחד

אני אוהב כל יהודי
I love every jew

אני אוהב כל יהודי
לרבינו שטיקרים ומוציאים נוסמים:
050-9931931

האמונה, ולמעשה אין לו שום קשר עם החיים. כי גם מי שישן את החיים מתעורר מבעיטה. ומי שלא מתעורר, זה אומר שהוא כבר מת לגמרי. הקדושים האלה חיים וקיימים ומנוחתם על כנפי השכינה בהיכלא דרשב"י, אבל אנחנו כאן בעולם הזה - אסור לנו להיות מתים, אסור לנו להמשיך ב"חיים", כי אם ה' קורא לנו ומעורר אותנו זה אך ורק בגלל שה' אוהב אותנו ורוצה שנחיה באמת, שנתעורר על החיים שלנו.

אהבת ישראל נצחית

ונכון, שאף אחד לא יכול לומר מה ה' רוצה, אבל בהתייעצות עם גדולים וטובים, בשמיעת הכאב של המשפחות, וברחשי הלב של כל לב יהודי - ברור ופשוט שה' יתברך רוצה מאתנו חיזוק גדול מאוד באהבת ישראל. הנשמות הקדושות התאחדו במוות למקשה אחת, כדי שאנו נתאחד כולנו למקשה אחת בחייו.

כתוב בספרים הקדושים שהנשמות הקדושות שנהרגות במיתות משונות, אלה נשמות שעוד לפני שירדו לעולם הזה הן הסכימו וידעו שהן כאן לזמן קצוב על מנת להסתלק ולכפר על עם ישראל. אז הנשמות האלה מסרו נפשם עלינו, כדי שאנחנו נתעורר לאהבת ישראל במסירות נפש, כדי שנצא מגדרנו, שנצא מעצמנו, בפרט עכשיו בסוף ימי הספירה שבהם אנו מתקנים את עניין אהבת החברים ובערב חג השבועות שכל מתן התורה היה בזכות האחדות של "וייחן שם ישראל כנגד ההר" - כאיש אחד בלב אחד. ואני רוצה להבהיר למעשה מה הכוונה "אהבת ישראל במסירות נפש":

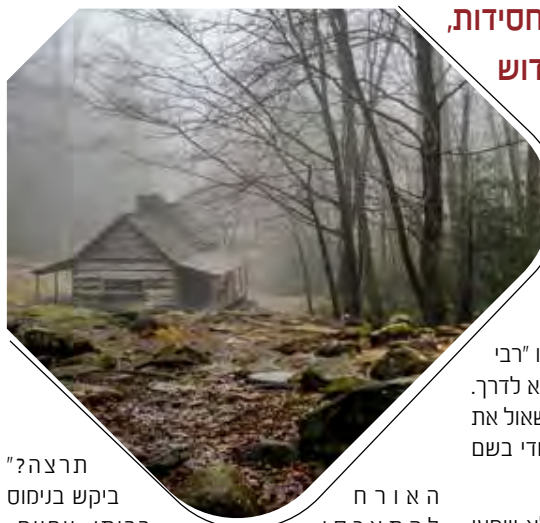
אהבת ישראל במסירות נפש פירושה תפילה על עם ישראל במסירות נפש.

אצלנו בישיבה זו הנהגה שבשגרה לעשות שעה התבודדות על עם ישראל, ואני מדריך את כל התלמידים שלי להקדיש חלק מהתבודדות האישית לתפילה על עם ישראל. אבל מאז האסון הגדול אנחנו רוצים להתעורר באמת, והתחלנו בישיבה לקבל על עצמנו בסייעתא דשמיא לעשות חצי שעה של תפילה והתבודדות בכל יום על עם ישראל. ונכון שזה קשה מאוד, ואין לנו זמן וכי - אבל זו בדיוק פירושה של אהבת ישראל במסירות נפש.

גם בזה אני מקצר במקום שראוי להאריך, והמקורות רבים, ועוד אקדיש לכך מאמר בפני עצמו בסייעתא דשמיא, אבל הרעיון הוא שה' רוצה שנתעורר, והדבר החשוב ביותר הוא שעם ישראל יחזרו בתשובה ויחיו באמונה שלימה על פי התורה בשלימות, ולכן על זה צריך להיות עיקר התפילה. וחשוב להדגיש ולבקש שהכול יהיה ברחמים. ועיין במדור השאלות והתשובות ששם כתבתי הדרכה קצרה ומעשית לתפילה על עם ישראל.

ראינו שהרמב"ם כותב שכאשר לא מתעוררים זה גורם לאסונות נוספים. אנחנו לא רוצים אסונות נוספים, אנחנו רוצים שהבעיטה הזאת תהיה הבעיטה האחרונה, הבעיטה שתוביל ל"בעיטה" בת"י, שזו הגאולה השלימה שכבר הגיע זמנה ועיתה ברחמים גדולים בקרוב ממש, כי עת לחנה כי בא מועד.

לאכול על קידוש השם

לרגל יום פטירתו של מייסד החסידות, רבי ישראל בעל שם טוב הקדוש (ד' סיון)

"סע נא לקוריץ העיר", הורה מרן אור שבעת הימים, הבעל שם טוב הקדוש, לאחד מתלמידיו, "שם תפגוש את רבי יצחק. תבקש ממנו להתארח בביתו ושם תלמד אורחות חיים בעבודת השם".

התלמיד לא הרבה אחר רבו, לא שאל מיהו "רבי יצחק" האמור, אלא נטל את חפציו וצוררו ויצא לדרך. אך דרכו רגלי התלמיד בשערי קוריץ, החל לשאול את היהודים שנקרו בדרכו האם מכירים הם יהודי בשם "רבי יצחק".

הראשונים ששאל נדו בראשם לשלילה. לא שמעו מעודם על יהודי תלמיד חכם בשם זה המתגורר בעיר. סבר התלמיד שבבית הכנסת לבטח יהיה מי שיכיר. אך עד מהרה התבדה.

גם זקני העיר שישבו בבית הכנסת רוב שעות היום ולמדו - לא ידעו לומר לו על צדיק ורבי יצחק שמו...

נאמן למצות רבו חיכה התלמיד יום ויומיים בעיר, ובכל פנים יהודיות שנתקל, היה מיד שואל: "כלום מכיר הינך את רבי יצחק?".

ביום השלישי חל מפנה כאשר פגש את בער'ל.

בער'ל זה חטטן גדול היה, במחילה מכבודו, וכיון שנשאל אודות "רבי יצחק" לא הרפה מן האורח ובטבורו של רחוב החל מגלגל בזיכרונם ומוציא בשפתיו שם אחר שם, כל כינוי שדמה לרבי יצחק נשטח ונבדק עד תומו, ואז אורו עיניו כשמיד הועמו בשנית.

"איני יודע אם לאיש זה אתה מתכוון", התנצל בער'ל לפני האורח, "שכן איש המוני וגס הוא. כל ימיו מבלה הוא בבקתתו ואינו מגיע כמעט לבית הכנסת. אך הוא היחיד בעיר זו שאליו יכול אני להפנותך. איציק'ל שמו..."

האורח ניגש בלית ברירה לפאתי העיירה, שם פגש את איציק. גבוה ורחב גוף היה האיש, והאורח מצאו עומד בחצר הבית כשהוא מוציא דגים מלוחים מתוך חבית ענק שעמדה בחצר.

"שלום עליכם רבי יצחק", פנה האורח ביראת כבוד, בטוח היה שלפניו עומד צדיק נסתר.

איציק נחר בבזז "רבי יצחק? לא רבי אני ולא רב. מה

האורח
להתאכסן
שלושה יען כי זר
הוא בעיר. איציק הסכים
ברוחב לב.

בשהותו שם עקב האורח בשבע עיניים אחר בעל הבית, שמא קם הוא בחצות לילה או מעין זה, אך איציק זה שחי בגפו היה עסוק כל היום בשלושה דברים: לאכול ולאכול ולאכול.

בזמנים שבהם לא עסק בהבאת המאכל אל פיו, היה עסוק בהתקנת דברי המאכל או בשינה קצרה וחטופה.

לאחר שלושה ימים נפרד ממנו האורח, אך לפני ששב לרבו הקדוש החליט לשאול את איציק מדוע הוא אוכל כל כך הרבה.

איציק ניאות לספר: "ילד קטן הייתי בעת שהגיעו גויי העיירה והכריחו את אבי להמיר את דתו. אבי סירב כמובן, והאחרים העלוהו על המוקד ושרפוהו על קדושת השם.

אבי היה רזה ודל, כחוש בשר, ותוך רגעים מספר כילתה האש את גופו.

באותו הרגע", המשיך איציק במונולוג המצמרר, "נשבעתי בלבי שאני אוכל ואוכל ולא אפסיק מלאכול, כדי שאם ישרפוני הגוים על קדושת שמו יתברך - האש תבער זמן רב וכבוד ד' יתגדל בעולמו..."

כששב התלמיד אל רבו, מרן רבי ישראל בעל שם טוב, אמר לו הצדיק: "שלחתיך לביתו של כפרי גס כדי שתלמד שגם מאכילה בלי סוף, ובכמות בלתי אנושית, ניתן לעבוד את ה' ללא הרף..."

כנינים חסידות ברסלב

אָמרוּ בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ בְּתוֹרָה ח' שֶׁפֶּר הָרֹחַ חַיִּים הָאֵל בְּהַתּוֹרָה וְהַצִּדִּיקִים דְּבָקִים בְּתוֹרָה, וְעַכְשָׁנוּ הָרֹחַ חַיִּים הָאֵל אֶצְלָם, שֶׁעַל כֵּן נִמְצָא שְׂבָעֶתְסָף לְעֵינֵי הַהִתְקַשְּׁרָת הַנֶּצֶרֶךְ קִדְם הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנּוּ (בספר שיחות הר"ן) סִימָן ריב) שֶׁצִּדִּיק לֹאֵר קִדְם הַתּוֹרָה "הָרִינִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמִי לְכָל הַצִּדִּיקִים". הָרִי לִפִּי הַמֶּלֶךְ פָּנִים נִמְצְאוּ לְמִדִּים שֶׁגַּם קִדְם לְפָנֵי הַתּוֹרָה צִדִּיק לְהִתְקַשֵּׁר לְצִדִּיק, כִּי בְּזֶה שֶׁצִּדִּיק רַבֵּנּוּ שֶׁצִּדִּיק לְקַבֵּל הָרֹחַ חַיִּים מִהַצִּדִּיק וְלֹא אֶמַר שֶׁבְּעֵצֶם הַלֹּמֵד בְּתוֹרָה שֶׁעָלָה מִתְּרִפּוֹת רֹחַ הָאֱלֹקִים יִכְוִלֵן כְּכֹר לְקַבֵּל הָרֹחַ חַיִּים. נִמְצָא שֶׁבְּהִכָּרֵם לְקַבֵּל הַתּוֹרָה הָאֵל לְהִתְקַשֵּׁר לְצִדִּיק שֶׁהֵם דְּבָקִים בְּתוֹרָה וְדָרְכָם מְקַבְּלִין הָרֹחַ חַיִּים הַנִּמְצָא בְּתוֹרָה. (שִׁישׁוּק י ו טו)

אָמַר מוֹהַר"ר י"ל כִּי אֶרְבָּעִים אֲשֻׁמוֹנָה דְּבָרִים שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרְיָת בָּהֶם [הַמִּלְאִים בְּמִסְתָּק אֲבוֹת] הֵם כְּנֶגֶד אֶרְבָּעִים וְתִשְׁעָה יְסִי הַסְּפִירָה, וְהַסְּפִירָה הָאֲרָבָעִים וְתִשְׁעָה הֵם תְּפִלָּה. (נִחְלִי אֲמָתָה סִימָן כ).

ויש לרמז ענין זה בדברי החכם מכל אדם (קהלת ד-ט): "טובים השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם", כלומר "טובים השנים" - העסק בתורה ובקשת הרחמים ממי שהחכמה שלו, "מן האחד" - ממי שעוסק בתורה ואינו מבקש רחמים, "אשר יש להם שכר טוב בעמלם", כי בזכות שני הדברים יש להם שכר שיצליחו בעמלם בתורה.

מוסר הפרשה ידושים לפרשת שבוע

תורה ותפילה

בפרשתנו (במדבר ד כ) כתוב: "וְלֹא יֵבֵאוּ לְאֹתָם כִּבְלֵעַ אֶת הַקֶּדֶשׁ וְאֶת־רֵשׁ" במקום מביא שיש איסור להסתכל על כלי המקדש אפילו בזמן שמקופלים אותם לתוך הנרתיק שלהם. ומובא בגמ' (יומא נד) שאחר שבאו לארץ ישראל הותר להסתכל על הכלים, ואף היו מראין לעם ישראל בשלושת הרגלים את הארון והכרובים כדי להראות חיבת ה' לבניו.

על כל פנים למדנו שיש איסור מיוחד נאמר בתורה, שלא להביט במקום שבו נמצאת השכינה. רבינו בחי' (שמות כה, ית) מביא על דרך הפשט, מהו העניין הנפלא שהראו הכרובים לעם ישראל את גודל חיבתם לפני המקום. כי הענין הוא, שנדע ונשיכיל כי כמו שהקשר של איש ואשה הוא קירבה גמורה ללא אמצעי אחר המקשר ביניהם, (כלומר בני זוג לפי האמת לא צריכים מישהו שיתווך ביניהם) כך הקשר של עם ישראל להקדוש ברוך הוא, הוא קשר ישיר ללא אמצעי. לפי שאומות העולם מקבלים את המשפט שלהם מה' על ידי אמצעי, [השר והמזל המשפיע עליהם], באים הכרובים ללמדנו שאין הדבר כן אצל עם ישראל, כי עם ישראל מקבלים את השפע ישיר מה', ללא צורך באמצעי אחר.

מוסיף רבינו בחי' ואומר: "ועוד טעם אחר, כדי שנתעורר בתפילותינו ובכל שאר העבודות [המצוות], שלא נשים אמצעי בין הקב"ה ובינינו, ומן הטעם הזה הונחו לפני ולפנים במקום השכינה, הוא התל שהכל

פונים בו לתפילה". להורות לנו שהבקשות שאנו מבקשים בתפילה, אנו מבקשים מאת ה' ממש, לא משום שר, אין כל מערכת לקבלת פניות, אלא השי"ת בכבודו ובעצמו מאזין תפילה, שומע כל בקשה, והוא יתברך בכבודו ובעצמו שופט כיצד למלא אותה.

ובפרט כאשר אנו מתקריבים ליום של קבלת התורה, צריכים אנו להתכונן עם הרבה תפילה לזכות לקבלת התורה, כי הקב"ה עותן את התורה, אבל קבלת התורה תלויה בנו, לפי מה שהאדם מכין את עצמו בכיסופים ותפילות. הן אמת שאי אפשר לזכות להשגות התורה רק על ידי העמל והיגיעה בתורה בבחינת: "יגעתי ומצאתי תאמין", אבל יחד עם העמל צריך גם כן להתפלל לפני הקב"ה שישפיע לו חכמת התורה, כמו ששנינו בגמרא (נדה ע:): שכדי להחכים בתורה צריך לבקש רחמים ממי שהחכמה שלו, שנאמר (משלי ב-ו) כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. ומסכת הגמ': מאי קא משמע לן [רש"י: "למה ליה למימר להו ירבה בשיבה, הואיל וברחמים הדבר תלוי"]. דא בלא הא לא סגיא" [כלומר אי אפשר לזכות לתורה ללא עמל וללא תפילה].

נמציו למדים דברים ברורים מדברי רבי יהושע, כי כדי לזכות לכתרה של תורה צריך לשלב שני דברים גם יחד, מצד אחד צריך להתייגע בתורה: "רבה בשיבה וימעט בסחורה", אך יחד עם זה: "בבקש רחמים ממי שהחכמה שלו", צריך גם כן לבקש רחמים מהקב"ה שישפיע לו מחכמת תורתו.

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה "חוט של חסד"

שאלות שנשאלו בקו ההלכה

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט
בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"
קו ההלכה הספרדי: 3030*

(דרך שיחה חלק א' עמ' ע"ז).

הפסדתי תפילת שחרית באופן שאני צריך להתפלל תשלומין, האם אני יכול לעלות חזן למנחה וכך לכוון שחזרת השי"ת תיחשב כתפילת תשלומין?

יכול לעשות כן. (משנה ברורה סימן ק"ח סעיף קטן ד') וגם בתפילת שחרית יכול לעשות כן אף שיש בה ברכת כהנים יכול להשלים על ידה את תפילת ערבית שהפסיד ואין ברכת כהנים נחשבת להפסק. שו"ת שו"א ומש"ב (מהד"ת חלק ד' סי' ס"ח).

אני מעוכב זיווג ושמעתי מחבר שישנה סגולה ללכת לכותל המערבי במשך ארבעים יום ולהתפלל, האם יש מקור לסגולה זו?

בספר טוב ירושלים הביא שקבלה בידיו שהתפילה בכותל המערבי מתקבלת ברצון ואינה חוזרת ריקם. כי השכינה אינה זהה ממקומה. וצדיקים רבים היו מיעצים בעת צרה וחולו ללכת ולהתפלל ארבעים יום רצופים ליד הכותל המערבי. ומי שגר רחוק יכול לעשות כן אף על ידי שליח. ובשו"ת תשובות והנהגות (חלק ה' סימן קס"ה) כתב שמי שגר רחוק יכול לעשות כן ארבעים יום בבית הכנסת שילך ארבעים יום רצופים לבית הכנסת ויתן משהו לצדקה ויאמר כל פעם כששעזר לו הקב"ה יאמר נשמת כל ח"י. ע"י זה בליקוט יוסף דניי הנהגה בכותל המערבי (אות ב')

כעת לנקיב חייב להיכנס לבית הכיסא ורק לאחר מכן יברך אשר יצ"ר. הליכות עולם (חלק א' פרשת ויצא אות ד').

אשה הרגילה להניק את בנה בלילה ומתוך כך יש לה תחושת צמא גדולה ורוצה לשתות מבקבוק מים שליד המיטה, האם צריכה ליטול ידיים לפני כן?

אם קשה עליה הדבר יכולה לשפשף את ידיה בבגדים ולברך על המים ולשתות. אור לציון (חלק ב' פרק א' אות ח') על פי השלחן ערוך (סימן ד' סעיף כ"ג).

ילד קטן פחות מבר מצווה שרגיל להתפלל שלוש תפילות ביום, וביום אחד החסיד תפילה מסיבה כל שהיא, האם צריך לעשות תפילת תשלומין, או שבידל קטן אין דין תשלומין?

כשם שיש דין באדם גדול שאם הפסיד תפילה צריך להתפלל תפילת תשלומין, (שלחן ערוך סימן ק"ח) כך יש דין לחנך ילד קטן שאם שכח תפילה שיתפלל בתפילה הבאה פעמיים ויעשה תשלומין לתפילה שהחסיר. הגר"ש אלישיב (תפילה כהלכתה פרק א' סעיף י"ג) והגר"ח קנייבסקי

אני אוהב מאד לעשות התעמלות, ויש לי מכשיר כושר בבית לחזק את השרירים וכדומה, האם מותר לי לעשות התעמלות בשבת?

עיקר האיסור לעשות התעמלות בשבת מופיע בשלחן ערוך (סימן שכ"ח סעיף מ"ב), ושם מבואר שהסיבה לאיסור הוא באופן שמתכוון להזיע ועושה כן לרפואה, מכל מקום אם עושה כן כי מתענג מכך מותר. שלחן ערוך סימן ש"א סעיף ב'. ולכן במקום שעושה כן כדי לשמור על כושר גופני ואין כוונתו להזיע מותר להתעמל אף שמתעמל על ידי כלים כגון קפיצים ומשקולות וכדומה. אור לציון (חלק ב' פרק ל"ז הלכה י"ב). והגר"ש"ז אויערבך התיר לעשות כן רק לצורך חולה חלש שזקוק לחזק את שריריו. (שלחן שלמה סימן שכ"ח סעיף ס"ז בהערות).

יצאתי מהשירותים ולא בירכתי ברכת "אשר יצר" עד מתי אני יכול עדיין לברך ברכה זו?

יכול לברך עד שבעים ושתיים דקות אחרי שיצא מבית הכיסא, ובתנאי שאינו צריך לנקיב שוב, אבל אם צריך

כניסה	יציאה	ר"ת
18:53	20:09	20:45
19:10	20:11	20:43
19:04	20:12	20:46
19:09	20:09	20:44

ירושלים
תל אביב
חיפה
באר שבע

חוט של חסד

בס"ד בר"ה

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

פרשת במדבר • ד' סיון תשפ"א • גיליון 721

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 • ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

שהייתה נכונה בשעת הריקודים הסוערים בהדלקה - אותה אמונה יוקדת גם עכשיו בתוך ים הכאב הדמעות והשכול.

וגם האמונה בצדיק רבי שמעון בר יוחאי, שזהו יום שמחתו, והוא הבטיח שהוא פוטר את כל העולם מן הדין, והוא אמר שכל עניינו הוא האהבה. אנחנו לא מבינים כלום, אבל גם כשהדין נראה כל כך קשה ונורא אנחנו מאמינים שגם זו אהבה גדולה מאוד של הצדיק, ושכל הקדושים עלו לשמיים נקיים ורבי שמעון פטר אותם ואת כל עם ישראל בזכותם - מכל דין.

אמונה היא תמיד המחשבה הראשונה, הראשית, וזה המישור הראשון ויש הרבה מה להאריך בזה. ובעזרת ה', ברצוני להקדיש לכך מאמר נפרד בשבוע הבא.

התשובה הנצחית

והמישור השני הוא שכשנאב לנו, כשה' יתברך קורא לנו ומעורר אותנו, אנחנו חייבים להתעורר.

גם זה נפסק להלכה ברמב"ם: "מצוות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחוצרות על כל צרה שתבוא על הציבור... ודבר זה מדרכי התשובה הוא. שבזמן שתבוא צרה יזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם... וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם. אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה (מלשון מקריות). הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להידיבק במעשיהם הרעים. ותוסיף הצרה צרות אחרות..."

אחים ואחיות, שותפים לכאב, ה' לא צובט אותנו. ה' בעט בכולנו בעיטה קשה וכואבת. עם כל האמונה שהכול לטובה, ועם כל הביטחון שלנו שבזוהי הצדיקים האלה בפטירתם ביטלו מעלינו גזרות נוראות - בכל זאת אי אפשר שלא לקחת את הדברים כהתעוררות גדולה.

מי שאומר "הכול לטובה" ורוצה להמשיך הללא בחיים כאילו כלום לא קרה, זה ברור שאין לו שום קשר עם המשך בעמ' 3

כמו שאומר רבי נחמן על השאלות שאין עליהן תשובה: "צריך רק להאמין ולשתוק שם". וזו אותה השתיקה שגזר הקדוש ברוך הוא על משה שראה את מותם האכזרי של עשרת הרוגי המלכות: "שתוק, כך עלה במחשבה".

האמונה הנצחית

את ספרי "בגן האמונה" פתחתי בעובדה שהחיים הם חידה ומלאים בשאלות. לכולם יש שאלות רבות על מהלכי החיים שלהם בכלליות ובפרטיות, שאלות שמתעצמות לנוכח אסונות קשים. אבל האמונה היא תשובה על הכול, תרופה לכול, ונחמה לכול.

לרבינו הרמב"ן היה תלמיד ששכב על ערש דיו והרמב"ן ביקש ממנו לשאול כמה שאלות בשמיים ולחזור אליו בחלום עם תשובות. וכשהתלמיד סוף סוף חזר לרבו הוא רק אמר לו: "רבי היקר, בעולם שלך אין תשובות, אבל בעולם העליון שאני נמצא בו - אין שום שאלות". ועל אותו משקל ישנה אמרה מאחד מגדולי ישראל שאמר שעם אמונה אין שאלות ובלי אמונה אין תשובות, כי על ידי האמונה האדם עולה לעולם אחר, שהוא עולם האמונה.

לכן לשאלות הזועקות מתוך הכאב הגדול נוכל לענות אך ורק מתוך התורה. לא מתוך סערת רגשות אלא מסש מתוך ההלכות שמכתיבות לנו את אורח החיים היהודי. ונענה בשני מישורים:

המישור הראשון הוא מישור האמונה. בשולחן ערוך נפסק: "לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב עביד". זו האמונה, והיא לא משתנה בשום זמן ובשום מצב. עברנו צרות ועברנו אסונות, ויהי רצון שלא נדע עוד צער, אבל שום מקרה מצער ככל שיהיה לא יזיז את האמונה אפילו בכהוא זה.

אותה אמונה שה' הוא אבא אוהב ועושה רק טוב

הדברים נכתבים בכאב גדול בימי השבעה לקדושי מירון

התורה הנצחית

ביום הגדול ביותר והמרגש ביותר, ובשעה הגורלית ביותר, ובמקום הקדוש ביותר בעולם אהרן הכהן מאבד שני בנים, שני צדיקים עליונים. בסך הכול היו אז בכל העולם רק ארבעה כהנים חוץ ממנו בעצמו שהיה הכהן הגדול; והנה, ביום הראשון לכהונה, חצי מהם מתים. כמה שאלות היו אז למתבונן מן הצד? וכל שכן כמה שאלות היו יכולות להיות לאהרן ולכל אלה שחוו את האסון על בשרם?

ועל כל השאלות האלה ישנן רק שתי תשובות בתורה: האחת היא התשובה של משה שהיא מסר נבואי מפי ה' שכבר צפה ואמר מראש "בקרובי אקדש", והשנייה היא השתיקה של אהרן שדמם בפיו, וגם בלבו ולא התרעם ולא שאל, ואפילו לא בכה. לפי אחד התרגומים הוא אמר תודה ושיבח את ה', כפי שהבאתי לפני שנים אחדות.

וזה נראה כאילו הדברים כל כך עדכניים ועכשוויים ומשקפים כל כך טוב את האסון הקשה שפקד את כלל ישראל בליל ל"ג בעומר במירון, בעלות הקדושים בסערה השמימה בשיא השמחה, בשיא ההתרגשות, בחצות לילה, במקום הקדוש והמקודש. ממש בדורותינו של גדול העולם, רבי שמעון בר יוחאי.

וגם התשובות הן בדיוק אותן תשובות. נכון, היום אין לנו נביא שיחשוף בפנינו את מה שנאמר מאחורי הפרגוד. אבל התורה היא נצחית, ודבריו של משה מאירים לנו גם היום כספירים, ואנו יודעים שאותם קדושים היו נבחרו האומה, קרבות ציבור. רבי שמעון לקח מאתנו את הקדושים והקריב אליו.

אבל התשובה העיקרית שלנו היא השתיקה של אהרן

מ"ה ה' אלוקיך שואל מעמך?
כי אם להרבות באהבת חינום!

גם אני קבלתי על עצמי להתחזק באהבת חינום לעילוי נשמת מ"ה הנסכים

יהודי יקר, זכור לדרוש ולבקש נאולה בכל יום | רבנו של עולם, אנו הילדים שלך רחם עלינו ושלה לנו נאולה היום ברחמים

עלון "חוט של חסד" | 1

ביום השלישי קיבלו ישראל את התורה בעולם הבריאה

רחש לבי דבר טוב להעלות על שלחן מלכים לאוהבי תורת הרמז סימוכין לביאור בדברות קדשו של ה"קדושת לוי", כי ביום השלישי לפרישה קיים הקב"ה את דברו לתת את התורה "לעיני כל העם", דהיינו לשורש נשמות ישראל, על פי מה ששינו בגמרא בענין קבלת התורה (שבת פח:): "בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבונו של עולם מה לילוד אשה בינינו, אמר להן לקבל תורה בא".

ופירש בשל"ה הקדוש (מסכת שבועות תורה אור בדפוס החדש אות ריג), כי נשמות ישראל חצובות מתחת כסא הכבוד שהוא עולם הבריאה, כמבואר בזוהר הקדוש (פרשת וירא קיג): "נטל הקב"ה את הנשמה הטהורה מכסא הכבוד להיות מאירה לגוף". וכן מבואר עוד (פרשת צו כט:): "כל הנשמות גזורות מתחת כסא הכבוד".

אולם המלאכים נמצאים בעולם היצירה שהוא למטה מעולם הבריאה, נמצא שנשמות ישראל מפסיקות בין המלאכים להקב"ה שהוא למעלה מכל העולמות, הנה כי כן זהו שאמרו המלאכים: "מה לילוד אשה בינינו", איך זכה משה רבינו להפסיק בין הקב"ה למלאכים, כמו שאמר משה (דברים ה-ה): "אנכי עומד בין ה' וביניכם", על כך השיב הקב"ה: "לקבל תורה בא", ובזכות זה זכה לעלות גבוה יותר מהמלאכים.

נרחיב לבאר דבריו הקדושים על פי מה שהביא ה"אור החיים" הקדוש פרשת בראשית בפסוק הראשון (בראשית א-א): "בראשית ברא אלקים" וגו' (אופן יג) בשם המקובלים, שהבורא יתברך שמו ויתעלה ברא ד' עולמות: אצילות בריאה יצירה עשיה. על כך רמזו חכמינו ז"ל במשנה (אבות פ"ו מ"ד): "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו, שנאמר (ישעיה מג-ד) כל הנקרא בשמי [רומז על עולם האצילות ששמו של הקב"ה מתגלה שם], ולכבודי בראתיו [עולם הבריאה] יצרתיו [עולם היצירה] אף עשיתיו", עולם העשיה.

ביאור ד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה

והנה הוא ביאור ענין ד' העולמות מלמעלה למטה לפי השגתנו כפי המבואר בספרים הקדושים: "עולם אצילות" הוא העולם הראשון היותר רוחני, שהקב"ה כביכול מתלבש בעשר מדות שבו להנהיג בהן את העולמות. העולם השני שלמטה ממנו הוא "עולם הבריאה" שנקרא "כסא הכבוד". כי הקב"ה כביכול יושב שם על כסא כבודו לשפוט את נבראיו בבחינת (משלי כט-ד): "מלך במשפט יעמיד ארץ". וכבר הבאנו שנשמות ישראל חצובות מתחת כסא הכבוד שהוא עולם הבריאה.

העולם השלישי שלמטה ממנו הוא "עולם היצירה" שבו נמצאים מלאכי השרת. נמצא לפי זה כי שורש נשמת ישראל בעולם הבריאה גבוה יותר ממלאכים בעולם היצירה, לכן אמרו חכמינו ז"ל (סנהדרין צג): "גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת". וכן כתב בעל ה"תניא" ב"ליקוטי אמרים" (פרק לט): "ולכן מעלת הצדיקים גדולה מהם [מהמלאכים], כי מדור נשמות הצדיקים הוא בעולם הבריאה ומדור המלאכים בעולם היצירה".

העולם הרביעי שאין למטה ממנו הוא "עולם העשיה", שהוא העולם הזה שבו חיים אנו בני אדם חומריים. נמצא לפי זה, כי מצד גוף האדם שהוא בעולם העשיה, האדם הוא יותר נמוך מהמלאכים שהם בעולם היצירה, אולם מצד הנשמה ששורשה מעולם הבריאה אנו גבוהים מהמלאכים שנמצאים בעולם היצירה.

מעתה מבואר היטב הביאור של השל"ה הקדוש, כי מה שאמרו המלאכים על משה רבינו: "מה לילוד אשה בינינו", התכוונו לשאול איך זכה לילוד אשה להפסיק בין הקב"ה ובין המלאכים, שנשמות ישראל הן בעולם הבריאה, ואילו המלאכים הם בעולם היצירה שהוא למטה בעולם הבריאה.

"לקבל תורה בא" מעולם הבריאה

חשבתי דרכי לבאר בזה מה שהשיב להם הקב"ה: "לקבל תורה בא", על פי המבואר ב"לקוטי תורה" לרבינו האריז"ל (פרשת בראשית) הטעם שפתח הקב"ה את התורה באות ב' של: "בראשית ברא אלקים", ולא באות א', כי בעולם הזה לא זכו ישראל אלא בתורה של עולם הבריאה שהיא ב' בריאה, אבל התורה של עולם אצילות תתגלה רק לעתיד לבוא, כמו שכתוב (ישעיה סא-ד): "כי תורה מאתי תצא". ודרשו במדרש (ויק"ר יג-ג): "אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא".

לפי זה יש לומר כי כשעלה משה למרום לקבל את התורה בעולם הבריאה, פגשו בו מלאכי השרת בעולם היצירה וראו שהוא ממשיך בדרכו לעולם הבריאה, לכן שאלו את הקב"ה: "מה לילוד אשה בינינו", איך הוא עולה לעולם הבריאה להפסיק "בינינו" - בין הקב"ה למלאכים. השיב להם הקב"ה: "לקבל תורה בא", שהוא בא לעולם הבריאה לקבל את התורה של עולם הבריאה.

נפלא להבין בזה מה שמבואר בהמשך הגמרא (שבת פח:): "אמר לו הקב"ה למשה החזיר להן תשובה, אמר לפניו רבונו של עולם מתיירא אני שמא ישרופני בהבל שפיהם, אמר לו אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה". בכך רמז לו הקב"ה "אחוז בכסא כבודי", שנשמות ישראל חצובות מתחת כסא הכבוד בעולם הבריאה, כדי להשיב בכך תשובה ניצחת למלאכים שנשמות ישראל גבוהות מהם.

הנה כי כן יאירו עינינו להבין ביתר שאת את דברי ה"קדושת לוי", כי דבר ה' יקום לעולם, שביום השלישי לפרישה שהיה ביום ששי, נתן הקב"ה את התורה של עולם הבריאה לשורש נשמות ישראל החצובות מתחת כסא הכבוד בעולם הבריאה, אלא שהוסיף משה יום אחד מדעתו כדי שתניתן התורה בפועל למטה בעולם העשיה. וזהו הטעם שאנו חוגגים חג השבועות זמן מתן תורתנו ביום שהקב"ה נתן ועדיין ממשיך לתת את התורה לשורש נשמות ישראל בעולם הבריאה.

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו - לעילוי נשמת אמם האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני ע"ה

להורדת המאמרים shvilei.com

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

פרשת במדבר - חג השבועות תשפ"א | ד

הקב"ה את התורה מחדש לשורש נשמותינו כמו שהיה בשעת מתן תורה, ועל כך אנו אומרים "זמן מתן תורתנו".

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל"

הבה נמשיך את מסענו בקודש לבאר לפי זה מה שכתוב בפרשתנו: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם", על פי מה ששינו בגמרא (ברכות טז): "אין קורין אבות אלא לשלשה". ויש לומר הביאור בזה על פי מה שכתב ה"מגלה עמוקות" (פרשת לך לך) לפרש מה שהבטיח הקב"ה לאברהם אבינו (בראשית יב-ב): "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה". ופירש רש"י: "ואעשך לגוי גדול, זה שאומרים אלקי אברהם, ואברכך, זה שאומרים אלקי יצחק, ואגדלה שמך, זה שאומרים אלקי יעקב".

מבאר ה"מגלה עמוקות" כי בכך הבטיח הקב"ה שג' האבות הקדושים יהיו שורש לכל הנפשות הרוחות והנשמות של ישראל, ובלשון קדשו: "נרמז כאן בפסוק ואעשך לגוי גדול, זה שאומרים אלקי אברהם, על ענין הנפש היורדת לזה העולם, כי אברהם היה שורש לכל הנפשות, ואברכך על יצחק שהוא שורש כל הרוחות, ואגדלה שמך על יעקב, שהוא שורש לכל הנשמות, כי כל אחד מישראל כלול מג' אבות".

לפי זה יש לומר כי זהו שאמר הקב"ה למשה רבינו שזכה להיות השליח למסור את התורה לישראל: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם", לרומם את שורש נשמות ישראל שהוא בבחינת "ראש כל עדת בני ישראל", שיזכו לקבל את התורה בשורשם למעלה בעולם הנקרא "כל ישראל", כדי שהשורש ישפיע את השגות התורה לענפי הנשמות למטה שבתוך הגוף, ומפרש ואומר מי הוא השורש לכל נשמות ישראל, "למשפחותם לבית אבותם", ממה שקיבלו מג' האבות הקדושים שהם שורש נשמות ישראל.

מעתה הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה, מה שהשיב הקב"ה לאומות העולם הטעם שנתן הקב"ה את התורה לישראל: "הביאו לי ספר יוחסין שלכם כשם שבני מביאין", כי ישראל שיש להם ספר יוחסין שהם בני האבות הקדושים שהם שורש נשמות ישראל, לכן ראויים הם לקבל תחילה את התורה בשורשם למעלה, ועל ידי זה יכולים הם אחר כך לקבל את התורה למטה, אבל אומות העולם שאין להם ספר יוחסין אינם מסוגלים להשיג את התורה הקדושה, ועל זה מביא הוכחה ממה שכתוב: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל", לרומם את השורש של נשמות ישראל, "למשפחותם לבית אבותם", מהאבות הקדושים.

המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע: כשהצדיק רוצה להוכיח את ישראל, הוא מדבר קודם לשורש נשמתם בשמים

נועם אלימלך: ביאור הנוסח לפני קיום המצוה "בשם כל ישראל" יש עולם הנקרא "כל ישראל" שכל הנשמות הן בתכלית השלימות

מה שאמר הקב"ה: "כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם" הכוונה שיקדים לתת את התורה לשורש הנשמות "כל ישראל"

בחג השבועות בששה בסיון זכו ישראל להשיג כל התורה על ידי שנתן הקב"ה את התורה לשורש נשמתם למעלה

תורתנו ביום החמישים לספירת העומר, שהיה ביום השלישי לפרישה בששה בסיון כשנתן הקב"ה את התורה לשורש נשמות ישראל, ולא ביום הרביעי בשבעה בסיון שבו נתן הקב"ה את התורה בפועל לישראל למטה, ומטעם זה אנו אומרים בחג השבועות "זמן מתן תורתנו", כי עיקר שמחתנו הוא על שזכינו לקבל את התורה בשורש הנשמות למעלה.

ויש להוסיף נקודה יקרה על פי מה שכתוב בפרשת ואתחנן (דברים ה-ט): "את הדברים האלה דיבר ה' אל כל ההלם בהר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסף". ופירש רש"י כפירוש התרגום: "קל רב ולא פסק". ולכאורה קשה איזו תועלת יש בקול גדול זה שלא פסק אם אין אנו שומעים אותו למטה. אך לפי האמור הענין הוא נפלא, כי קול גדול זה של מתן תורה שהשמיים הקב"ה ביום השלישי לפרישה "לעיני כל העם", לשורש נשמות ישראל, לא פסק כי הוא יתברך ממשיך לתת את התורה לשורש נשמות ישראל.

לפי זה נשכל להבין מה שביאר ה"טורי זהב" (א"ח סימן מז ס"ק ה) מה שתיקנו חכמינו ז"ל לסיים ברכת התורה: "ברוך אתה ה' נותן התורה" בלשון הוה ולא "נתן התורה" בלשון עבר: "הכוונה שהוא יתברך נותן לנו תמיד בכל יום תורתו, דהיינו שאנו עוסקים בה וממציא לנו הוא יתברך בה טעמים חדשים". לפי האמור הכוונה בזה שהקב"ה נותן לנו את התורה בשורש נשמתנו למעלה, ומשם הוא יורד למטה להשפיע גם על ענפי הנשמות למטה בארץ.

והנה בכל חג השבועות בששה בסיון, שהוא ביום השלישי שנתן הקב"ה את התורה לשורש נשמות ישראל, מחדש הקב"ה את מתן תורה לישראל, כמבואר בספרים הקדושים שבכל חג מתחדש מה שהיה בימים ההם גם בזמן הזה, כי הן אמת שאין אנו רואים ושומעים מתן תורה בפועל כמו שהיה בהר סיני, אולם ביום זה נותן

אם לשורש הנשמות של כלל ישראל למעלה בשמים, כי אם לא היה הקב"ה מקדים לתת את התורה לשורש הנשמות בשמים, לא היו ענפי הנשמות של ישראל למטה בארץ מסוגלים לקבל את התורה.

מה נפלא לפרש לפי זה מה שאמר הקב"ה: "והיו נכונים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני", הקב"ה דקדק לומר בכוונה תחילה שירד "לעיני כל העם", דהיינו לעיני שורש נשמות ישראל בעולם הנקרא "כל ישראל", כדברי ה"נועם אלימלך" שכל הנשמות כלולות שם יחד, וזהו הטעם שבים זה לא נשמע בפועל קול ה' למטה בארץ, כי ביום זה ניתנה התורה רק לשורש נשמות ישראל בשמים.

אולם משה רבינו הוסיף יום אחד מדעתו כדי שיתן הקב"ה למחרת את התורה בפועל ממש לענפי הנשמות של כלל ישראל בארץ. נמצא לפי זה כי שני הימים של מתן תורה צריכים זה לזה, כי מתחילה נתן הקב"ה ביום השלישי לפרישה בששה בסיון את התורה "לעיני כל העם" לשורש נשמות ישראל למעלה, ואחרי שהוסיף משה יום אחד מדעתו נתן הקב"ה את התורה בשבעה בסיון לענפי נשמות ישראל למטה לקבל את התורה, ועל כך נאמר (שמות יט-ב): "וירד ה' על הר סיני".

מעתה יאירו עינינו להבין דברי ה"קדושת לוי", כי כשקברו ישראל לפני הר סיני ביום השלישי לפרישה שהוא בששה בסיון זכו להשיג מעצמם את כל התורה, לפי האמור כוונתו על דרך שביאר כאן כי על ידי שנתן הקב"ה את התורה לשורש נשמות ישראל למעלה, זכו גם כן להשיג מעצמם למטה בחלק הנשמה שבתוך הגוף את כל התורה, אלא שהקב"ה נתן את התורה בפועל למטה למחרת אחרי שהוסיף משה יום אחד מדעתו.

חג השבועות ביום מתן תורה לשורש נשמות ישראל

בדרך המלך נלך לבאר בזה דברי ה"קדושת לוי", שהקב"ה קבע את חג השבועות זמן מתן

קושיית המגן אברהם: איך אנו אומרים בחג השבועות ו' בסיון "זמן מתן תורתנו", הלא התורה ניתנה בז' בסיון

**קדושת לוי: דבר ה' יקום לעולם בכל הדורות מה שאמר:
"כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם"**

**ביום השלישי לפרישה קיבלו ישראל את התורה בסתר
אלא שמשה הוסיף יום אחד שקיבלו ישראל את התורה גם בגלוי**

**הקשר הנפלא של ה"קדושת לוי" כי בששה בסיון
זכו ישראל להשיג מעצמם את כל התורה לפני שניתנה**

ונראה כי יסוד נפלא זה למד המגיד מקאזניץ זי"ע ממשנתו הטהורה של מורו ורבו ה"נועם אלימלך" (פרשת דברים), אשר דיבר בקדשו לבאר מה שאנו אומרים בנוסח לשם יחוד "בשם כל ישראל", שהכוונה בזה על עולם הנקרא "כל ישראל" שהוא שורש נשמות ישראל, ובעולם ההוא אין שום חטא ופגם אלא כל הנשמות הן בתכלית השלימות. הנה הדברים בלשון קדשו:

"כי הטעם למה שאנו אומרים קודם כל עבודתינו ותפילתנו לשם יחוד כו' בשם כל ישראל, והכוונה היות (קהלת ז-ב) שאין צדיק בארץ כו' [אשר יעשה טוב ולא יחטא], ואם כן האין יכול לעשות איזה דבר קדושה באבריו, כיון שנעשה בהם איזה עבירה חלילה ונפגם אותו האבר, ואין יכול להשרות עליו קדושת העובדא ההיא. אך שהתיקון לזה הוא במה שכולל עצמו עם כללות ישראל, כי יש עולם הנקרא כל ישראל, והעולם ההוא שלם בלי שום פגם, כי הכללות ישראל הם הצדיקים, כמו שכתוב (ישעיה ס-כא) ועמך כולם צדיקים, ואם כן אף שהפרטים חוטאים לפעמים, אבל הכללות הם תמיד קיימים בקדושתם, ואין שטן ואין פגע רע בהם חלילה".

הנה כי כן זהו ביאור דברי ה"עבודת ישראל", כי כשרואה הצדיק שאינו יכול לומר דברי תוכחה לחלק הנשמה אשר למטה בארץ, מחמת הפגם וטמטום הלב על ידי העוונות והפשעים: "עצה היעוצה על ידי שידבר מוסר אל שורש נשמתם אשר אין לקליפה אחיזה שם", ועל ידי זה משפיע שורש הנשמה שבשמים לענף הנשמה המתלבש למטה בתוך הגוף.

"ירד ה' לעיני כל העם" בעולם שנקרא "כל ישראל"

בדרך זו במסילה נעלה לבאר דברי ה"קדושת לוי", כי דבר ה' שרצה לתת את התורה לישראל ביום השלישי לפרישה יקום לעולם, כי באמת ביום השלישי קיים הקב"ה את דברו ונתן את התורה לישראל, אלא שניתנה לו לא היתה למטה בארץ לענף הנשמות המלוכשות בתוך הגופים של כלל ישראל, כי

התורה ביום זה, אלא שלמחרתו קיבלו את התורה בפועל, ובכל שנה ושנה מתגלה האור של מתן תורה ביום זה שהשיגו את התורה מעצמם.

אמנם גם אחרי שזכינו לשלב בין שני דברות של ה"קדושת לוי" המאירים זה לזה, עדיין צריך ביאור להבין עומק הענין, איך השיגו ישראל את כל התורה מעצמם כשקראו לפני ה' סיני בששה בסיון. זאת ועוד, איך נתקיים בזה מה שאמר הקב"ה: "כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני", שהרי לפי המבואר השיגו את התורה מעצמם.

בעולם הנקרא "כל ישראל" כל הנשמות בתכלית השלימות

על כן כעבדא קמיה מאריה נראה לברר מקחו של צדיק ב' דברות של ה"קדושת לוי", על פי יסוד גדול שלמדנו מדברי המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע ב"עבודת ישראל" (פרשת האזינו), אשר דיבר בקדשו לפרש הפסוק (דברים לב-א):

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי. כי הצדיק אשר רוצה להחזיר את בני דורו למוטב ומדבר אליהם דברי מוסר תמיד, אך דבריו אין נכנסים בלבם כי לבם לב אבן, מחמת רוב עבירות שעשו ונתחברו ח"ו בקליפה רחמנא ליצלן, עצה היעוצה על ידי שידבר מוסר אל שורש נשמתם אשר אין לקליפה אחיזה שם. וזה האזינו השמים ואדברה, דהיינו אל שורש הנשמות המכונה בשם שמים, וממילא תשמע הארץ אמרי פי, היינו אדם הגשמי".

נרחיב לבאר דברי המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע, על פי המבואר בספרים הקדושים כי עיקר נשמת האדם נשאר למעלה בשמים בגבאי מרומים ואינו יורד כלל למטה, ומה שיוירד למטה בארץ להתלבש בתוך הגוף הוא בעצם רק חלק קטן מאור הנשמה. נמצא כי שורש הנשמה שבשמים נשאר תמיד בקדושתו, כי אינו נפגם על ידי עוונות של הגוף למטה, והוא מאיר לענף הנשמה אשר למטה בתוך הגוף הארצי גדולה, כדי שיוכל האדם להתגבר על יצרו ולהתעלות בהשגות התורה ובעבודת ה'.

בגוף האדם רמ"ח איברים ושס"ה גידים חומריים שאינם יכולים לחיות בלי מזון, כן כלולה הנשמה מרמ"ח איברים רוחניים המקבלים חיותם על ידי קיום רמ"ח מצוות עשה, ומשס"ה גידים רוחניים המקבלים חיותם על ידי שמירה משס"ה לא תעשה. לפי זה שואל ה"קדושת לוי" בלשון קדשו:

"ואם כן לכאורה יש להפליא, למה היה ישראל צריכים לנתינת התורה וגם ללמוד אותה, בכדי שנדע איך לקיים המצוות, הלא ממילא יקיימו את התורה, כי זה עיקר החיות של הנשמה, ומהראוי שיהיה טבע עצמותה מושכת אותה לתורה ומצוות, וכמו שאין צריכים ללמוד את האברים הגשמיים לאכילה ושתיה ושאר דברים המוכרחים להם, כי זה הוא עיקר חיות הגוף והטבע מושך אותו לזה, כן לא היה מהצורך ללמוד לנשמה תורה ומצוה, כי זה הוא עיקר חיותה".

על כך הוא מתרץ בדברי קדשו:

"אמנם הענין מובן, דבאמת אם לא היתה הנשמה מלוכשת בגוף, לא היתה צריכה לכך, אך מחמת שהנשמה מלוכשת בגוף, והגוף מחשיך ומסתיר על הנשמה, לכן צריכים ללמוד התורה ולנתינת התורה, ומטעם זה האבות שהיה להם התפשטות הגשמיות, ולא היה הגוף מסתיר עליהם כלל, היו בכוחם לקיים את התורה מאליהם גם בלי נתינה, כי הנשמה מצד עצמה מושכת להתורה ומצוות".

לפי זה אומר ה"קדושת לוי", הרי מבואר בגמרא (שבת קמז:) כי ישראל שעמדו על הר סיני פסקה מהם זוהמת הנחש, לכן נזדכך גופם בזיכרון כל כך גדול, עד שהגוף לא היה מסתיר כלל על אור הנשמה, ועל ידי זה זכו להשיג מעצמם את כל התורה כולה עוד לפני שניתנה, כי השיגו שרמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה הן החיות של רמ"ח איברים ושס"ה גידים הרוחניים של הנשמה. וזהו שאומר בעל ההגדה: "אילו קרבנו לפני ה' סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו", כי כשקראו ישראל לפני ה' סיני כבר השיגו כל התורה עוד לפני שניתנה.

מסיים ה"קדושת לוי" כי לפי זה מיושב קושיית ה"מגן אברהם": "וזהו מה שאנו אומרים בששה בסיון זמן מתן תורתנו, אף על פי שלא ניתנה אלא בז', כיון שבששה בסיון השגנו את התורה על ידי התפשטות הגשמיות". נמצא לפי זה שאנו חוגגים בחג השבועות את זמן מתן תורתנו ביום שהשיגו ישראל מעצמם את התורה, ולא ביום שקיבלו ישראל את התורה בפועל בשביעי בסיון.

הנה כי כן על פי דברי ה"קדושת לוי" שם מבואר היטב דברי ה"קדושת לוי" כאן, כי מה שאמר הקב"ה: "כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני" נתקיים, כי השיגו ישראל את כל

אנו אומרים בחג השבועות "זמן מתן תורתנו" ביום שמסר הקב"ה את התורה לשורש נשמות ישראל

"והנה מה שאמר הקב"ה הוא קיים לעד, ובדעתו היה ליתן התורה לישראל בששה בסיון, רק שמשו הוסיף יום אחד מדעתו והסכים הקב"ה על ידו, אבל ההארה הגדולה מקבלת התורה העיקר היה בששה בסיון, כמו שהיה בדעתו של הקב"ה ליתן בששה בסיון, רק במעשה היה ב' בסיון על ידי משה רבינו ע"ה שהוסיף מדעתו... והנה מחשבת הבורא ודיבורו כביכול וקדשתם היום ומחר שהיה בששה בסיון עשה רושם לדורות... שלדורות נתגלה שמחת התורה ב' בסיון זמן מחשבתו ודיבורו של הקב"ה, ועל כן אנו אומרים ב' בסיון זמן מתן תורתנו, שלדורות מקבלים הארת נתינת התורה ב' בסיון".

אמנם דברי ה"קדושת לוי" צריכים תוספת ביאור, כי הן אמת שהקב"ה רצה לתת את התורה לישראל ב' בסיון, וגם ישראל היו מוכנים לקבל אז את התורה ופסקה זוהמתם, אולם מאחר שלמעשה אחרי שהוסיף משה יום אחד מדעתו והסכים הקב"ה עמו, לא קיבלו ישראל את התורה ב' בסיון כי אם ב' בסיון, מה ראה הקב"ה לגלות לדורות עולם את האור של מתן תורה בכל שנה דוקא ב' בסיון, ביום שמתחלה עלה ברצונו יתברך שמו לתת בו את התורה לישראל.

בששה בסיון השיגו ישראל כל התורה מעצמם

ונראה לבאר דברי ה"קדושת לוי" כאן על פי דברות קדשו במקום אחר (ליקוטים), שם הוא מיישב גם כן קושיית ה"מגן אברהם" על מה שאנו אומרים בששה בסיון זמן מתן תורתנו, אף שלמעשה קיבלו את התורה רק בשבעה בסיון, על פי מה שאנו אומרים בהגדה של פסח: "אילו קרבנו לפני ה' סיני ולא נתן לנו את התורה דינו". ויש לתמוה אם לא היה הקב"ה נותן לנו את התורה, איזו תועלת היתה לנו מכך שקרבנו לפני ה' סיני.

ומבאר ה"קדושת לוי" הענין בזה, בהקדם לבאר איך ידעו האבות הקדושים לקיים את כל התורה כולה לפני שניתנה, על פי מה שמבואר ב"שערי קדושה" לרבי חיים וויטאל (חלק א שער א), כי כמו שיש

עצומה בשם "עשרה מאמרות" להרמ"ע מפאנו (מאמר חקור הדין ח"ב פרק טו), על מה שאנו אומרים בחג השבועות, שהוא יום חמישים לספירת העומר, שחל אצלנו תמיד בששה בסיון, "זמן מתן תורתנו", שהרי מבואר בגמרא (שבת פז:) כי יום א' של פסח שבו יצאו ישראל ממצרים היה ביום חמישי בשבת. זאת ועוד מבואר בגמרא (שם פו:) כי לכל הדעות: "בשבת ניתנה תורה לישראל".

נמצא לפי זה שהתחילו לספור ספירת העומר ממחרת יום א' של פסח ביום שישי, ונשלמו שבעה שבועות שהם מ"ט ימים ביום ה' בשבת, ומאחר שלא ניתנה תורה למחרת ביום שישי שהיה ביום חמישים לעומר, כי אם ביום השבת שהיה ביום חמישים ואחד לעומר, איך אנו אומרים בחג השבועות שהוא יום החמישים לספירת העומר: "זמן מתן תורתנו", בעוד שהתורה ניתנה רק למחרת בשבעה בסיון.

במאמר זה ברצוננו להשתעשע בדברות קדשו של ה"קדושת לוי" (שבועות), שמיישב קושיא זו על פי מה ששינוי בגמרא (שבת פח:) כי ביום רביעי בשבת אמר הקב"ה למשה (שמות יט-י): "וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם, והיו נכונים ליום השלישי, כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני". לפי זה היה ראוי שמתן תורה יהיה ביום שישי בשבת שהוא יום שלישי לפרישה, אלא שמשו רבינו הוסיף יום אחד מדעתו, והסכים הקב"ה על ידו לתת התורה לישראל רק ביום השבת.

לפי זה אומר ה"קדושת לוי", כי הן אמת שמשו רבינו הוסיף יום אחד מדעתו, ולא ניתנה תורה רק ביום חמישים ואחד לספירה, אולם דבר ה' שאמר: "והיו נכונים ליום השלישי, כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני", קיים לעד, לכן היום החמישים לספירה שבו רצה הקב"ה למסור התורה לישראל, וגם ישראל היו מוכנים לקבל התורה ופסקה זוהמתם, נשאר לדורות עולם יום שבו מתגלה בכל שנה האור הגדול של מתן תורה, לכן אנו אומרים ב' בסיון זמן מתן תורתנו", הנה הדברים בלשון קדשו:

לקראת שבת קודש הבאה עלינו לטובה פרשת במדבר, דבר בעתו מה טוב להתבונן על מה שמבואר בשלחן ערוך (או"ח סימן תכח סעיף ד): "ולעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת". המקור לכך הוא במה שכתבו התוספות (מגילה לא: שם ד"ה קללות), שתיקנו לקרוא פרשת במדבר בשבת שלפני חג השבועות, כדי להפסיק עם הקריאה בפרשת במדבר בין הקללות בפרשת בחוקותי לחג השבועות.

ויש להוסיף תבלין לבאר הטעם שתיקנו לקרוא פרשת במדבר לפני חג השבועות, כי בפתיחת הפרשה יש רמז נפלא על מה שבחר הקב"ה לתת את התורה לישראל ולא לאומות העולם (במדבר א-א): "וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר, שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם". דרשו על כך במדרש ילקוט שמעוני (פרשת במדבר סימן תרפד):

"בשעה שקיבלו ישראל את התורה נתקנאו אומות העולם בהן, מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב"ה, אמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם, שנאמר (תהלים צו-י) הבו לה' משפחות עמים, כשם שבני מביאין (במדבר א-יח) ויתילדו על משפחותם, לכן מנאם בראש הספר הזה... וידבר ה' במדבר סיני שאו את ראש כל עדת בני ישראל, שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן".

אלא שעדיין צריך ביאור ליישב מה שנתייגעו המפרשים, מהו הקשר בין "ספר יוחסין" לנתינת התורה לישראל. זאת ועוד, שהרי בהשקפה הראשונה מאמר זה סותר למה ששינוי במשנה (אבות פ"ב מ"ב): "והתקן עצמן ללמוד תורה שאינה ירושה לך", הרי מבואר כי התורה אינה ירושה אלא כל מי שמתייגע בה זוכה לתורה.

איך אומרים בחג השבועות זמן מתן תורתנו

פתח דברינו יאיר ליישב ענין זה על פי מה שהביא "מגן אברהם" (או"ח תחילת סימן תצד) קושיא

שום ספק שזו היא בהמה לכל דבר וענין!

וכל זאת נובע מאהבת תורה עצומה! ואהבת תורה רבה הגאון הצדיק! - שכל דבר חידוש שזכו לשמוע מפי קדשו היה חביב ומחודש בעיניהם עד מאוד! ומייקרים ומעריכים אותו, כמי שלא שמעו מפיו שום דבר תורה מעולם! - על דרך המבואר בספרה"ק בגדול האהבה וההתקשרות העצומה שהיו החסידים מקושרים בלב ונפש לרבותיהם, שלפעמים היה מספיק להם לשמוע מפי רבם מאמר אחד נוקב חזרי בטן ובוקע כליות ולב, שנחרט בליבם ובנפשם לשנים רבות כנצור!

כך היתה תורת הרב מתחדשת ומתברכת בקרב התלמידים תמיד, כמעין המתגבר ונכונה שאינו פוסק, להעלות בה תמיד מנחה חדשה לה'!

[שיחור בענין 'אהבת התורה' בפני סגל תלמידי חכמים]

• § •

בימי של הרה"ק בעל "קדושת ציון" מבאבוב זצוק"ל הי"ד, החלה להתפשט בעולם מחלת ה'אפנדיציט', שבזמננו ידוע מקורה ומקומה במעי העיוור [הספח], אבל בזמנו היתה זו מחלה חדשה ונדירה, שלא ידעו לא את מקורה ולא את מקומה, ואף לא את הסיבות הגורמים להתפשטותה.

ישבו אפוא טובי החוקרים שבעולם על מדוכה סבוכה זו, מה נשתנה דור זה מדורות שלפניו? ומדוע התחדשה זו המחלה דווקא בזמנים הללו?

כמה פרופסורים מומחים ידועי שם סברו, שזיהום האוויר המתגבר בעולם, עם תחילת עידן המכונאות והמכונות שבזמננו היו מוציאים הרבה עשן רעיל, הוא הגורם למחלות המתחדשות.

חוקרים אחרים לעומתם 'גילו' לאחר מחקר מקיף ומעמיק... שתופעת מחלה זו נובעת מחידוש 'צחצוח השיניים' במברשות קשות... שבזמניהם היו המברשות גסות, ו'כנראה' תלשו ונגסו מעור החניכיים, ואותם חלקיקי עור נכנסו 'כנראה' אל המעי, והם שגרמו 'כנראה' למחלת האפנדיציט... - למצאצא חדשני זה הגיעו טובי רופאי השיניים לאחר שהוכח בבירור שרוב רובם של האנשים שלקו באותה מחלה מתורית השתמשו במברשות גסות בעת צחצוח השיניים...

באותה תקופה נשאל פעם מרן הקדושת ציון מבאבוב, מה דעתו בענין המחלה החדשה שכל העולם מתחבט בה ואינו יודע את פשרה?

נענה הרבי הקדוש ואמר: הלא סוגיא ערוכה היא לפנינו בפ"ה דשבת (מ): "אמר רב אמי, אין מיתה בלא חטא, ואין יסורין בלא עון. אין מיתה בלא חטא, דכתיב (ויחזקאל ח', כ) 'הנפש החוטאת היא תמות, בן לא ישא בעון האב, ואב לא ישא בעון הבן, צדקת הצדיק עליו תהיה, ורשעת הרשע עליו תהיה וגו'". אין יסורין בלא עון, דכתיב (תהלים פט, ז) 'פִּקְדוֹתַי בִּשְׁבֹט פִּשְׁעֵם וּבִנְגִיעִים עֹנֵם' וכו'". ע"כ. - ואף על פי שבמסקנא דסוגיא התם (שם ז') נשאר דברי רב אמי בתיובתא ע"ש, היינו רק שיש לפעמים יוצא מן הכלל שתהא מיתה בלא חטא, כדוהיכיה הגמרא משי אבי דוד, יעון שם. אבל פשיטא שהייסורים והמחלות נשלחים כדי לעורר את ישראל לשכונ בתשובה מן העבירות שבידם!

כאשר העבירות הן ישנות, גם הייסורים הבאים בעבורן ישנים ומוכרים... אך כאשר העבירות מתחדשות, ממילא

גם הייסורים הבאים עליהן מחודשים! - שהרי רפואת הגוף תליא ברפואת הנפש, ורמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח איבריו של אדם, וס"ה מצוות לא תעשה כנגד ס"ה גידים, וכל מחלה המתגלה בגוף שורשה ומקורה במחלה שבנפש ובנשמה!

בדורנו אנו, סיים הצדיק, הרי מחדש לנו הסטרא אחרא עבירות חדשות ומחודשות אשר לא שערם אבותינו, בכל מיני תנועות ההשכלה השונות המתרבים בעולם, בדרכים שונים ומשונים... וממילא גורמים גם הם למחלות שונות וייסורים מחודשים, שלא שמעו ולא ידעו מהם אבותינו!

כיצא דבר מתאימים הדברים גם בדורנו ובזמננו אנו, שהתחדשה בעולם בשנה אחרונה מחלת הקורונה האיומה, שכבר נספו בה מיליונים רבים בעולם רח"ל. ועדיין אין יורדים לשורשה ולמהותה בדיק, ומגלים בה תדיר 'מוטציות' חדשות ומחודשות, שאין מכירים את פשרם כלל וכלל. - שכמו כן לעומתם הרי גם העבירות והחטאים שמטיח הייצר הרע לאחרונה לא היו מעולם! הוא מחדש תדיר כל מיני מכשירים טמאים שונים ומשונים, המלאים רפש ותועבה, מהרסים את הנפש ומזהמים את המוח ואת הלב, רחמנא לישזבן, ואף הם מתחדשים תמיד למיניהם חדשים לבקרים, ירחם המרחם! והעצה היעוצה להתחדש כנגדם בחידוש תורה ועבודת הש"ת, אדרבה 'מאובי' תחכמני! תחת חידוש של טומאה, נחזיר אנו חידוש של קדושה! כמ"ש במדרש (ויקרא רב יג, ט): "אמר הקדוש ברוך הוא, תורה חדשה מאתי תצא (ע"י ישעיה נא, יא), חידוש תורה מאתי תצא". - מנחה חדשה לה'!

[שיחור חזק בענין ההתרחקות מן המכשירים הסמאיים]

• § •

רוצה להכניס אצלך טעם טוב לשבתות חקיך הארוכים?

הפס המיוחד, עם התוכן המרתק והמדהים, שלא תפסיק לקרוא ותלפזז לקרי מוסר לעבודת ה'.

עם סוף מזה כבר לא תשאל את עצמך "איזה סיפור אכיל לספר לילדים ותלמידים"

ספר טיב המעשיות המשה ברבים

ספר המעשיות המשה ברבים

ניתן להשיג בחנויות ספרים הפזרורות, הפצה ראשית לפרט הספרים בתורת הרב צדיק פרידמן 03-6194114

סיפר לי איש נאמן, מן הצורבים החשובים בירושלים קרתא דשופריא, שבהיותו בחור צעיר כבר שיתסר עמד פעם בבית הכנסת והכין את עצמו לקראת תפילת שחרית. הוא הוציא את נרתיק התפילין בדחילו ורחימו, והחל לקרוא בקול מתוך הסיוד את תפילת 'לשם יחוד' שלפני הנחת התפילין.

באותה עת נכנס אל בית הכנסת הרה"ח ר' פנחס בריזל ז"ל, שכידוע היה גבאי צדקה מפורסם, ומאסף מעות צדקה עבור עניי ירושלים. והנה שומע הוא את הבחור הצעיר קורא בנעם מתוך נוסח הלשם יחוד: "הניג מכונים בתנחת תפילין לקים מצות בורא, שציונו להניח תפילין וכו'".

ר' פנחס נדדך והתרגש, הוא עצר את הבחור, ואמר בהתרגשות: מה שמענו כאן? ישמעו אנשי אמרי פין! האם מבין אתה את עומק משמעות התיבות שהוצאת זה עתה בזו פין? - 'לקיים מצות בורא'! הלא הוא הבורא ב"ה אשר בראך והביאך לזה העולם! הוא יתברך נוסך בך החיות תמיד, ודואג לכל מחסורך משל! ובגדול אהבתו אליך אישית, מצווה לך אישית! להניח את התפילין הקדושים, להתקשר עמו יתברך ולהתעטר בעיטורין קדישין! - כשמתבוננים מעט בתיבות הקדושות של תפילת 'לשם יחוד' זה שלפני הנחת תפילין, ניתן לשאוב כוח חידוש עצום, והתחדשות נפלאה במצות התפילין. שלא תתקיים ח"ו כמצות אנשים מלומדה, אף שמקיימים אותה מידי יום ביומו!

ההתלהבות הגדולה שאמר בה את דבריו הנרגשים לחלה אל תוככי ליבו של הנער, והציגה בו אש להבה של חידוש מופלא במצות התפילין, והתקשרות עליון בדבוקת הבורא ברוך הוא. לאחר עבור עשר שנים תמימות (י), כשאואו נער כבר היה אברך תלמיד חכם, אבא לכמה ילדים, פגש בו שוב בר' פנחס הנ"ל בבית הכנסת ונעמד לשוחח עמו מעט. הוא הוכיח לפניו את טיב אותו מקרה מרגש, וכה אמר: דע לך, שזה לי כעשר שנים! שאותם ידבורים שעודדת אותי ברוב התרגשות בחשיבות מצות התפילין נתונים עמוק בתוך ליבי. ובכל פעם שהניג יגיש להניח את התפילין הקדושות כשזוכר אני באמירת הלשם יחוד! באותם ידבורים מלהיבים, חש אני התחדשות נפלאה בקיום המצוה!

גילה לפניו ר' פנחס באותו מעמד: וכי מה חושב אתה שזה וארט שלי? - אף אני שמעתי זאת לפני שישים וארבע שנים (י) מאחד מוקני ירושלים של מעלה, אשר עוררני עד מאוד בדיבורים הללו, בשבח נוסח הלשם יחוד! שלפני הנחת התפילין, שזיכני לגשת 'לקיים מצות בורא'. - ואותם ידבורים עצמם עם אותה התעוררות נפלאה העברתי גם אליך!

ללמדך, כמה אפשר במילה טובה של עידוד וחיוק איש ישראל, בפרט לבחורים וילדים צעירים, לחדש אותם בהתחדשות נעלה לתורה ומצוות! - שכן משפט אחד של עידוד שנוסף חידוש גדול בלב איש ישראל, עבר בהתנחלה מדור לדור, להמשיך לחדש ולחזק לבות בני ישראל לדורות עולם, אמן.

[מתוך שיחור הכנה לקראת התחדשות השנה לפני י"ח]

הודיעם מנחה חדשה לה'!

א פריילעך זיס טוב

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

האחים היקרים העומדים תמיד ליסוד רבינו הרב יחזקאל בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים • יוסף בן סילה רחא לפר"ש • שרה שיינדל בת סילה רחא להצלחה בכל העניינים

shivti11@gmail.com

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לייכו הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לעריכת ע"י הקוראים

לאחר שהתייעצתי עם חלק ממשפחות האסון במיור, הם עודדו אותי להביא סיפורי השגחה של ניצולים והוסיפו שאדבר לא כל אחד וזה להיות קורבן ציבור, שהרי בחור אותם עם פניצטה כלשונם ובקשו לראות סיפורי השגחה אז ברשותם נביא מקבץ של סיפורים:

תכנון לצאת באוטובוס יחד עם המשפחה בזמן, אך חלק אחר והציאה התעכבה. בדרך נזכר אחד מבני הבית שהעגלה נשארה ברחובה של עיר, וביקש מתנה לחזור לשם, ורק אז יצאו מירונה כאשר מקבליים על עיכוב באהבה ויודעים שזה הכל מאיתו יתברך ומה גם שברגע שיצאים זה כבר כאילו נמצאים במיור... במרוק חצי שעה ממירון התבשרו על המאורע. חישוב פשוט מראה שאילו יצאו כמתוכנן היינו בדיק שם במדרגות כיוון שזה המקום שהוא עומד בשביל ילדי החלקה אלא שההשגחה החליטה אחרת...

בעל המעשה: מורנו זרוב

...

סיפור נוסף: אשתי בקשה שלא אצא למיור בשעות הלילה אחרי ההדלקה המקומית כמנהגי מידי שנה ונימוק עימה: שולאו למחרת זה ערב שבת קודש ובאם לא אשן כל הלילה איך ניכנס לשבת המלכה בנחת?!

רציתי להשיב לה שיהיה בסדר ולנמק עם כל התשובות המקובלות, אך מה לעשות ורגע לפני הבקשה שלה ראיתי את הסיפור שהובא בגיליון 'טיב ההשגחה' שלפני ל"ג בעומר בה הופיע סיפור השגחה של משהו ששמע בקול אשתו לגבי נסיעה למיור בל"ג בעומר והוא לא הפסיד מהעניין עם חיזוק מהצדיק שנשאר במשך כמה שנים בבית עם הילדים מאחר ואשתו רצתה לנסוע למיור והוא הדליק נר ולמד זוהר.

אחרי כאלו סיפורים איך יכולתי בכלל להתווכח, למרות שידעתי שאשתי לא תעמוד בפרץ והיא תסכים לנסיעה ואף תשמוח שאסע ואתפלל קבלתי על עצמי לא לנסוע בלילה.

אז מתי כן? נזכרתי שחבר בכולל בוקר הציע לחבר אחר אם הוא רוצה להצטרף איתו לנסיעה למיור הלך וחזר מכיוון שהוא עובד בחברת אוטובוסים ובקשו ממנו לבצע נסיעה ביום חמישי בבוקר ולחזור ריק מיד אחרי ומכיוון שכך מותר לו ואף מומלץ להביא חבר שיעניק לו את הזמן בחזור מהנסיעות המתמשכות...

התקשרתי לרב שלי אם יש עניין לנסוע לפני ההילולה ובפרט שאין אפילו זמן לעלות לציון כי אם אך ורק בהר למטה... הרב אישר שיש עניין ואפילו כמה צדיקים שהיו באים לר למה מתפללים וממשיכים הלאה מכלי לעלות כלל וכלל והוסיף אדרבה לך ותתסוף את הישועה שלך מוקדם.

נסעתי ובשעה חמש בערב כבר הייתי חזרה בעיר מגורי הדלק עם הקהילה והילדים מדווח שרנו ורקדו ואף ערכנו סעודה לכבוד הרשב"י ורק מאוחר יותר שמענו את הבשורה אודות הגזירה הנוראה שקרה במיור.

חשבון פשוט מראה שאילו יצאתי כמתוכנן ולא הייתי מתייחס לבקשת אשתי הייתי מגיע לתוך המהומה ומי יודע איך זה היה נגמר?!

בעל המעשה: הבה

...

עוד סיפור עד כמה הכל מושגח עד לפרטים הקטנים ביותר שמעתי שאלה ששאלו מורה הוראה לגבי ברכת הגומל וכן שאל בחור: הייתי שם בהדלקה עם אחי הקטן וכן דודי, אני רזה וצונן וכן דודי גדול ורזה, אחי החליק לי תחת רגליים וכן דודי התעלף, תפסתי את בן הדוד בכוחות לא לי אין לי מושג איך וגורתי אותו מעט כך שהצלחתי להישען עם המרפק על בליטה קטנה בקיר כך במשך דקות ארוכות, בן הדוד חבוק לי בעילפון בידיים ואחי הקטן בין הרגליים ומה גרם לאחי הקטן להחזיק מעמד? היה צינור של מזון שטיפפץ טיפה אחת טיפה בדיוק לתוך הפה של אחי הקטן וזה מה שהחזיק אותו בחיים...

תבינו רבותי שהכל אבל הכל נעשה בהשגחה אין סופית שאפילו הטפסוף של הצינור של המזון תוכנן בדיוק רב עם מטרה מדויקת של השגחה פרטית!!!

הפענוץ לדעת את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
מוזמן לשלוח אל ר' שנתה ספואלס
בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

ישן נושן מלפני עשרות בשנים, שבקושי רב ממלא את תפקידו, כשמדי פעם מגיע 'חשמלאי' אחר לתקנו... בהיכנסו בקודש פנימה אל הרב הצדיק, הציע תיקף להביא על אתר מקור חדש גדול ויפה, שכבר משולבים בו כל השכלולים החדשים! ובכן לא יסבלו עוד משפחתו של הרב כל העת מקלקולים ותיקונים... ואף יוכלו להתחדש במקור חדש ונעים, שמלבד שלל האורות היפים והנוצצים הנדלקים עם כל פתיחה של המקור, התקינו בו במחוך בלדת המקור גם ברו מים קרים לשתיה, וגם פתח לקוביות קרח קטנות! שיא החדש...

הוא כבר ביקש לחייג תיקף בנוכחותו של הרב אל הבית, סוכן מכשירי חשמל וחתיק בירושלים, כדי 'להזמין' מיידית על חשבוננו את המקור החדש! אולם, הרב הצדיק לא היה נוחא ליה בהצעת מתנה שכזו... הוא פנה אל הגביר הנכבד ואמר לו: שמע נא היטב ידידי, בגיל שלי כבר לא מתחדשים עם מקור חדש... בגילאים אלו אנו מתחילים כבר לתכנן מקררים מסוג אחר... מאלו הממוקמים בשמגר...

ההתחדשות המרעננת אותו כיום, איננה בטיב מקור שכזה או בדומה לו... כי אם בטיב השיחות לקירוב בני ישראל, או בשיעורים מעמיקים, או בטיב ספרים חדשים בהפצת התורה, וכל כיוצא בזה בכל דבר התחדשות שיש בו חידוש לנשמה! ולא חידושים של הגוף וצרכיו...

הגביר ניסה להסביר שמקור טוב וחדש יכול גם להקל במלאכת הבית, וגם יש בו יותר מקום וכו'. אך הרב עם הרבנית הצדיקים לא הסכימו בשום אופן ליהנות מן הכסף, וטענו שאפשר להסתדר גם עם המקור הישן, אף שהוא בדיעבד גדול ובקושי רב!

הכל תלוי בצורת טיב ההסתכלות על חיי עולם הזה, להשכיל ולהבין מה טפל ומה עיקר, מה שייך לפרוודור שבועלם עובר שהיום כאלו ולמחר כו', ומה שייך לטורקלין הגדול והנצחי והנצחי מאה ועשרים שנה!

[מקור שיחות חיזוק בטיב המהומה]

• § § •

בשיחת מוסר אחת שדיבר מרן הגר"ח זצוק"ל גאב"ד בריסק בפני תלמידיו, העלה על גס את ההתחדשות הנפלאה שהחזיר אביו הק' מרן הגר"ח זצוק"ל בעולם התורה ועולם הישיבות. כשבדרכו החדשה בביאור והבהרה מאירות עיניים בסברא ישירה לאמיתיה של תורה, הפיח רוח חדשה בתלמידיו הגדולים - תלמידי הגר"ח שברבות הימים העמידו דת של תורה על תילה, והקימו את עולם הישיבות לתפארתה של תורה. כשהם מהלכים בדרכו של אותו זקן, ומכניסים, כל אחד בדרכו, ויענו ויחדשו מופלא בתוככי עולם הישיבות ועולם התורה כנודע.

באותו מעמד הסביר הגר"ח את ההבדל שבין תלמידיו הגדולים של אביו ר' חיים זצוק"ל, וכה אמר:

הנה לו יצויר שהיה הגר"ח אומר על השולחן שאינו אלא בהמה... אז הגאון ר' שמעון שקופ זצ"ל בעל "שערי יושר" היה מיד מפרש כוונת רבו כעין משל דומה בדומה, שכשם שהגדרת השולחן ותיאורו הוא בדף המונח על ארבעת הרגליים, כך בהמה מוגדרת באותה צורה ובאותו אופן של גוף המונח על גבי ארבעת רגליו...

ואילו אני, הסביר הבריסקער רב, היית לומד ביאור כוונת דברי קדשו של מר אבא ז"ל, שכנראה המכוון הוא לתורת הקניינים, ומתכוון להשוות דרכי קניינו של השולחן לדיני קנייני בהמה, ששניהם פועלים מאותו גדר של חלות הקניין...

אולם הגאון ר' ברוך בער זצוק"ל בעל "ברכת שמואל", אם היה שומע מרובו הגר"ח שהשולחן הוא בהמה, היה תיכף רץ לנסות לחלוב ממנו חלב... - כי אם הרב אומר שיש כאן בהמה לפנינו, הרי בל | הפך בעצמו ח' <|

דוחים על הסף את כל עסקי ההבל שמביא הייצור החדש תדיר לפתחם... ומחדשים לעצמם שיעורי תורה מיוחדים, או 'כולל בעלי בתים', ותפילות נעלות יציבות, וכיוצא - ובכן מצליחים היטב את סוף ימיהם עלי אדמות, בעסק התורה והתשובה כראוי, ומגיעים לעולם שכולו טוב בידיים מלאות ברכה!

כשסיימו האחים הקדושים את שיחתם ונפנו ללכת, שמעו את חבורת הקנים מדברים ביניהם על הדברים שנקלטו באוזנם וחדדו עמוק לליבם ולפנים מאותה שיחת קודש. ותיכף קמו ועזבו את הבליהם, והלכו כולם יחדיו אל בית המדרש, שם פתחו לאלתר 'שיעור תורה' מחדש במיוחד עבור זקנים בעלי שיבה, והתחדשו כולם לטובה, עד שלבסוף שבו בתשובה שלמה לא אביהם שבשמים!

ולמדנו כאן לקח מוסר, מגדול כוח החידוש וההתחדשות בכל גיל שהיה! ואף פעם לא מאוחר להתאזר בגבורה לחדש ולהתחדש בתורה ויראת שמים. ושלא להניח חלילה להתיישן עצמו, כד"א (שפיח כס, יט) "ותהי יראתם אתי מצוה אנשים מלומדה", רחמנא ליצלן. - כי אם בכל יום ויום יחיו בעיניך כחדשים, כאילו היום נתנו! (רש"י דברים טו, טז).

[מקור שיחה אודות מרן א"א בעל "זעם אלמלך" וז"ע]

• § § •

מרן הרה"ק המפורסם רבי דוד'ל בידערמאן מלעלוב זצוק"ל, בנו יקירי וממשיך דרכו של הרה"ק רבי אלעזר מנחם מנדל מלעלוב זצוק"ל, נכנס פעם אל אחד מבתי הכנסת שבירושלים עיר הקודש, בהם היה רגיל להסתובב תדיר כדי לקרב לבות ישראל לאביהם שבשמים. והנה פוגש הוא בחתן אחד שהיה בתוך שבעת ימי המשתה, וכנראה הגיע מבתי הנגידים בעם. כדרכם של חתנים עשירים היה גם החתן דן מלוש בבגדים חדשים ונוצצים מכתף עד ראש, הוא אף זכה ב'קאפטן' חדש ויפה שנתפר במיוחד עבורו ועל פי מידותיו. [בסיסם הם לא היה לו חלום הכלל, ורוב החתנים היו מקבלים בגדים ישנים שחידשו והכניסו]. על ראשו היה חבוש 'שטריומל' חדש ומחדש, ומכיסו בצבץ שעון זהב יקרתי.

התהלך לו החתן דומה למלך אנה ואנה עם כל בגדי פארו, בנעליו המצוחצחות והמבריקות צעד לכל אורך ורוחב בית המדרש תוך שהוא מסתכל בפאותיו המקורולות, ומפעם לפעם שולף מכיסו את שעון הזהב היקרתי ומביט בו בחיבה...

בקיצור, הוא נראה כל כולו מודוש עונג... וניכר בו שנתנה מאד מכל אותה המערכה המפוארת המקיפה אותו מכל צד!

ניגש אליו הצדיק הק' רבי דוד, ואמר לו נרגשות: שמע נא שיעירך חתן לעבדך! גם לי היתה כזאת... קיבלתי הכל חדש ומחדש! אך לא עוד הרבה זמן מתיישן הכל ובלה, ונעשה כל החתן הגדול הזה ממש כאדם רגיל מן השורה...

אשריאן אפוא עצת אמונה, עזוב את ההתחדשות החיצונית, של הקאפטן המבריק ושל השעון הנוצץ... - תנצל נא את המהפך הגדול שבחייך כדי ליצור התחדשות פנימית, התחדשות וחידוש מחדש בתורה בתפילה וביראת שמים! - כאשר תתמיד בהתחדשות זו היא לעולם לא תפוג חלילה! אדרבה, היא רק תוסיף להתחדש תמיד יותר ויותר, להגביר חיללים לתורה ולתעודה, ולעשות נחת רוח לבורא ובערבך שמו!

[פרסית: שיחות חידה לתוך לפי חתונתו]

• § § •

יהודי אמיד אחד הגיע ליעוץ בביתו של אחד מגדולי ירושלים, ובהיותו שמה נשבר המקור [פרסית: בבית הרב. הטכנאי שבא לתקנו הוציא את המקור אל הפרוודור הארוך כדי לבודקו, והעמידו בסמוך לחדר המתמנה שבו ישב הגביר והמתין בסבלנות לתורו. כשראה העשיר את המקור שכוו עניו, היה זה מקור

מנחה חדשה לה'!

עד מִמָּחָרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ תַּמְשִׁימִים יוֹם, וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'.

(ויקרא כג טז)

בוראו, ובכך מתחילה עבודתו של השטן לשאת פירות, ארגוני העבירות מתמלאים בזה אחר זה בכל מיני עבירות קשות, והאיש כבר אינו נותן אל ליבו כל כך לשוב בתשובה, והסחורה השחורה נעזמת להררי ארגונים מלאים עבירות, פרי עבודה של חודשים ושנים רבים, של מלך זקן וכסיל!

ברם! טען השטן בלהט, פתאום כשמתחיל הזקן להתקרב אל יום מיתתו, אחר כל העבודה רבת השנים שהכין השטן וחילו בעמל ויגיעה רבה את כל הארגונים השחורים הללו כדי לארוב לו ולהורידו לבאר שחת. הנה פתאום מתחיל לו הזקן לתת אל ליבו שיזמו האחרון עלי אדמות מתקרב... הוא מתחיל להרהר על תכלית יום פקודו, ועל הדין וחשבון שיצטרך בקרוב מאוד למסור בפני קונו. וממילא הוא חוזר בתשובה שלמה, ומתן שמחשב את קיצו בחשבון נפש נוקב הרי הוא מתחיל לשנות את דרכיו לטובה ולעסוק כראוי בתורה ובתפילה ובקיום תכלית תפקידו בעולם! - עד שהוא נפטר לבית עולמו מתוך תשובה שלמה, כשכל שקי העבירות נמחקו ונעלמו כלעומת שבאו, ובתשובה מאהבה הם הרי גם נהפכו לזכויות!

ובכך נמצא - זעק השטן בכאב ואכזבה גדולה - שכל עבודתו הקשה רבת השנים יורדת לטמיון! [כאשר נפסק להדיא ברמב"ם (פ"א מה' תשובה ה'): "התשובה מכפרת על כל העבירות, אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה, אין מזכירין לו שום דבר מרשעו, שנאמר (ויקרא ל, יג) רשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו" עכ"ל].

לפיכך, סיים ר' אלימלך את סיפורו המדהים, הגיש השטן הישן 'כתב התפטרות' וביקש לעזוב את מלאכתו!

ומה ענו לו שם בית דין של מעלה? - שאל ר' זושא בהתעניינות רבה.

כדי להפסיק את דעתו, דיווח ר' אלימלך בפרוטרוט, מינו תחתיו 'שטן חדש' פיקח וממולח, והנה זה החדש מצא עצה ותחבולה פשוטה, כדי להתגבר על כל הבעיה!

ומה היא עצתו? - שאל רבי זושא בקול גדול, כדי שכולם ישמעו היטב...

פשוט מאוד, הסביר רבי אלימלך, הוא החליט להטיל את כל כובד המשקל שבפיתוי האדם, להסיתו מדרך הישר, בעיקר בימי זקנותו! דווקא בעת שמתקרב קיצו ונטה להתבונן בחשבון נפשו ותכליתו בעולם. הוא מכניס בו 'קריאות' ואדישות מיוחדת, ומשפשט את דעתו להסחיה מעיקר תכלית החיים... הוא פשוט 'מסדר' לו כל מיני עיסוקים שונים ותחביבים מעניינים של שטות והבל... כך שזמנו עובר בלא משים ללא תשובה וללא תורה ומעשים טובים, וכך מצליח הוא במלאכתו...

אוי ואבוי! נהג ר' זושא על נפשו, אם כך מאז שנכנס השטן החדש לתפקידו, הולכים להם כל הזקנים היישר לגיהנום?

לאו דווקא! - הסביר ר' אלימלך, ישנם זקנים חכמים שהבינו מיד את התחבולה החדשה, והם המציאו לעצמם עצה טובה לענות כסיל כאילוה! וכענין שאמר הכתוב (תהלים קיט, צח) "מאויבי תחכמי מצוותיך". הם החליטו דווקא בימי הזקנה לחדש את עצמם, ולהתחדש מחדש לקראת שנות הזקנה, כדי"א (שם קג, ה) "תתחדש כנשר נעורייך!"

הם קמים אפוא בגבורה ובמרץ רב

הן שהם מתלוצצים ומתהללים כדרכם. תיכף הבינו האחים הקדושים, התכלית הנרצה מהם במקום נידח זה...

התיישבו להם הני תרי צנתי דדהבא, האחים האהובים, בשולחן קטן בסמיכות לתבורת הזקנים, והחלו לשוח בניהם 'שיחת חזיון', שבמהלכה פנה רבי אלימלך לאחיו בקול גדול ושאלו: וזשא יקירי! שמעת את החדשות המסעירות? [האססו גישור י' וואונדערלעך נישט?]

לא! - ענה רבי זושא בקול רם ובסקרנות גדולה, לא שמעתי כלום! ספר נא לי!

בחכמתו הבין ר' זושא, שכנאה יש לו לאחיו באמתחתו סיפור מעניין, המכון גם אל אותה תבורת הזקנים... שלכן פונה הוא אליו בקול גדול, כדי שישמעו גם הם... לפיכך ענה אף הוא לעומתו בקול רם וחזק...

הסכת ושעמי! - פתח ר' אלימלך בסיפורו לאחיו, כשכל הזקנים היושבים לצידם שמים אוחנם כאפרסכת, כדי לשמוע היטב את החדשות המעניינות... - לאחרונה הגיע השטן לפני בית דין של מעלה, והגיע על שולחנם 'כתב התפטרות'! הוא ביקש לעזוב את מלאכתו, מלאכת ההסתה והפיתוי, באכזבה גדולה!

וואס רעדסטו? [מה תן אמר] - התפלא ר' זושא מאוד, ושאל בתמימות: אם כך, מאז התפטרותו אין כבר יותר יצר הרע בעולם?

לא בדיוק! - ענה ר' אלימלך, ההתפטרות לא התקבלה, אבל הוא קיבל עזרה מיוחדת בהגמדת שטן נוסף נמוך לצידו!

איני מבין! תהה ר' זושא, מה קרה שם למעלה בשמים? מדוע רצה השטן הישן להתפטר מתפקידו? ומה הועילו כשהצמידו לו שטן חדש?

אספר לך הכל! אמר ר' אלימלך כממתק סוד. - כשהזקנים נעמדים בסמוך אליהם מרוחקים אל 'טיב המעשה' המופלא. ובכן, השטן טען שם למעלה שכל עבודתו בעולם לא שווה כלום! - הנה מרגע שנוול האדם ויצא לאחורי העולם, הוא מתחיל מיד בתפקידו להסית ולהדיח אותו אל החטא, כדי"א (בראשית י, י) "לפתח חטאת רובץ!" - הן אמנם בימי הבחורות כשמגיע כנגדו היצר הטוב, והאדם צעיר ורענן, מוצא לו איש ישראל תמיד זמני תשובה והתחדשות. כמו בכל שנה בימים הנוראים ובשאר עתותי הריצון, שהוא עושה תשובה ומתחדש מחדש, ואז צריך להתחיל את כל העבודה כל שנה מחדש...

אך אחר כך לאט לאט מזדקן לו האדם ומתיישן... רוח הנעורים וההתחדשות כבר אינה פועמת בלבבו, הוא מתקרב ומצטנן בעבודתו

הג השבועות יש בו כוח חידוש מופלא, כמבואר ב"כלי יקר" בפסוק זה, שהתורה הק' היא שצריכה להיות "מנחה חדשה" אצל האדם, עיין שם בדבריו הנעימים. אחד משמות החג דגן הוא "חג הביכורים", על שם הביכורים שמביאים ישראל בשמחה עצומה ובהתחדשות נפלאה מן הפירות החדשים של שנה זו. ללמדנו שיש בזה החג חידוש והתחדשות מיוחדת, כדי"א בפרשת פנחס (מסדר כח, טו) "וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה'", רומז כאן הכתוב שזה היום מוכן ומוכשר ונוכח להתחדש בו 'מנחה חדשה' בחידוש מחדש, ולהפוך כאיש חדש לגמרי.

כמו שכתב בספר"ק "אור המאיר" (חידוש ספירת השנים) חל"ק: "ואומר 'והקריבתם מנחה חדשה', כינוי לשכינה (והדיק חג ג'א).

יציא להמחזיקו היינו בגשת בני ישראל לעשות בחינת 'יחוד', לחבר את השכינה הנקרא מנחה חדשה לעולמות עליונים. ולכן אמרה התורה 'מנחה חדשה', להורות כי אינו דומה מה שמעלים ומגביהים איברי שכינה שנה זו לשנה אחרת וכו'. ובפרט עתה בחג השבועות יחוד הכולל, התחברות שתי תורות תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, ומעלה מלכות לעולם המחשוב, אזי נקרא מנחה חדשה, שלא היה בחינת העלאות איברי השכינה בענין כזה מימי הבריה כו'. שאין יום אחד דומה ליום ב', ולא תפלה לתפלה, ובפרט יחוד הכללי הנעשה בכל שנה בחג הקדוש, בדאי נעשה בבחינה מחודשת שלא היה כזה מקודם, אשר בכל שנה ושנה נעשה בחינת יחוד חדש. וכן נוהג והולך עד ביאת הגואל לא נגמר עדיין היחוד בשלימות, כי אם מעט מעט בהמשך הזמנים, כפי ערך כשרון פעולות התעוררות התחתונים."

ולכן בכל שנה בהגיע חג הקדוש הזה, נחוסף אצלה כביכול בחינת יחוד מחדש בשנה שעברה, ולזה בא הרמז בתורתנו הקדושה 'והקריבתם מנחה חדשה לה', חדשה ודאי."

"ואם נפשך לדעת במה נאות לך לגרום ככה, להעלות את השכינה כביכול בכל שנה ושנה בבחינת מחודשת זולת שנה שעברה. - רומז הכתוב בפרשת פנחס וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה', בזמנו יתכן להם לגרום ככה, רומז הכתוב כמראה באצבע, בשבועותיכם" עכ"ל"ק הוציא להבות אש.

הבה נא אפוא נחדש את עצמנו בהכנה דרבה, להתחדש בהאי יומא רבא עילאה של "זמן מתן תורתנו". וכאיש אחד בלב אחד נתחדש נא יחדיו בקבלת עול תורה ועול מלכות שמים בשמחה! - מכוח זה החידוש של "מנחה חדשה", בייחוד שכינתא קדישא המיוחדת והמחודש לזו השנה בפרטיות! כקטן שנוול וכבירה חדשה!

והקריבתם מנחה חדשה לה'!

• § •

כשערכו האחים הקדושים רבותינו מאורי הגולה, מן הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק צוק"ל בעל "נועם אלימלך" עם אחיו אהובו מן הרה"ק הרבי ר' זושא צוק"ל, את גלותם הידועה, היו עוברים מעיר לעיר ומכפר לכפר, מקום שלנו בו אתמול לא לנו בו למחר. - ומלבד עצם תיקון הגלות שזיכנו בו את נפשם ואת נשמתם זיכנו אחר זיכנו, בסוד חיבור שכינתא בגלותא, היו מחפשים בכל מקום מה רצון השי"ת מהם באותו מקום זייקא, ומה נשלחו לתקן בזה המקום במיוחד.

באחד מטלטולי הדרכים מצאו את עצמם האחים הקדושים בפתחי פונדק קטן, שלעת ערב היו מתכנסים שם חבורה של זקנים עמי הארץ ללגימת כוסית ושתיים... ומבליים את זמנם להבל ולריק, מתלוצצים ומשוחחים על דא ועל הא בכל מיני שטותים והבליים.

באותה שעה שנכנסו האחים אל הבית היה הפונדק מלא בחבורת הזקנים שהיתה באמצע משחק קלפים (קאסטר) ויקני,

חג השבועות
ו' סיון תשפ"א

זמני הדלקת הנרות ומצו"ש

הדר"ג	6:54
מוצ"ש ק	8:11
ר"ת	8:48

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

עלוה"ש	3:56	סיוק"ש ב'	9:05
נין הדמה	5:36	סיו"ת א'	9:42
סיוק"ש א'	8:16	סיו"ת ב'	10:15

הזמנים לפי שעון קיץ

• צלותהון בכן מקבל •

להם כל כך, מחמת שסר חנינו רח"ל, אולם כל מי שלומד תורה אזי חוט של חן וחסד נמשך עליו ותפלתו מתקבלת. וזה כתב בקדשו: "דע, כי על ידי התורה נתקבלים כל התפילות וכל הבקשות שאנו מבקשים ומתפללים, והחן והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריך חן ברוחני הן בגשמי, כי עכשיו בעונותינו הרבים חן וחשיבות האמיתי של ישראל נפל, כי עכשיו עיקר החשיבות והחן הוא אצלם. אבל על ידי התורה נתעלה החן והחשיבות של ישראל. כי התורה נקראת (משלי ה') 'צִלָּת אֲהָבִים וְעֵלֶת חָן', שמעלה חן על לומדיה (עירובין נד:), ועל ידי זה נתקבלין כל התפלות והבקשות".

צלותא בעי שמעתא

כל אחד מבין שחייבים לעשות הכנה והתבוננות לפני התפילה, אי אפשר לגשת ולהתפלל בלי שום הכנה, ומה טוב חלקם ומה נעים גורלם של אלו הזוכים ללמוד קודם התפילה, כפי שהסברנו זה עתה. שההכנה הטובה ביותר לתפילה הוא על ידי לימוד התורה, על ידי לימוד דברי התנאים והאמוראים, כדאייתא בספרים הקדושים שלימוד הגמרא מכלה את כל הקליפות. וכן מובא בספר הק' בית אהרן (סדר היום ה.) בשם הרה"ק רבי שלמה קארלינר זיע"א וזה לשונו: "בשם אדמו"ר רש"י זיע"ל, למה נקרא 'גמרא' - שהוא לשון גמרא דאשא (גחלי אש), כי בשעה שאדם לומד התורה לשמה, בוער [לבן] להשי" למסור נפשו בשבילו, ותאב לתפלה".

ידוע הגמרא במסכת מגילה (כה): שאומרת כי 'שמעתא בעי צילותא', דהיינו שלימוד שמעתי התורה צריך להיות מתוך ישוב הדעת וצילול המוחין, אולם הרה"ק הבית אהרן פירשו בדרך חסידות, ואמר שצילותא הוא מלשון 'צלותא', דהיינו תפילה, ומה שאמר חז"ל 'שמעתא בעי צלותא' התכוונו לרמז שהרצאה הצלחה בלימוד התורה, 'בעי צלותא' - יש לו להתפלל על כך. וכמו כן להיפך, 'צלותא בעי שמעתא', שהרצאה שתפלתו תהיה כראוי וכהוגן, יש לו להכין עצמו טרם התפלה בלימוד התורה, ובזה תפלתו תהיה כיאות וכנכון.

ואולי גם זה כלל מה שאמר חז"ל (ברכות לא.) 'אין עומדין להתפלל וכו' אלא מתוך הלכה פסוקה', היינו שכשנלומדים היטב לפני התפלה בבהירות הראויה, זוהי ההכנה דרבה הטובה והמועיל ביותר לקראת התפלה, שהרי התפלה והלימוד אגודים יחדיו וכל אחד מהם משלים ומסייע לשני.

לכן יש מעלה גדולה באלה המוסיפים כתוספת לקדושה סדר לימוד מיוחד לפני התפלה, שיושבים ולומדים כהכנה לתפלה, והוא הכנה דרבה לטהר הלב שיוכלו להתפלל כראוי, וזהו גם החזרת עטרת החסידות ליושנה, שכידוע מן החסידים הקדומים שלא היו ניגשים להתפלל בטרם למדו דף גמרא, ואף אנו צריכים לצעוד בעקבותיהם ולנהוג במנהגייהם הטובים.

לימוד לפני התפלה בחינת גן עדן

וכבר האריכו בספה"ק ברב טוב אשר צפון לירא ד', במנהג טוב והגון זה, שיש בו לפתוח את הלב לפני שבאים לשפון צקון לחש לפני שומע תפלה יתברך שמו. וידוע מה שכתב ה'בית אהרן' בענין זה (ליקוטים שבסוף הספר קמד, טו ב'), כי הלימוד לפני התפלה הוא בחינת גן עדן ממש, וזה לשונו: "ללמוד גמרא בחול קודם אור היום, הוא בחינת גן עדן התחתון, ובשבת קודם אור היום הוא בחינת גן עדן העליון", עכ"ל. ויש לבאר כוונתו מדוע דף גמרא לפני התפילה הוא בבחינת גן עדן, היות שבבוקר עוד לא טרד האדם במלי דעלמא ועדיין אין לו את הדאגות המלוות את האדם במשך היום, ולכן הלימוד בשעה הזאת, שהוא בצלילות הדעת, הינו בבחינת גן עדן ממש.

עם הספר ישוב מחשבתו הרעה

ונסיים עם ווארט נאה בענין זה שכתב הגה"ק רבי דוד מנחם באבד אבד"ק טרנאפאל, מחשובי חסידיו המהיר"ד מבעלזא זיע"ע, בהקדמה לספרו 'חבצלת השחר', וזה לשונו: וכן אומרים בשם מרן הקדוש מהר"ש מבעלזא זצוק"ל זיעו"א, שפירש הקרא (אסתר ט, כה) 'ובבואה לפני המלך, אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה', שכשצריך האדם לבוא לפני המלך מלכי המלכים הקב"ה להתפלל, 'אמר עם הספר' - אם אמירתו - הוא עם הספר, היינו שלמד קודם לכן תורה הקדושה, אז 'שוב מחשבתו הרעה' - מזדככת ומתטהרת נפשו ממחשבות זרות ורעות, ויכול להתפלל, ע"כ. היינו שעל ידי הלימוד לפני התפלה, זוכין שהתפלה תהא כראוי עם מחשבות קדושות וטהורות.

וכא כולם כבדתי יחד

כמה יופי וכמה הוד דקדושה שורת בחלל אווירה של בית המדרש, בשעה שנעמד הבעל קורא בסמוך לבימה המעוטרת בחן והדר, כראוי וכיאה למעמד הנשגב של קבלת התורה, ספר התורה מונח על הבימה מוקד ומזומן שיקרא בו את פרשת קבלת התורה, כולם עומדים באימה וביראה, ממתנינים בכובד ראש המהולה בשמחה וחדוה עילאה, ועם היתוך האות פותח הבעל קורא את פיו בשפה ברורה ובנעימה וחרוזי הפיוט הנורא של האקדמות מתפזרות להם בחלל בית המדרש יחד עם הנוסח העתיק המקובל לנו מדור דור, כשכל הקהל עונה לעומתו בחרוזין הבאים אחריו וחוזר חלילה.

אין מי שיוכל לתאר באמת את המעמד הנורא הוד ואת ההתעוררות הגדולה שהוא מנת חלקו של כל אחד מישראל בשעת אמירת ההקדמות, אותו פיוט קדוש וגורא אשר נחתר לפני ולפנים על ידי רבי מאיר ש"ץ זיע"ע, ונתפשט בכל תפוצות ישראל לאומרו בשעה נעלה זו של קבלת התורה, זהו ללא שום ספק אחד מן הזמנים הנעלים ביותר במהלך המאורעות שסובבת כל איש ישראל מסביב למעגל השנה.

תוכן הפיוט מתחיל בבקשת רשות מהקב"ה לומר דבריו, ואחר כך מתאר ומספר מעשי המלאכים וקדושתם, לאחר מכן מספר בשבחו של הקב"ה, אחר כך בשבחן של ישראל, וממשיך בתיאור הויכוח בין ישראל לאומות העולם, כשאומות העולם מנסים לפתות את ישראל להשתמד ולהתבולל ח"ו, וישראל אינם מתפתים ומשיבין להם על גדולתם המצפה להם לעתיד לבוא. ומסיים בתיאור הקרב בין שור הבר והלווייתן שמהם יתקין ויעשה הקהל סעודה לצדיקים לעתיד לבוא, ומברך את שומעי שירתו.

ברגעים אלו יש לנצל את המקום והזמן, לבקש עבור ההצלחה בתורה ולגדול בתורה ובמעשים טובים, ולהתחנן כאן: והערב נא ה' אלקינו את דברי תורתך בפנינו, שלא נלך אחר משאות שוא ומדחיים של אומות העולם, ונזכה באמת להיות מאלו שנאמר עליהם 'צבי ואיתרעי בן ומסר לן אורייתא' (כלשון הסיום בפיוט), שהקב"ה נתן לנו את התורה לרוב אהבתו וחביבתו אותנו, אמן וכן יהי רצון.

ומבוא בסידור ר' שבתי מה שקיבל ממורו האריז"ל, שבים הגדול והקדוש הזה של חג השבועות, ראוי לכוון בשעת קריאת התורה ופרשת עשרת הדברות, כאילו עומד עתה אצל הר סיני ומקבל את התורה על ידי משה רבינו ע"ה, וכאילו שומע את קול השי"ת מדבר מתוך האש 'אנוכי ה' אלוהיך ולא יהיה לך', וכל מי שמכוון את הכוונה הזאת מובטח לו שאם יצרה לחדש חידושי תורה במשך השנה הבאה יזכה לחדש חידושים של אמת.

על ידי עסק התורה נשמעין התפילות

בין כל הדיבורים הקדושים שנאמרים בסדר ההקדמות אנו אומרים שם את הדיבור הנפלא: 'צבי ויתקין ויגיד, דילאון פלעתיא - צלותהון פון מקבל, ונקיאת פקעתיא'. ופירוש הדברים הוא כך: שהקב"ה חומד ומתאוה שביני ישראל יעמלו ויתייגעו בתורה הקדושה ובזכות היגיעה הזאת בתורה תהיה תפלתם מקובלת ויועיל בקשתם.

כאן מגלה לנו בעל האקדמות יסוד נפלא, קודם כל עצם הידיעה שהקב"ה יושב ומצפה לתורה שאנו לומדים, הקב"ה משתוקק ומתאוה לשמוע כל דיבור של תורה שיוצא מפה קדוש של איש ישראל, אבל לא זו בלבד, אלא שבזכות הלימוד שאנו לומדים מקבל הקב"ה את התפילות לרחמים ולרצון, ועונה לבקשות שאנו מעתיירים אליו.

יסוד לזה אנו מוצאים גם בדברי חז"ל, כדאייתא במדרש תנחומא פרשת אמור, שכאשר שני בני אדם יושבין ועוסקין בתורה הקדוש ברוך הוא מקשיב להם, שנאמר (מלאכי ג) 'אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע', 'אמר הקדוש ברוך הוא: בזכות התורה שאתם עוסקין בה הייתי מקשיב ושומע תפילותיכם'. וכעין זה במדרש רבה פרשת כי תבוא, 'אמר ר' יהושע דסיכנין בשם רבי לוי, אמר הקדוש ברוך הוא: אם שמעת למצוותי אף אני שומע תפילתך".

כך גם מצאנו לשון בזהר הק' (ח"א רב:) שכותב את הדברים האלו ממש, וזה לשון הזהר: 'מאן דבעי דקדושה בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא'. וביאור הדברים, שכל מי שחפץ שהקב"ה יקבל את תפילתו ישתדל בתורה שהיא עץ החיים.

הלימוד תורה וזכה לחן

הרי לנו כי על ידי עסק התורה הקדושה הקב"ה מקבל את תפילתו, והטעם לזה כתב הרה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"ע (ליקוטי מוהר"ן תורה א), דמאחר שכהיום הזה נאבד החן מבני ישראל ועבר לצד השני, וממילא כאשר בני ישראל באים בתפילה אין מקשיבים

<<< | הפשט עמוד הקודם | >>>

בזה, ולכן יראה לשמוע אלו שתי הברכות מאחר ויכוין לצאת ממנו, ואם ישן בלילה ששים נישמין לכרע יכול לברכם (מ"ב סי' מ"ז סק"ד).
ל. י"א דמברך כל הברכות אף שלא ישן כלל, לפי שעל מנהגו של עולם נתקן (כ"י חיים סק"ט בשם וארי"ד).

ל. י"א דסגי שינת ארעי כל שהוא [אפ"י פחות מששים ושימין] ואף שלא על המיטה, בין אם הוא בלילה ובין אם הוא ביום שלפניו, כדי לברך ברכת אלוהי נשמה וברכת המעביר שינה (הליכות אבן ישראל).
ל. אם אינו מוצא מי שיוציאו יד"ח ברכת אלוהי נשמה וברכת המעביר שינה, ראוי לברכו אחר שינתו הקבוע ביום (תשובות והנהגות לרוב השבועות).

ל. לענין ברכה על טלית קטן יש דעות בין הפוסקים וע"כ יראה לכוין לפטור אותה בברכה שמברך על טלית גדול (ס"ו תפ"ד מ"ב סק"א).
ל. ושאר ברכות השחר לכרע יכול לברך, מפני שאין הברכות על הנאת עצמו בלבד, אלא מברכין שהקב"ה ברא צרכי העולם, ואף אם הוא אינו נהנה מ"מ אחרים נהנין, וכן מנהג פשוט ואין לשנות (שולחן ערוך סי' מ"ז ס"ח).

תיקון ליל שבועות

נכתב ע"י ד"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

להתפלל מיד בעלות השחר כותיקין דרך התעוררות וחמימות הלב וברוב עם עכ"ל.

א. ולפי הנראה דכל אחד צריך להרגיש בעצמו, אימתי הזמן הנכון שיתפלל בכונה כראוי ליום קדוש זה.

ב. ההולך לישון קודם התפילה, יזהר לקרות קריאת שמע קודם השינה אם יש חשש שיאחר זמנה, או שעמיד שומר שוודאי יעיר אותו קודם הזמן (כפי הדין סי' נ"ח סק"ז).

ג. חזון קריאתה משיכי את חבריו הרגיל עמו קצת ויכירו (שלחן ערוך סי' נ"ח ס"א), והוא כחמישים דקות קודם הנץ החמה, ובדיעבד שיירא שירדם ויירא שיאחר זמנה יקרא קריאת שמע בזמן עלות השחר (שם ס"ב סק"ט).

ד. ההולך לישון שינת קבע אחר עלות השחר קודם התפילה, יכול לגמור התיקון וכן יקרא קריאת שמע קודם ברכת התורה, ויברך ברכת התורה אחר שיקום משינתו (שולחן ערוך סי' נ"ח ס"א), והוא כחמישים דקות קודם הנץ החמה, ובדיעבד שיירא שירדם ויירא שיאחר זמנה יקרא קריאת שמע בזמן עלות השחר (שם ס"ב סק"ט).

ברכת חשוד

א. הישן בלילה פחות משיעור ששים נשימות, דינו כאילו היה ער (פסקי סידור הרב).

ב. אם ישן יותר משישים נשימות, לכ"ע מברך כל הברכות (סי' נ"ח ס"ב סק"ז).

ג. שיתן נשמן, רבו בו הדעות בשיעור זה, י"א שהוא ג' שעות, וי"א שהוא יותר מחצי שעה, וי"א שהוא שיעור מעט יותר משלושה מינוט, ע"כ בעל נפש יחמיר לפי כחו (סי' ד' ביאור הלכה ד"ה דוד וכו').

ד. הגיע זמן עלות השחר והוא עוסק בתורה או בתפילה, אינו צריך להפסיק ולישון לידו מיד, וכן מותר לו לילך יותר מארבע אמות קודם הנטילה, ואף אין צריך לדקדק שלא לגעת בעיניו ובמלבושיו וכדו', ואף אם לא ישן בערב החג דאז אינו מברך ברכת התורה מספק, ויש לו לשמוע מאחר, אעפ"כ מותר בתלמוד תורה, ומ"מ אם אפשר יבקש מאחר שיצאנו בברכה זו (הלכות שלמה שם סי' ט).

ה. כשנוטל ידיו בעלות השחר לא יברך על נטילת ידים רק לאחר עשיית צרכיו, ואז יברך על נטילת ידים ואשר יצר (סי' ד' סק"ז).

ו. מי שלא ישן אף בערב החג, לא יברך ברכת התורה בעצמו, אלא יבקש ממי שישן שיצאיו בברכתו ויאמר מיד אחר כך איזה פסוקים, או שיוקן בברכת אהבה רבה לצאת ידי ברכת התורה, וילמוד מעט תיכף אחר שמו"ע (סי' נ"ח ס"ב סק"ז).

ז. ובש"ע הרב (שם סי' ט) כתב דאם אין לו מי שיצאנו בברכתו יברך בעצמו. ובספר כף החיים (שם סק"ז), וכי בפסקי סידור הרב ברי יוסף סי' נ"ח סק"ט כתב בשם האר"י שכלתחילה מברך לעצמו, ועי"ש שכתב עוד דכן המנהג פשוט דהניעור כל הלילה מברך בבוקר ברכת התורה, ואחר המנהג לא אמרין ספק ברכות להקל.

ח. אכן אם היה ישן בערב החג שינת קבע על מטתו (בספר הלכות אבן ישראל כתב שאם ישן שינת ארבע שאל על מיתו, לא חשיב הפסק) [אפילו אם שנתו ביום היה בגדלו] (הלכות שלמה סי' ט), אף אם בלילה שלאחריו היה ניעור כל הלילה, פסק הגאון רע"א דבזה לכ"ע צריך לברך ברכת התורה בבוקר, ואין ברכת אהבת עולם של ערבית פוטרתו אם לא למד מיד אחר התפילה (סי' ג' שם).

ט. יש עוד עצה, להתעורר ביום קודם, שאינו רוצה לצאת בברכת התורה רק עד למחר בבוקר כשיצאנו לדרך (שולחן ערוך סי' נ"ח ס"א אות ב', ובספר הלכות אבן ישראל כתב בשם (בבלי) שכן ראוי לעשות).

י. ולענין ברכת אלוך נשמה וברכת המעביד שינה, דעת הא"ר שלא לברכם אם היה ניעור כל הלילה, ויש מפקפקין

בהם בשומרום עקב רב ועם שונים אל תתערב עכ"ל. י. נהגו כל ישראל לומר סדר התרי"ג מצוות בשבועות, משום דבעשרת הדברות יש תרי"ג אותיות כנגד תרי"ג מצוות דאורייתא ושבע דרבנן, כי הכל מרומזים בהלוחות, מה שאין הפה יכול לדבר ואין האוזן יכול לשמוע (שולחן ערוך סי' ט).

יא. וראוי ללמוד התרי"ג מצוות בס' אור השנים, וקודם למדור יאמר לשם ייחוד וכו' והריני רוצה ללמוד תרי"ג מצוות שציוה לי הבורא ית"ש ויתעלה, וכונתי כדי לידע להזהר בהם ולשמוע ולעשות אותם, וכשיגיע לאותם מצוות הנהגין בזמן הזה יקבל על עצמו במחשבתו בשמחה עצומה בקבלה אמיתית לקיימם, כי זה עיקר ושורש הלימוד (סידור ושורש העבודה שם).

יב. הנהגין להחמיר בדאורייתא בזמן צאת הכוכבים דר"ת, וסומכין על קריאת שמע שעל המטה, יש להם ליהדר בליל שבועות לקרוא הקריאת שמע קודם הלימוד (תשובות והנהגות להג השבועות).

יג. הנשים אין אומרות הלימוד של ליל חג השבועות אלא ישנות כבכל לילה (סידור יוסף ד' פ' וישלח).

יד. מי ששנתו לצמאנו בעת לימודו, ובדעתו לשתות עוד כמה פעמים במשך הלילה, אם כיון בברכת שהכל לפטור בה כל השתיות שלאחריו, אינו מברך שנית (סי' נ"ח סק"ז סק"ט). ומ"מ עדיף טפי שיהיה בורא נפשות ויחזור ויברך שהכל על כל שתיה ושתיה (הלכות שלמה פ"ב סי' ט), ואם יש חשש שיעבור כדי שיעור עיכול בין כוס לכוס, נכון מאוד שיהיה ברכה ראשונה ואחרונה על כל כוס וכוס (מנחת יצחק ד"ה סי' ק"ג).

בטילה באשפות הבוקר

טו. בהגיע עת אשפות הבוקר קודם עלות השחר מעט יש לטבול במקוה, וע"כ אנו מקבלים תוספת קדושה (שער הכונות שם).

טז. חמנו סמוך לאור היום קודם עליית השחר בעת שמשחיר פני הרקיע כמו חצי שעה (סידור האריזל ב"ר' שבת וד).

זמירות משיחה בטילה

יז. בשם מורי גר"י (הבצל שם שני) צריך לזהר מאוד אחר התיקון שעשה בלילה, שלא יפסיק בשום שיחה בטילה עד אחר שאמר במוסף קדושת כתר, כי אז עולין כל קישוטי הכלה שעשה בלילה, על כן יזהר מאוד לטהר מחשבתו, על כל פנים עד כתר זה (שם).

יח. ובספר פלא יועץ (עוד עצה) כתב וז"ל: ובלבד שלא יתא יושב ובטל או מדבר דברים בטלים או אסורים עם המעלה עשן בפיו, כי עושה אלה השינה הנאה להם והנאה לעולם.

שינה קודם התפלה

יט. מי שהיה ניעור כל הלילה ורוצה לישון קודם אור היום, אסור כמו חצי שעה קודם, אף שעדיין לא הגיע זמן תפילה וק"ש, ואם מוסר שינתו לאחרים אין כאן חשש (שולחן ערוך סי' ט).

כ. בשולחן שבת הלוי (ד"ה סי' ט) כתב וז"ל: מכ"מ מהרגיל שראיתי לדבר גדול כזאת שנעשה בצבור וכולם נעורים וכולם צריכים להתעורר שוב בשעת תפילה, רק מיעוט דלא שכיח שיאחרו ע"ז תפילה הנ"ל, וכיון דאם יתפללו אחרי שניעורו כל הלילה רובם ככולם אין תפלתם תפילה כלל, כי השינה מתגברת עליהם לדלג ושלא לכוון וגם חוטפים ורודפים (ומבטלים השוטים), ועכשי' במאורו מתפללים במתינות ובכוונה רצויה, אלו היתה שאלה כזאת באת לפנינו מעדף, ספק הרגיל של לא התפלל כלל, וספק קטן זילמא יאחר ע"י שינה, מכ"מ רובם ככולם לא מאחרים, היה בודאי דעת תורה מחייב א"ל לדחות ספק התפילה של עכשיו כלל לפני ספק איסור שינה לפני התפלה, וזה הנראה לעד"ה היות שגם אני ראיתי גדולים וטובים שעשו זה, אע"פ שמצוה גמורה לחפש דרך של שומר וכו"ה, ואני בעצמי רגיל מאבותי ורבותי

א. איתא בזהר שחסידיים הראשונים היו נעורים כל הלילה ועוסקים בתורה, וכבר נהגו רוב הלומדים לעשות כן, ואיתא בש"ע האר"י ז"ל שכל מי שבלילה לא ישן כלל ועיקר והיה עוסק בתורה, מובטח לו שישלים שנתו ולא יאירע לו שום נזק, והטעם כתב המ"א ע"פ פשוטו שישראל היו ישנים כל הלילה והוצרך הקדוש ברוך הוא להעיר אותם לקבל התורה [כדאיתא במדרש] לכך אנו צריכין לתקן זה (סי' תצ"ד ס"ב שם סק"א).

ב. גודל מעלת תיקון הלימוד בלילה זו מבואר בזה"ק, וכבר נדפסו המאמרים בתיקון ליל שבועות, לכן יזהר האדם מאוד ומאד בתיקון לילה זו בלמוד כסדר שנדפס בתקון ליל שבועות, ויזהר בדקדוק התיבות ממש כמו בק"ש כי טוב מעט בכונתו (סידור ושורש העבודה שער סי' פ').

ג. וז"ל ספר שער הכונות (חזו"ש חג השבועות דודש א'): ולא עוד אלא שצריך האדם שלא לישן בלילה הזאת כלל, ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה, כנו' באורך בה' ספר הזהר בפ' בראשית ובפ' אמור. ודע כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד, והיה עוסק בתורה כל הלילה, מובטח לו שישלים שנתו, ולא יאירע לו שום נזק בשנה ההיא, וכמ"ש הרשב"י בהקדמ' בראשית וז"ל: דיפוק ההוא שתא בשלם וכו' עי"ש, ולא עוד אלא שהוראת ח"י האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא, ודי בזה, ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות.

ד. ובספר בן איש חי (הלכות שנה א' פרשת במדבר) כתב וז"ל: יזהרו שלא לדבר שיחת חולין כל הלילה, וצריך להם שמירה גדולה בזה בלילה זו, מפני דכל עת שיש אסיפה מאנשים הרבה, זרכו של יצר הרע להכשילם לדבר דברי חול, ומדבר לדבר יבואו לדברים אסורים של שחוק ושל לשון הרע, ויזהרו ללמוד כל סדר הלימוד של זאת הלילה, בחשק גדול ובשמחה רבה והתלהבות הלב, כי הלימוד המתוקן לזאת הלילה עשה פרי גדול למעלה, וממשיך נפש האדם קדושה וטהרה, ויתגבר כארי לישב על המשמר בעינים פקוחות לדחות את השינה, ולא יתגמגם כלל, כי רבינו האר"י ז"ל החמיר מאד בענין השינה בזאת הלילה יותר מליל הושענא רבה, וכמוכר בשער הכונות בדרוש הלילה הזאת עכ"ל.

ה. כתב בספר שלי"ה (מס' שבועות פ' נ' מצוה אות ה') וז"ל: החרדים לדבר ה' ישתדלו שיהיה מנין ביחוד, דכל ביה עשרה שכינה שראי, וכתב שם עוד (פ' דוד חיים וכוונות מוסר וכו') וז"ל: ומזה יתעורר האדם איך יעלה על מחשבתו לבטל מלימודו לדבר דברים בטלים, או להיות יושב בטל, הלא לפעמים אסור לבטל מלימודו אפילו בשביל מצוה כמבואר לעיל, ואין יבטל בשביל בטלה, ואשרי שומע דברי אלה ויתמלא חלחלה, להגות בתורת ה' יומם ולילה, ואז טוב לו מכל עכ"ל.

ו. המנהג הזה נתפשט בכל מקום כולם כאחד מגדולים ועד קטנים (שלי"ה שם אות ד').

ז. סדר הלימוד בלילה זו, תחילה תורה נביאים וכתובים, ואחר כך המדרש, ואחר כך האידרא רבא, כי כן מפורש בזהר הקדוש למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובדרשות דקראי ובריי דחכמתא, ותרי"ג מצוות ילמדו קודם המדרש, ואם יש להם זמן ילמדו האדרא וזוטא גם כן, והכל מודפס בסדר תיקון ליל שבועות (כן איש ח' שם סי' ט).

ח. מי שז"א לו להיות ניעור כל הלילה מאיזה סיבה, לפחות ילמוד התנ"ך כדי להשלים התיקון (כפי הדין סי' תצ"ד סק"ז).

ט. וכתב בספר לב דוד להחיד"א (פרק י"א) וז"ל: ותימנה על האנשים האלה המעשים מנהג כל ישראל, דמי שאמר לקרות הלילה הזו בחבורה שהם רשבי' וחבורתי קדישין והאר"י זצ"ל הן הם אמרו שילמדו תנ"ך וכו', ומאחר דנחתי לקיים דבריהם מדוע מאנו לקבל הסדר דחקון רבנן, ואשרי הנהגה

טיב הקהילה

מ"ד

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בגשיאות מורנו ורבנו שליט"א

הרב גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

שאל אביך ויגדך

יעשו מבלי לנסות ימין או שמאל, וגם אם לדעתם נמצאים הוריהם ומוריהם כטועים חלילה, יבטלו דעתם מפני דעת הגדולים מהם בשנים. ואפילו אם יאמרו להם על דבר שנראה לו כשמאל שהוא ימין יאמינו להם, ויעשו כדבריהם ואז יצליח ה' דרכם.

אמנם אין זה משימה קלה לבחור לבטל דעתו בפני הוריו ומוזיו, ולא מפני מידת הגאווה חלילה, כי אם מסיבת היותם בטוחים ומשוכנעים כי הצדק עמיהם, וכפי שהגדיר זאת הרה"ק ה'יואל משה' מסאטמאר ז"י"ע, באמרו בצחות לשונו: מה שהבנים חושבים שהם יותר חכמים מאביהם עוד אפשר לסבול, אבל מה שהם חושבים שהם יותר מבוגרים מאביהם, זה כבר קשה לסבול. כלומר, חושבים המה שיש להם גם חכמת חיים ונסיחין החיים יותר מאביהם...

אולם עליהם להפנים הבנה זו שלאמיתו של דבר גם אם נראה להם שהצדק עמיהם אין זה כי אם מחמת קוטן שכלם, וידיעה זו יתן להם כח לכונן את דעתם ולקיים עצת אלו העומדים מעליהם.

הוכחה לדברינו שבגיל הבוגרות אין דעתו של האדם שלם, שהרי גם בית דין של מעלה מתחשב בכך, וכפי שרואים (שבת פט): שאינם מענישים כל עוד שאין האדם בן עשרים. והוא מזה הטעם, כי כל עוד שלא זכה האדם למחצית שנות הבגרות אי אפשר להגדירו כבר דעת, וגם קשה לו לכוון כל אורחותיו על דעתם של החכמים ממנו, כי עדיין מרוב קטנותו נדמה לו שהוא זה החכם מכל אדם, ועל כן גם אם שגה בדין אי אפשר עדיין להענישו. ועכ"פ יכול הצעיר ללמוד מכך שדעתו עדיין אינה שלימה, ועל כן עליו לקבל אורחות יושר מהוריו ומרביו.

ורק כאשר יגיע הבוגר לשנות העשרים לחייו, אז מתבשל שכלו, וגם אם עדיין אין דעתו בשל ומבושל כל צרכו, מכל מקום גם בכגון דא יבוא לכל הפחות לידי הכרה ששכלו עדיין דל וקטן, ויבין שעליו לבטל דעתו מול אלו המייסרים אותו כדי להעמידו על דרך המלך. וכתוצאה מכך יכולים להיות בטוח שישתית את אורחותיו על פי דרכי התורה האמיתיים. ואז יהי בו להבנה זו כי היא התחלת ויעיקר החכמה שהאדם זוכה להכיר בעציו דעתו, ומתוכה יזכה להצלחה...

גם אחר שזוכה האדם להתבגר ולהשלים דעתו, מוטל עליו לדעת כי גם אז יפה דעתם של אלו המבוגרים ממנו, ויש גם לכך סמך מן התורה, דהנה רואים אנו שיצחק אבינו לא עשה שום השתדלות עבור זיווגו, ואברהם היה זה שפקד על אליעזר לתור אחר זיווגו של יצחק, ועל אף שיצחק כבר היה אז בן ארבעים שנה, וכבר היה דעתו מבושל כל צרכו לדעת מה לבחור, בכל זאת ביטל דעתו לדעת אביו שהעדיף הבנתו של אליעזר בדבר. ורואים אנו שלאחר מכן הביאה האוהל שרה אמו ויאהבה, ולא היה לו שום עגמת נפש כתוצאה מזה שביטל דעתו לדעת אברהם. לעומת זה רואים ביעקב אבינו שהשתדל בעצמו בענין זיווגו, ובעצמו בחר ברחל, והיה לו ע"ז עגמת נפש מרובה, כי רימחו לבן נתן לו את לאה במקומו, והוצרך לעבוד עשר ז' שנים על רחל. ועל אף שהיה זה לטובה, כי זכה גם כן בלאה וברוב השבטים, מכל מקום יש בכך סימן לדבר שכל הנוטל עצה מן הזקנים אינו מפסיד.

שאל את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם:

מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואחריו:

(א, ב ג)

הנה המפקד הזה היה לכל יוצא צבא. 'צבא' האמור כאן אין משמעו דוקא כפשוטו 'חיל מלחמה', אלא עיקר משמעו הוא: המון אדם המתקל יחד, הפועל תחת משטר וסדר מסוים, על פי הוראות המנהיג העומד מעליהם. וכשמדובר ב'צבא ה' יש לומר שהכתוב מדבר על היוצאים לעבודת הקב"ה, ומטילים עליהם משימות הנצרכות למען השי"ת, וכעין שמצינו להלן (ח, כד) 'לצבא צבא בעבודת אהל מועד'. לאור האמור נמצאו למדים שאין האדם מוגדר כ'עובד ה' עד שימלא לו עשרים שנה, שהרי רק מבן עשרים נמנה עם יוצאי הצבא העומדים לשרת בקודש. והסברא נותנת שכשם שבעבודת ה'כלל אין פחות מבן עשרים ראוי לעבודה כך גם בעבודת ה'פרט', ברם אגן ידעינן שמיים שמתמלא לו להאדם י"ג שנה הינו בגדר 'גדול' ומחוייב בכל המצוות, ואם כן יש לבהין מאי שאל עבודת הכלל מעבודת הפרט, למה שונה העבודה הפרטית המוטלת על האדם בינו לקונו מהעבודה הציבורית למען השי"ת המוטלת עליו, למה על הפרטיות מחייבים אותו בו בשעה שעל עניני הכלל לא מניחים אותו אפילו מרצונו?

התשובה לכך היא, שכל עוד שלא מלא לו להאדם עשרים שנה אין דעתו מבושל כל צרכו, ועל אף שהינו בר דעת ויודע מה הוא עושה ולשם מי הוא עושה, עדיין אין הוא נתון ברשותו, ועדיין זקוק הוא לגדול שיעמוד על גביו שילמדוהו דרכי ותכסיסי מלחמה בהיצר החפץ ללכודו, כי אם יבור לו דרך בעצמו בקל יכול לסטות מן היושר גם אם כוונתו רצויה, מאחר שעדיין אין דעתו רחבה לדעת האין להתמודד עם המלאך העומד מולו בקרב. אולם כשהגדול יעמוד על גביו תהיה ביכולתו ליישר דרכיו ולעבוד את בוראו כדבעי, ועל כן מיום שנתמלא לו י"ג שנים מן הראוי שילך בדרך שהוריו ומוזיו יסללו לפניו.

לא כן בעבודת הכלל! עבודת הכלל מטילים רק על מי שהינו יכול להתייחס 'לבית אבותיו ולמשפחתו', כלומר זוכה הוא לדעת, וכבר יכולים לראות בו חוליה חדשה בשרשרת הדורות, מבלי שנהיה עדיין מסופקים אם חזק הוא בהליכותיו ואם ביכולתו לנהל את אורחותיו מול הרוחות הזרות שהיצר מפיה בחלל העולם. כי העבודה שהיא לתועלת הכלל צריכים להפקיד במי שבטוחים שלא יכשלו על ידו... היוצא לנו מהאמור שהתורה היא המעידה שכל עוד שלא מלא לו להאדם עשרים שנה אין דעתו בשל כל צרכה, ועדות היא בפני צעירי הצאן שעליהם לבטל דעתם בפני הוריהם ומחנכיהם, ואסור להם לסמוך על דעתם ועל שכלם החלש, אלא בכל דבר שעומד בפניהם ילכו לשאול ולהתייעץ עם ההורים או המחנכים, וכדבריהם

פר' נמדנר	
ד' סיון תשפ"א	
אבת פרק	
הדמנים לוי אהרן ודודאים	
זמן ודלקת הדעות ומצב ש"ש	
הדר"ג	6:53
מוצ"ש	8:10
ר"ת	8:47
סוף זמן קריאת שמע וחפלה	
סוף ש"א	8:18
סוף ש"ב	9:06
סוף ש"ג	9:43
סוף ש"ד	10:16
הדמנים לפי שיעור קור' 1	

גליון מס':

566

טיב המערכות

זמן מתן תורתנו

איש פשוט אחד היה קם מדי יום בשעה מוקדמת ויוצא לעבודתו הקשה, ובערב היה חוזר לביתו כשהוא עייף ומותש ובקושי נשאר לו קצת כח לאכול את ארוחת הערב. ומיה היה נופל למיטתו ונרדם, כך עברו עליו כמה שנים עד שביום אחד נהפך עליו הגלגל, הוא זכה בהגדלת הפנים ונתעשר בעושר גדול, כמוזבן שיותר כבר לא הוצרך לקום מוקדם ובטח שלא נאלץ לעבוד עבודת כפיים, ומאז והלאה נהפך לאיש מכובד היושב בין שרים וממובדים היושבים ראשונה במלכות, את יום הזכייה הוא זכר היטב ומדי שנה בהגיע התאריך הגדול היה נוהג יום לערוך משתה גדול לכל משפחתו וידידיו ועשה אותו יום חג, שהרי בו ביום נחתך מזלו לטובה.

בנוסח התפילות של שלש רגלים אנו מכנים את חג השבועות בלשון 'זמן מתן תורתנו', מתן - מלשון מתנה, שבים זה קיבלנו את המתנה הגדולה - התורה ונהיינו לעם, והקב"ה קבע את היום הזה ליום טוב - אחד משלושה רגלים, ובכל שנה ושנה בהגיע יום זה אנו מקבלים שוב את התורה כל אחד לפנים דרגה דיליה, ולכן גם צריכים להתכונן בהכנה דרבה של ספירת העומר לקראת היום הגדול של קבלת התורה, כי בלא קבלת התורה היינו כבהמות ממש, כמ"ש 'מותר האדם מן הבהמה אין', ומה שמיידח אותנו ומשנה אותו משאר כל הברואים זה התורה הקדושה, ולכן קיבלנו במתנה את אלו הימים להתכונן בהם לקבלת התורה.

ידוע מה שכתוב בספרים כי כמו שימי הדין של ר"ה וי"כ הם ימי דין לעיני גשמינו, כך חג השבועות הוא יום הדין לעיני רוחניות, שבים זה מחלקים את התורה בכל שנה מחדש, וקובעים לנו כמה הצלחה בלימוד התורה יהיה לנו בשנה הקרובה, ומכיון שכן הרי שזה יום דין גם לעיני גשמינו וגם לעיני רוחניות, כי כל הגשמינו תלוי ברוחניות, כמו שלמדנו בפרשה הקודמת 'אם בחקותי תלכו - ונתתי גשמיכם בעיתם', ולכן עלינו לזכור כי כל ענינינו הרוחני והגשמי תלוי ביום זה, ולנצל היטב את מעלות היום בלימוד תורה וגם בתפילות.

(פר' הקדשה סוכה וסוכות שבועות)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

**טיב
ההודעות**

ח"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. טולדשיין

[illegible][illegible]

יצחק אברהם ציון
ברכה רבה

לקט הדרכות והוראות בעניני תורה, מוסר, והשערה

יָצִינוּ דְּמוּת הַשֵּׁחֵב מִפְּרִקוֹ
 אֲבִיר צִוִּי נִכְסֵי אֵל רַבִּינוּ שְׁלִיט"א וַיִּשְׁכַּח בִּרְכַּהּ שִׁיכּוּר אֶחָד
 וַיִּחְלָט, וַיִּלְמַד וַיִּלְמַד אֶבֶל לֹא זָכַר לָכֵן, אָמַר הָאֲבִיר עֲצוּב
 וְהַתְּחִלָּה לַבְּרִיבָה.
 שָׂאֵל רַבִּינוּ שְׁלִיט"א, **חֲדָתָה עַל הַתְּמִדָּה מֵאֵה וְאַחַד פַּעֲמָיו** עֲדִיף?
 אָמַר הַשֵּׁחֵב, **אִי מַעֲוֶה אֹתָהּ תַּחֲמָלָה? תֵּמָה רַבִּינוּ, תַּחֲוֹת שׁוֹב וְשׁוֹב**
לֹא תִשָּׁבֵעַ.

אשר כולל חשבון שאל את רבינו של"א: יש לי כמה כוללים עם אברכים רבים היושבים והוגים בתורה הקדושה, וכמובן שנוקטתם אני לנדיבות לכם של דבי"י ישראל.

ולכן ערכנו הסכם "יששכר וזבולון" בין התורמים לאבדים, אלא שיש השואלים האם להחזיק אבדך רק "סדר", אחד, נחשב כמחזיקים לצורך שותפות, יששכר וזבולון או רק אם מחזיק לכל צרכיו? וזבולון והשכר דבני של"א? איך שאין בזה משום שותפות מלאה, מ"מ יש בזה ענין, וכענין "חצי יששכר וזבולון".

והוסיף לשאול, 'יש אברכים החוששים שהדבר יפגע בזכותם ובשכרם מכיוון שמתחלקים בשכר עם התורמים ע"י ההסכם, ואומרו רבינו שליט"א: "לא יורד להם דבר מהשכר שלהם. אדרבה נוסף להם שכר על כך שהם מוכיזים אחרים מצדוהו!"

וכשנשאל רבינו מה אפשר להגיד לתורמים, איזה זכות תהיה להם? השיב רבינו של"ס, א': "שִׂיחָהּ לָהֶם יֻלְּדִים טוֹבִים".

המאור שבה

היהיר תפוסת תלכורב וחקיקם שא אל יבני שליט". הנה נאמר במדרש "תאמר שבה מחזירי למשפט", כלומר גדול כל לבית החרור להשיב רחוקים לאיברים שפשימם. אי כיצ ללחוג לבית נשים שאינם מוכיבות למשפט חרור; האם הם אמר ענינו לביב זה של "האמר שבה מחזירי למשפט"; והשיב רבנו שליט"א: **אם**;

בסיים זה מייז דברים לעשותם לון כלמור, ונוח וחסד והלכה ויש אל ספרים מיוחדים למשפט כגון "נאמר ודאמר".

כי הם חיינו

נכנס אל מעונו של רבינו שלייט'א מנהל תלמוד תורה, של ידית' גדול בארץ להתייעץ על כמה נסאים חשובים.

בין היחד שאלי: במשך רוב שעות היום אני עסוק בניגוני יהודות' לעומת' בענייני הרוחניים ורשמיים. בדקושי נשאר לי זמן לעצמתי. אמר תורה. לאחרונה אני רפגע בתלמוד תורה, והרוחניות עברתי תבוא על' הדיח'א מה לעשות? הביטו בן רבינו ושאלי: **אחא אכיל במשך הימים'** בראי: רשעי! המנהל' **אם כן**, אמר לי רבינו בחינ'ר.

אחא יטול להסיף לי ללמוד תורה, כפי שאתה מוכרח לאכול אותה על מוכרח ללמוד! על תחשוב כהר' וישר'...

ניתן לתרום גם במזומני "קהילות" ו"גורדים פלוס" בבתי הכנסת.
יש ללחוץ על לחצן "קופות נוספות" ובחופשי "דברי ישיח", או בטלפון
גורדים פלוס 03-7630585 שלוחה-1586
קהילות 073-2757000 שלוחה-4910

ביזיונות

נכנס אל רבנו של"ס"א, אברך כולל ושאל: אני לומד בכלל פלוגות. זהו הורא כולל מצוין ואני לומד ב"ה היטב כ"ה, אלא שיש בעיה אחת שמעבידה עלי מאד ורואי יחסי עם מגדלי הכסף, משום מה רואי לא מחבב אותי, והשפיל ומבהו אותי הבה פעמים, בעיקר במקום חלוקת הוותיק, והשפיל אותי הבה פעמים, בעיקר במקום לענות ולחשב כולל לומר ל'י, אעלתי אותי, סיים האברך, האם

ולאחר שפנה לצאת קרא לו רבינו והוסיף "אבל תמחל לי";

אבר ת"ח לא ציער בכנס אל רבינו של"ט, ושטח את שאלתו, "בכח חוליה כבר כמה שנים במחלה מסוימת", כך אמר, "לעומת כלל מה עניינתי עד כה לא הצלחתי לצמצו מורח ופחול לבנה ממהנה אני סובל מאוד. ונהני מני ביקש ממני אבי, שאסב להחליפה על צינוני את הצדיקים וצ"ל מהדויות הקודמות שאותו נאציסטי חילי, שעתיד לחול בקרוב. אבי הבטיח להם כ"י, גולל התי"א נטמן הדברים. "השאלה היא האם עלי לעשות העשדות ו להרחפלו בקברו של הצדיק בחי"ח, ומה גם שיש כאן בעונות כבוד הורים שיש אבי שרשרת מאוד שאסב להם. ל שמוח' לי לרסר לוה ולצפחו לישועות ה'?"

הבינו שליט"א הררר בשאלה הכבדה ואח"כ אמר: "לצאת לחו"ל לא ראוי, אבל יש עצה אחרת, תיסע למירון, לרבי שמעון בר יוחאי, ותתפלל שם ואי"ה תענה תסתדר".

להאריך בתפילה.

כל שדרש לו לכוין.

תשלום שדכנות בטעות

אחלה מענייני הבהרה בני דבריו של"טו"א, מועשה שריה במשפחה שבחסדיה השם גמור שיידור לבנם, ועוד לפני האירוסין מהרהר שלשלם לשדכן את שכרו התמורה בזה דקדוק. אלא שללאו ימים ספורים משדרגו מעט התהדושות והשמחה נוכחו לאותו כי של"טו"א משיגו סכום בזה יותר ממה שמגיע לו. באי החתן שהיה אבדוקי שאלו משופע בממון לשדכן המעט, החתבת רבות האם לבקשת מהשדכן שהיידור לו את ההוספת שורתה בטעות, ומשלא הצליח להכניע בדבר, נכנס לשאול את דבריו של"טו"א.

הכריע רבינו ואמר: "לעומת מהרהר לא דאוי, אבל תגיד לו שנתת בטעות יותר, ואיך יתב אזה ויזיז מעמקיו". (הגדה זושה)

לצירת קשר: ✉ g0533145900@gmail.com ☎ 077-2092005 ☎ 053-3145900

[illegible][illegible]

שנה	ובדרך כלל מראה לדברי הגמי בפסחים קיד אחד שתהאנו בבני ברק על שסבל מקשים בשנה זכר לנו מחשבות שמפירותיו לא אורז לו תלמוד גמי בדוכת
שידוך	ישיריכס. ג' יצ"ח מבגורים און שידוכים הם עשה"ה שטובות; שואב ילמד כתובות.
רעב	לאחר שרצה חיזוק לעמוד בענין עיסוק ברבנים שילמד הלכות שביעות בימותו שדבני מדמ הרבה תמור לרב לסגולה לשדור אמר רבינו לאחד ללמוד הלכות פריה ורביה כמב"ס ופ"א אמר ללמוד מסכת קידושין שידוכים. ג' יצ"ח מבגורים און שידוכים הם עשה"ה שטובות; שואב ילמד כתובות.
רעב	אחד סובל ממחלה ברגל ולמד בבר חיל חיל המועד מה יעשה אומר רבינו שילמד הל' יום סוב שנקרא ג"כ רעב.
רעב	אחד סובל ממחלה ברגל ולמד בבר חיל חיל המועד מה יעשה אומר רבינו שילמד הל' יום סוב שנקרא ג"כ רעב.

שמו	אחד שהתאונן בפני רבניו על סתובל מקשים בשניה לכל מיני מחשבות שמפריעות לו אמר לו תלמד גמ' ברכות
שידוך	ופ"א אמר ללמוד מסכת קידושין שידוכים ג' יצ"ח מבגורים און שידוכים מה יעשה? תשובה: שראב, ללמד בחובות.
פרה ורבה ברמב"ם	

ההורים חשבו כי רבנו לא שמע היטב וחזר ושאלו - אבל משהו ששייך ישירות לרגל מה יעשה?

שוב אמר שילמד הלכות חול המועד.

ואז פתח רבנו וסיפר: היו נשים חרדיות שעובדות בבנק שקיבלו כאב ברגל. שאלתי האם הם עובדות ב'חול המועד' והשיבו שכן, אמרתי להן שיפסיקו לעבוד ב'חול המועד', והם שמעו והפסיקו לעבוד, והכאבים הלכו להם ונעלמו.

ומה ענין כאבי רגלים לחול המועד? זה ירושלמי מפורש ספ"ד דמעשר שני. "חד בר נש אתא לגבי רבי עקיבה אמר ליה חמית בחילמאי רגלי קטינא [שקטעו רגלו] אמר ליה דמועדא מייתי ולית מיכל קופד [לא תמצא בשר לאכול]. אתא חד חורן לגביה אמר חמית בחילמאי רגלי מסובלא [שמן] אמר ליה מועדא מייתי ואית לך קופד סגי [יהיה לך הרבה בשר לרגל]" ובמדרש איכה פרשה א' הוסיף מנה ידע? השיב המדרש - כיון שמועד הוא רגל - וזהו רגל ברגל.

דא"נ בחז"ל גם יום טוב נקרא רגל אלא שנקרא גם חג, אבל חול המועד נקרא רק רגל, אם כן יותר מתבטא הדבר בחול המועד. ולכן אני אומר הלכות חוה"מ ולא הלכות יום טוב.

הנה פלוני חולה ברגלו ה' ירפאו, והוא גם מתחנך לרפואה, אלא שאינו עובד בחול המועד, השיב רבנו - שילמד הלכות חול המועד. לאחר כמה ימים, רבנו נכנס לחדרו ראה אותו, פתח ואמר: אפשר שלדברי חז"ל הנ"ל יש רמז בפסוק "יד ביד רגל ברגל" פירוש, אם קיבל עונש ברגל זה מחמת שעשה עבירה ברגל. ואם נאמר כן מה הוא "יד ביד" יש לומר, שאם לא נתן צדקה ביד נענש ביד, וכל כהאי גוונא. במוצאי שבת פר' ויגש ז' בטבת, נכנסתי להגאון הצדיק המקובל ר"א וינטרויב זצ"ל וסיפרתי לו כל הנ"ל, וחיך חיך רחב, ואז הוסיף ואמר: "בסתר תורה יש לזה שייכות, ובלי להיכנס לפרטים" עכ"ל.

י' כסלו תשס"ד, אמרתי קמיה רבנו. הנה אנו שומעים כאן תמיד לצרכי רפואה - ללמוד את הדבר שכנגדו, לדוגמא לכאבי רגלים ללמוד הל' חול המועד, ורבנו מכנה רפואות אלו: "רגל ברגל" לבעיה באברים הפנימיים - ללמוד הלכות טריפות, כאב שיניים ללמוד הל' בכורות במס' בכורות. והרי אין מתרפאין בדברי תורה? זה לא לרפואה בדברי תורה. זו זכות התורה. אה. והרי אמרו בגמרא עירובין נ"ד החש בראשו יעסוק בתורה וכו' הרי שמותר, נצרך ומועיל

המקרה	מה להתחזק
גב, לכאבי גב	כאבי גב 4 בני במשפחה אחת יש להם בעיה עם גב, מה יעשו? כתוב בשם האר"י על אחד שכאב לו הכתף והגב שם, אמר לו האר"י משום שלא נזהר מלדבר דברי תורה בין מים אחרונים לברכת המזון כי תכף לנט"י ברכה - ותכף זה אותיות כתף, תאמר להם שדבר ראשון יזהרו בנטילת ידיים ושלא לדבר בין נט"י במים אחרונים לברכת המזון. ופעם אחרת אמר רבינו שליט"א ללמוד פרק אע"פ במס' כתובות והוסיף שאע"פ זה אע"פ
גגות, לס"ד אישורים לבנית גגות	ללמוד פרק כל גגות או פרק הבית העליה עובדא הוי באברך משכונת רמת אשכול שהשכן התנגד לו לבנות על הגג וא"ל רבינו שילמד פרק כל גגות וביום שסיים ללמוד את הפרק נתבשר שלא כדרך הטבע שהשכן מסכים שיבנה.
גיד	לאחד שיש לו בעיות בגיד' אמר רבינו ללמוד פרק גיד הנשה
גרין, למחלה בגרין	ללמוד הלכות שמירת הלשון
דירה	לרכישת דירה. נכנס יהודי ואמר שהוא מחפש לקנות דירה שם במקום קהילתו בדרום אמריקה, ואין לו כסף. ושאל האם יכול לעשות הגרלה ואולי על ידי כן יוכל לקנות דירה, והרב אמר לו ללמד "הבית והעליה" בתלמוד ירושלמי ולמד. האם עתה עליו לעשות משהו נוסף או להמשיך בזה? שילמד רמב"ם ושולחן ערוך ונו"כ בזה, ולגבי הגרלה זה בבחינת מניח מעותיו על קרן הצבי.

דם	המחלה בדם. אשת ראש ישיבה ת"ח גדול בגייטסהד באנגליה, חולה במחלה הידועה, בדם ועדיין יש להם ספק האם זה במח עצם, והם שואלים מה יעשו הבחורים לרפואתה? שילמדו בשולחן ערוך הלכות דם. האם כל הישיבה 110 בחורים ילמדו, או רק בני השיעור שלו 60 בחורים? איך שיעשו יהיה טוב. וגם אם זה במח עצם רח"ל, כל זה שייך לדם "בין דם לדם" ושילמדו הלכות דם.
הפלה רח"ל	לאשה המפלת שבעלה ילמד פרק המפלת ופ"א אמר שילמד מסכת נדה ובכל מאתים מנה.
הרטבה, למי שבנו סובל מהרטבה	ללמוד פרק העור והרוטב

לע"נ
הרב שניאור יחזקאל
ב"ר אברהם ראובן
זצ"ל
נלב"ע ח' סיון תש"פ
תנצב"ה

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

לזכות הבחור
בצלאל חנוך
בן יהודית ברכה
לרפ"ש

בס"ד

עם סגולה

בפרשת מתן תורה נאמר (שמות י"ט) והייתם לי סגולה מכל העמים, על פי פשוטו, 'סגולה' הוא אוצר חביב (עין רש"י שם). אבל חכמי הדורות נתנו כאן רמז, לטבעם של בני ישראל, כי בכל עת שיש צרה או מצוקה על האדם, הוא מחפש 'סגולה' בדוקה ומנוסה, איזה לחש או קמיע מהימן שיפתור לו את בעיותיו. ואכן, במשך הדורות התחברו עשרות ספרי סגולות לכל מיני צרות ומרעין בישינ שבאים על האדם. מהם נאמנים יותר ומהם פחות, ורובם לא התפשטו בישראל. בדור האחרון, עת רבו הצובאים על דלתותיו של רבינו, מבקשים ההמונים מרבינו, הב לנו 'סגולה'. איש איש וצרותיו ומכאוביו, זה עם כאבי השיניים וזה כאבי ראש, פלוני לצרת הבת ואלמוני לצרת הממון, וכהנה וכהנה. ורבינו רואה לנכון לומר להם להתחזק בדבר רוחני, ולהרבות בתורה. וכדי שיתקבל על לב ההמון הוא 'עוֹסֵף' את החיזוק בסגולה. וכרמז לדבר, הוא פעמים רבות מורה ללמוד ענין שיש בו דמיון קל לצרה. מובן מאליו, כי לא הסגולה לעצמה עוזרת, רק כוח התורה שהאדם מתחזק בה, בצירוף ברכת רבינו שליט"א. וכבר אמרו חז"ל, אין הנחש מרפא אלא רק עם ישראל משעבדים ליבם לאביהם שבשמים. ויהי רצון שכשם שזכו כלל ישראל במתן תורה שכל בעלי המומין נתרפאו, כך יזכו בקרוב להיושע בישיבת עולמים אכ"ר. ונסיים ברכה מרובה לידידינו החשוב רבי יצחק אוהב ציון מחבר הספר 'סגולות חיים' וע"ס על עזרתו הרבה

בברכה מרובה
ושנזכה לקבלת התורה מאהבה
יצחק גולדשטוף

ולכל בשרו מרפא

אין סגולה כתורה

הגמרא בעירובין נ"ד מונה והולכת "החש בראשו יעסוק בתורה שנאמר וכו' חש בגרונו יעסוק בתורה שנאמר וכו' חש במעייו יעסוק בתורה שנאמר וכו' חש בכל גופו יעסוק בתורה שנאמר ולכל בשרו מרפא", מדוע אם כן אמרו בתחילה ראשו, גרונו ומעייו, ואפשר לבאר עפ"י מה שרבונו נוהג לומר כי לכל איבר יעסוק בתורה ענין השייך לו כגון בראשו ה' תפילין אבריו הפנימים הלכות טרפות וכו', הסכים רבנו לביאור הנ"ל. ואמר עוד: כי כיון שיש פסוק מיוחד לחש בראשו, התורה תועיל לכאב ראש עוד יותר מאשר לכל גופו, וכן לשאר דברים שהוזכרו מפורש שם בגמרא.

רופא ירא שמים נכנס לרבנו והזכיר את דברי הגמרא בעירובין נ"ד חש בראשו יעסוק בתורה וכו', ואמר: לפי זה, אני יכול לסגור את המרפאה, די אם אתלה בפתח המרפאה את לשון הגמרא. השיב לו רבנו: הרי לא שומעים לעצה זו, וזה הדבר הקשה ביותר למתרפאים, להתנהג כך הוסיף עוד לאמר: כי דברי הגמרא הם לא רק כאשר כואב וכרפואה, אלא גם כמניעה לכאב, ולמחלה שלא תבוא. אח"כ שאל הרופא את רבנו, הנה יש מיחוש ויש חולי, ובגמרא אמרו "חש" אולי כוונתם רק לגבי החש בראשו ולא מחלה, כי הנה ראינו הרבה ת"ח שעוסקים בתורה ויש להם חולי. אמר לו רבנו: אין זה נכון, ולא רק למיחוש אלא מועיל גם למחלה, ואין אנו יודעים חשבונות שמים. יש חשבונות ויש ענין של גלגול קודם.

רגל ברגל

ילד תושב מונסי הרופאים החליטו כי יש לכרות לו רגל אחת, כיון שיש לו את המחלה, והרגל החולה מסכנת את כל הגוף, ובכריתת הרגל ימין הם יצילו את שאר חלקי הגוף.

כעת הילד הגיע לארץ ישראל עם הוריו - לברכה מרבנו, ואני מבקש הורמנא (=רשות) שהם יכנסו יחד עם הילד.

אמר רבנו שליט"א: אינו צריך לעלות אלי, כי ודאי קשה לו לעלות, לכן בדרך שארד לתפלה אראהו למטה, או אם יבוא בזמן אחר ארד אליו במיוחד.

שבוע אח"כ. אמרתי לרבנו, המשפחה בדרך בחזרה לחו"ל והם רוצים בדרכם לשדה תעופה להיכנס לברכה.

אמר רבנו שליט"א: תגיד לי כאשר הילד יבוא ואני ארד אליו. כאשר הילד בא, עלינו יחד למקום לימודו של רבנו. נכנסנו, ומיד אמר בכאב: מדוע עלו, הרי מסתמא קשה לו, אני הייתי יורד אליו. וברכתי לרפואה שלימה.

שאלתי מה יעשה משהו מיוחד ברגל, שיהיה זכות לרגל שלא יורידו אותה? ילמד הלכות חול המועד.

"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

ד' סיון תשפ"א • 15 מאי 2021 • מאנסי: הדלקת נרות - 7:48 • מוציש"ק - 9:20 (72 דקות) • No. 132 • Issue 33 • Vo. 3 • בסייד

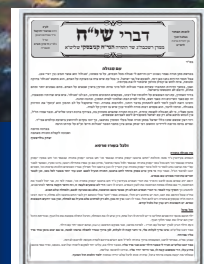
רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמפוסט

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

פרשת במדבר

שבועות

דברי שי"ח • טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד

דברי תורה
עברית